

équivalences

Cuprins

Pagina 1 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

ULTIMUL CAPITOL

Adrian Buz

2001

TEXT

archives

équivalences

2002

ORIGINAL EDITION: LUMINIȚA ȘTEFĂNESCU (ed.)

© 2001 ADRIAN BUZ (Craiova, Romania)

© 2001 MAȘINA DE SCRIS (Bucharest, Romania) [ISBN 973-9994-4-1]

PRESENT EDITION [revised] (*équivalences* – *respiro*):

© 2001–2002 ADRIAN BUZ (Craiova, Romania) [TEXT]

© 2001 ADINA DABIJA (Sherbrooke QC, Canada) [LOGO *respiro*]

© 2002 ADRIAN REZUȘ (Nijmegen, The Netherlands) [EDITION]

© 2002 ÉQUIVALENCES [PDF \LaTeX – PDF/SCREEN]

**This electronic edition is a *non-profit* publication
produced by PDF \TeX 14.H [© 2001 HÀN THẾ THÀNH] &
created by \LaTeX 2 ϵ with HYPERREF & PDF/SCREEN**

\LaTeX 2 ϵ © 1993–2001 THE \LaTeX 3 PROJECT TEAM *et al.*

HYPERREF © 1995–2001 SEBASTIAN RAHTZ

PDF/SCREEN © 2001 ADRIAN REZUȘ [based on PDFSCREEN]

PDFSCREEN © 1999–2001 C. V. RADHAKRISHNAN

TYPESET BY ROMANIAN \TeX © 1994–2001 ADRIAN REZUȘ

PRINTED IN THE NETHERLANDS – OCTOBER 24, 2002

équivalences

Cuprins

Pagina 3 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

équivalences

Adrian Buz

Ultimul capitol 2002

équivalences

Cuprins

Pagina 4 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

équivalences

Cuprins

Pagina 5 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

équivalences

Cuprins

Pagina 6 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Fum

1

O mașină albastră opri în mahala, în dreptul porții cu numărul 27. Din ea coborî o femeie elegantă, puțin trecută peste 40 de ani, cu un aer ferm, încrezător, pe care, în general, clasa banilor mulți și a afacerilor moștenite în familie ți-l dau. Era ceva strident între acele ulițe mizerabile, atât de departe de lumea civilizată, iar locuitorii mahalalei păreau să sancționeze prompt această extravaganta căci, curând, ochi iscoditori începură să pândească pe după uluce și să se audă șoapte. Însă femeia părea să suporte stoic situația. Feri cele câteva bălți și noroiul și, cu o ținută ireproșabilă, se îndreptă spre poarta de lemn, strâmbă, mânjită cu motorină. Cercetă o clipă firma ruginită. *Tinichigerie auto*. Apoi pătrunse înăuntrul curții înnebunind de mister mahalaua.

În față, undeva în fundul curții, era casa cocoțată pe un atelier care, de fapt, nu era altceva decât un garaj ceva mai mare, murdar și plin cu scule. În acea hrubă întunecoasă singura lumină venea de la un bec leșinat, spânzurat de un fir în tavan.

Dar, până să ajungă acolo, femeia îmbrăcată elegant se opri pentru o clipă oarecum mirată pentru a privi ceea ce părea o sculptură metalică abstractă, încâlcită, răsturnată alături de alte resturi și părți vechi de mașini. În fond un fier vechi, dar în care, dincolo de rugină, se vedea mâna bine intenționată, subtilă și totuși fermă a celui responsabil de această lucrare stranie. Era limpede că nu e un lucru la voia întâmplării, ci o treabă ce presupunea gust, un anume rafinament. Era ceva dramatic în acele fiare

équivalences

Cuprins

Pagina 8 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

contorsionate.

– Bună seara.

De sub capota mașinii ruginite se ivi un cap. Pentru o clipă femeia elegantă avu o tresărire. Ezita. Ceva o nelămurea.

– Cu ce vă pot ajuta? ... bună seara...

Femeia privea bărbatul matur, înalt, subțire îmbrăcat într-un halat cândva albastru. Îl privea cu acea expresie fără expresie a omului mirat peste măsura. Îl privea cum, șovăielnic, înaintează spre ea prin semiobscuritatea atelierului. Încerca să ghicească chipul ce se ascundea sub barba neglijentă, murdară.

– Am o problemă cu mașina. Știu că dumneavoastră mă puteți ajuta.

Bărbatul avu aceeași reacție pe care femeia o avusese puțin mai devreme. Însă în cutele ochilor care i se mijiră de încordare, păru să strălucească pentru o clipă o amintire certă. Avea mult mai multe motive ca ea să-și amintească. Sau poate că nu era decât unul mai mult decât toate celelalte care îl împiedicase să uite.

Undeva deasupra, în casă se trânti o ușă. Apoi cineva deschise fereastra care dădea deasupra atelierului.

– Și cum v-aș putea ajuta tocmai eu?... adică... de ce... cum tocmai eu?

– Cineva mi-a dat adresa dumneavoastră... știți cum e cu lucrurile de genul ăsta... Mi-a zis că sunteți foarte priceput și de mare încredere. Trebuie să recunosc... mă aflu într-o situație un pic mai delicată. E o chestiune discretă. Poate de aceea dumneavoastră...

– Mașina...!

Bărbatul ieși de tot din garaj în lumina cernită a înserării. O privea cu

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 9 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

un aer ușor amuzat. Ceva se revărsase în el. Șuvoiul de amintiri. Iar acum părea amuzat de situație. Cu tot ascendentul clasei pe care îl impunea cu eleganță, femeia se găsea în inferioritate. Și asta pentru că bărbatul știa din prima clipă cine e ea. Știu pentru că nici nu uitase vreodată. Știu ceea ce știuse din prima clipă când o văzuse. Acum, după atâtia ani emoția era cu atât mai mare. Însă nimic nu i-o trăda. Și-o reținea bine. Așa cum și-o reținuse și atunci când sudase, îndoise, ciocănisese acele fiare ce răsăreau atât de bizar în curtea lui și care scandalizaseră mahalaua. Ar fi vrut poate chiar atunci să-și țipe emoția sălbatică ce ani de-a rândul nu-l slăbise. În schimb tăcuse. Tăcuse și privise ironic maghernița pestriță, gălăgioasă. Așa cum ironic o privea acum pe femeia din fața lui. Nu era o ironie disprețuitoare, ci una amară.

– Da, mașina. Dacă m-ați putea ajuta, v-aș rămâne recunoscătoare. Nu cred că trebuie să vă spun că vă pot oferi bani, foarte mulți bani. Mă numesc Lia M. . .

Vorbea respectuos, un respect care pretindea respect. Apoi se impunea cu banii, cu numele pe care pe care-l oferea garanție spuselor ei și pe care el nu-l uitase niciodată. Nu era un nume oarecare. Era unul din acele nume care fac o societate, o anumită comunitate de oameni să pară inutilă, seacă și fără rost dacă nu ar exista această familie onorabilă, respectată despre care se zice că s-ar întoarce în timp până în chiar originile orașului. El știa asta. Și atitudinea ei o cunoștea bine. Și mai știa ce se află dincolo de această aură conformistă cu care își proteja sâmburele omenesc, miezul ei atât de mândru, dar atât de duios și de cald, pe care el și-l amintise cu atâta dor în acest răstimp.

– Despre ce e vorba? Ați putea să-mi dați detalii? Bănuiesc că mașina

équivalences

Cuprins

Pagina 10 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

e cea de afară. . .

Femeia trăia clipe contradictorii. Scutură un pic din cap, ca și cum ar fi vrut să scape de un gând imposibil. Vocea calmă îi era familiară. Și ceva din gesturile bărbatului înalt, uscățiv, matur părea să o răscolească. Nu-și dădea însă seama cum e posibil una ca asta. Era peste putință să fie adevărat. . . chipul supt, părul rar și năclăit, trupul ce se ghicea obosit de muncă și de viață grea, dusă în lipsuri. . . Își amintea de tânărul nervos, puternic, plin de orgolii, incapabil de concesi, vizionar, tânărul ce tuna cu voce aprigă, incendiind mințile și inimile celor din gruparea lor răzvrătită, nesupusă, vocea. . . Vocea care rostea un cuvânt aspru care îngroșa pe loc rândurile mișcării cu tineri artiști, studenți, muncitori, avocați ori medici. . . Își mai amintea de brațele lui puternice cu care cândva o frământase plin de pasiune, ca pe un lut fertil, cu aceeași pasiune cu care frământase lutul de pământ în atelierul său, tânjind după absolut. Își mai amintea de dragostea lor de zei rebeli și de adunările smintite în care răsturnaseră cu furie conveniențele absurde în numele absolutului pur. Pentru ea nu era cu putință ca acest bărbat îmbătrânit prematur să fie același cu acela pe care ea nu încetase să-l viseze vreo noapte, să-l ascundă ca pe-o icoană tainică în visele ei cele mai adânci de vâltoarea cenușie a zilei.

– Mașina e doar un pic înfundată. Nu e nimic grav. Însă aș vrea ca soțul meu să nu afle. Cred că înțelegeți. . . De aceea am apelat la dumneavoastră.

Îmbătrânise. Acum părea dispusă să-și ascundă greșelile, chiar și cele mai mici. . . doar un delict minor. . . nu omorâse pe nimeni așa cum ar fi fost în stare să o facă atunci când, renegându-și clasa și numele în fața tuturor, jurase cu pistolul în mână credință mișcării, libertății, idealului, haosului. Nu mai era aceeași tânără femeie dornică de adevăr, care denunța

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 11 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

minciuna și mizeria morală a societății pe care o părăsise fără remușcări, fără regrete, tânăra femeie care, abandonându-și familia, alesese viața aspră alături de tânărul înalt, zvelt, lucid, noul Mesia. Acum părea dispusă să se ascundă, să accepte compromisuri cu riscul de a stârni rumoare în mahala, de a se expune într-un loc care se potrivea atât de puțin cu tot ceea ce reprezenta în acel moment. El privi îngândurat înfundătura din tabla lucioasă de vopsea a mașinii. Nu era grav într-adevăr, până la urmă trebuie să acceptăm minciuna și fățărnicia, să ne lăsăm copleșiți de ele pentru a putea trăi, pentru a supraviețui. Acum nu-i mai părea un compromis murdar. . .

Mai ales când nu mai are importanță cine ești ori cine ai fi putut să fii. . .

– Se poate rezolva foarte ușor. . . singura problemă care rămâne e vopseaua. . . dar aveți noroc. . . cunosc un vopsitor foarte bun. . .

Bineînțeles, până la urmă toate se rezolvă într-un fel sau altul. De cele mai multe ori e suficient să lași timpul să curgă.

Simțea amărăciunea, inutilitatea. Nu îi era ciudă. Își alesese până la urmă acest destin așa cum la fel de bine putuse să-și aleagă oricare altul. Și-l alesese așa cum tocmai acest destin îl alesese pe el să-l împlinească. Și nu e nimic ciudat în faptul că lucrurile se potriviseră așa cum se potriviseră, iar el a ajuns în această situație, departe de ea, departe de ceea ce ar fi putut fi. De aceea nu simțea nici o ciudă. Era chiar mulțumit că nu-l recunoaște. Lucrurile erau așa cum erau și nimic nu le mai putea schimba. Mai ales când ele au luat acea întorsătură tragică în urma căreia fiecare își vede de drumul lui singur, renunțând la vorbe mari, la absolut, la idealul imposibil, până la urmă la plăcerea spaimei, a groazei de a te regăsi cu adevărat bun

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 12 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

într-o lume pe care o găsești rea, dezgustătoare, o lume în care minunatele stele nu sunt altceva decât pulbera și ce a mai rămas dintr-un univers perfect.

Cu câtă durere descoperise acest adevăr. Îi erau încă vii în minte dureroasele clipe ale revelații lor. Căci ea, chiar dacă suflet geamăn care se transformase odată cu el, nu putuse să înțeleagă decât din afară tăcerea neagră în care profetul se adâncea cuprins de febră și remușcări.

Deasupra lor, la fereastră, pentru o clipă se arătă o femeie. O văzură amândoi și poate că această imagine nu diferea prea mult pentru ei. Undeva, în tot ce le era comun se intersecta ca o umbră fără chip, o umbră a vinei, supusă, cu ochii plecați în pământ se închidea și ea în cercul lor infernal, despărțindu-i pentru totdeauna.

Femeia elegantă văzu gestul lui dur, scurt, din cap și se întrebă dacă nu cumva... Dar n-avea rost să se mai amăgească. Iar dacă ar fi fost adevărat, durerea ar fi fost cu atât mai mare. Trăise toți acești ani cu adevărul acesta...

Își amintea, văzându-l pe bărbat ciocănind ușor tabla mașinii, mângâind-o cu mâinile lui pricepute, de tânărul care, într-o zi, atât de neașteptat, își lăsă capul pe umărul ei pentru ca ea să nu-i vadă lacrimile și să-i audă mai bine șoapta amară prin care îi spunea că greșise când făcuse toate lucrurile pe care le făcuse și spusese toate lucrurile pe care le spusese. Ea îl ascultase gândindu-se că poate acela, de fapt, nu e decât sfârșitul maturizării lor, dar nici ea nu știuse ce să creadă. Așa că cedă destul de ușor rugămintelor lui, vându armele și bijuteriile pe care odată le pusese în slujba mișcării și așa cum el îi zisese, cumpără o mașină cât mai burgheză cu putință, mașină cu care aveau să fugă undeva, departe, unde nu-i cunoștea nimeni, într-un loc

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 13 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

pașnic unde puteau să-și clădească o fericire banală, o fericire perfectă. În plus, bârfe începură să se audă printre membrii nedumeriți ai mișcării. Și ea văzu impostura cum se infiltra acolo unde odată cuvântul lui o condamnase. Văzu golani și amatorii de glorie scandaloasă cum târau idealul din sfera lui pură înspre sordid, înspre instinctele grosolane.

– Mai durează câteva minute. Vă pot da adresa unui vopsitor. . .

Nu putea fi el, deși, așa cum stătea cu spatele, adunat pe munca lui, văzându-i șira spinării ce se reliefa prin halatul subțire și murdar, o altă amintire țipă din străfundul memoriei. Și-l amintea pe tânăr cum stătea ghemuit în fața mașinii evadării lor, zgâriat și plin de sânge. Cu ochii plini de lacrimi, privea corpul firav devenit o carne zdrențuită. Fetița, copilul acela care n-avea nici o vină zăcea mort pe asfalt, iar ei nu puteau să facă altceva decât să se lase copleșiți de oroare și de vină. Fugind cu inimile strânse de dubiu, fugind spre fericirea lor mică, perfectă, poate din exces de ignoranță și de sine zdrobiseră trupul de zvârlugă neastâmpărată al copilei, ucigând-o, trup peste care mai apoi el stătuse ghemuit, mut, pe acea șosea a iadului, cu fața scaldată de lacrimi pentru multă vreme, până când într-un târziu începuse să urle despre idealul mort și despre cum au mântuit ei omenirea până la urmă. Apoi fără să se întoarcă spre ea, fără să o privească, îi spuse să fugă, să fugă încotro vede cu ochii căci el rămâne să facă ceea ce trebuie făcut. Ea fugise atunci cu această ultimă imagine a lui adânc înfiptă în memorie. Fugise acasă, îngropând totul sub numele răsunător al familiei, sub conformismul privilegiat al clasei. Fugise fără să mai audă vreodată de el, oricât scormonise prin presa vremii după un amănunt cât de mic, fără să pomenească vreodată cuiva de aceste lucruri.

Acum privea în gol spre spinarea meșterului, chinându-se să rețină

adresa pe care acesta i-o repetă mecanic, pentru a nu știu câta oară. Mai aștepta poate, privind în gol, în golul întunecat în care ardea focul de amintiri, să-i spună să fugă, să fugă încotro vede cu ochii. Dar bărbatul nu-i spuse asta. Se ridică, îi ceru o sumă oarecare de bani, dădu bună seara apoi intră pe poartă cu ochii lucindu-i de durerea unui destin posibil odată, dar pe care acum nu-l mai putea recunoaște. În spatele lui plecă și mașina, lăsând mahalaua în nedumerire și liniște.

– Ea e Lia?

Femeia apărută din nou la fereastră, tristă, răvășită, își înăbușea cu mâna la gură țipătul, țipătul după copila ei cu trup de zvârlugă, moartă prematur.

Abia acum își înțelese destinul care tocmai se desăvârșea. N-avusese niciodată certitudinea că ea știe adevărul. Acum o avea. Iar gestul lui de a-și răscumpăra păcatul în felul acesta se relevă în toată monstruoșitatea lui. Înțelese că ea știuse tot timpul cine e el, care e intenția lui și pe cine iubește el de fapt. Știuse că secretul pe care îl ascunsese cu durere era unul îngrozitor de meschin.

– Închide geamul Mioară. . . se face frig. . .

Dar frig nu se făcu decât pentru el. Un frig umed, întunecat și rău unde ultimele speranțe se stingeau ca un foc bătut de furtună.

Înainte de a urca în casă, bărbatul matur, înalt, zvelt se gândea că nu va ști niciodată nu doar cine e dar nici ce e.

2

– A venit Mioara.

équivalences

Cuprins

Pagina 15 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

– Bine, răspuse bărbatul matur, înalt, zvelt, continuând să privească pe fereastră.

– Mă întorc peste două zile.

– Bine.

Dar nici de data asta nu se întoarse spre ea. Femeia tânără, îmbrăcată modern nu părea afectată de atitudinea lui. Veni în spatele lui și, tandră, afectuoasă, îl cuprinse în brațe, lipindu-și fața de spinarea lui.

– O să-mi fie dor de tine.

– Știu.

Știa că o să-i fie dor. Știa că o să-i dea telefon și o să-i spună că îi e dor și cum să se descurce fără ea în treburile casei. Știa că o să-i mai povestească la telefon ce mai fac părinții ei, că îi transmit salutări și că le pare rău că n-a putut veni și el să-i vadă. Și mai știa că o să-i spună că-i lipsește și că abia așteaptă să se întoarcă acasă. Știa că o să-i spună toate astea, ba poate chiar mai multe, în general lucruri pe care și le spun oamenii care se iubesc atunci când sunt despărțiți unul de celălalt pentru o vreme. Dar el nu mai suporta aceste lucruri. Nu mai suporta lucrurile firești. Fără să înțeleagă de ce, toate aceste lucruri îi făceau rău. Asta se întâmpla de când avusese acel vis straniu, vis care se repeta într-una de atunci. Visa un foc mare în noapte peste care se abătea o furtună udă, înghețată. De atunci începuse să nu mai suporte, să nu se mai suporte. În fond, nu era cine știe ce. Un vis, doar un vis. Totuși, din acel moment viața lui începuse să se năruie, se descompunea încet, încet. Ar fi vrut să facă ceva dar nu avea cum, se simțea izolat într-o singurătate sinistă, o singurătate etanșă, unde cuvintele nu ajungeau. Vorbea foarte puțin, cuvintele nu mai aveau rost pentru el.

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 16 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

Maria, tânăra lui soție, ieși fără să-i mai zică ceva. Știa că nu poate face nimic. O dorea tăcerea lui. La început se simțise jignită, dar după un timp înțelese că nu e vorba de ea și că nemulțumirea lui are o altă natură pe care ea nu reușea să o înțeleagă, dar pe care trebuia să o accepte ca pe un fapt. Ieși din cameră încetșor, fără să-i mai zică ceva, lăsându-l cu gândurile lui. O auzi vorbind în hol cu Mioara, femeia care venise la curățenie.

– Vai, ce fetiță drăguță !

– Sper că nu vă deranjează că am venit cu ea. N-am avut cu cine să o las. Și mă gândesc că așa o obișnuiesc cu munca.

– Nu e nici o problemă. . . Mioara, dacă ai nevoie de ceva soțul meu te poate ajuta. . .

Se gândea că poate l-ar mai scoate din starea lui nesuferită. Dar bărbatul stătea neclintit în fereastră. O auzi cum pleacă, apoi o văzu jos, în fața blocului, intrând în mașină, apoi văzu mașina plecând. Rămase singur cu durerea lui de neînțeles. Încerca să vadă în timp dincolo de ea, departe, în imaginea copilăriei, acolo unde totul era perfect. Știa cât de mult își dorea Maria un copil. Dar lui îi era teamă, îi era teamă de acea fericire îndepărtată, pe care ar fi trebuit să o suporte lângă el prin copilul lor.

Se trânti pe scaun la birou. Îi era rău. Îl măcina faptul că o lăsase să plece fără să-i spună ceva, să-și ia la revedere, așa cum ar fi fost normal între doi oameni civilizați, cu atât mai mult cu cât ei se iubesc. Deși știa că nu ar fi putut să facă asta, ca dovadă că nici nu o făcuse. Îl dorea această tăcere monstruoasă pe care o așternea între ei. Era deplin conștient de ea, de tot răul lui. Cu toate astea nu putea face nimic. Asculta doar în el cum scârțâie șuierul sinistru al singurătății dincolo de instinctele lui civilizate.

– Bună ziua.

équivalences

Cuprins

Pagina 17 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

În ușa, în fața lui, stătea o fetiță de vreo opt ani, o copilă cu trup de zvârlugă, îmbrăcată curat, simplu. Tresări. Știa că e fetița Mioarei, femeia aceea tristă și mândră care venea la curățenie și a cărei prezență îi dădea de fiecare dată un fior straniu. De unde o cunoștea? Nu știa. Îi era teamă să o întrebe, să-și astâmpere neliniștea care-l cuprinsese din prima clipă când o văzuse. Probabil din altă viață, se gândea el că i-ar putea răspunde femeia tristă, spășită, pe care el o îndrăgea în tăcere. Evident că din altă viață.

– Cum te cheamă?

– Mamă, vino mamă înapoi și lasă-l pe domnul... bună ziua, domnule inginer.

Se ivi în ușă protectoare, lipind-o pe fată de corpul ei uscat, muncit, mândru.

– Nu-ți face probleme, nu mă deranjează... Dacă vrea să se uite la cărți nu-i nici o supărare...

Fetița o rupse la fugă, neastâmpărată, de lângă femeie spre rafturile pline până la tavan cu cărți.

– Dacă ai nevoie de ceva să-mi spui...

Femeia ezită o clipă, apoi vorbește.

– Poate că nu e treaba mea, dar... vreau să vă spun că nu e bine... nu e frumos... n-ar trebui să vă purtați așa cu doamna...

Pe chipul, bărbatului o grimasă îi trădă suferința.

– Știu, măi Mioară... dar ce să fac?

Zicând asta, simți ceva familiar în cuvinte, în tonul pe care din instinct îl folosise, ceva ca o chemare a unui timp posibil. Așa se gândea el că i-ar putea răspunde femeia, dacă i-ar destăinui nelămurirea lui duioasă. Rămăsese

în pragul ușii un pic stânjenită, însă bărbia împinsă înainte îi trăda caracterul hotărât, greu de învins, iar hainele drepte și curate și pieptănătura simplă îi trădau înclinația spre lucruri clare, limpezi. Văzând-o așa de înțeleaptă în felul cum aștepta răspunsul lui, parcă în ciuda rezistenței la cuvinte care îl însingurase și a visului crud care îi ruinase viața. lăsa să-i scape o destăinuire.

– Poate că mi-am pierdut rostul lucrurilor. . .

Femeia lăsa capul în pământ de rușine.

– . . . și nu mai știu cine sunt. . .

Îl privi aspru, fără compasiune, apoi îi răspunse.

– Eu nu pricep treburile astea. Pentru mine copilul ăsta și munca sunt toată viața mea. Și, chiar dacă nu-mi e ușor, ba chiar nu-mi e deloc, ușor mă gândesc că așa e cel mai bine. Fetița se zgâia la cotoarele colorate ale cărților ce se întindeau pe rafturi întregi. Pentru ea cei doi oameni maturi și discuția lor serioasă nici nu existau. Era fericită că poate să-și astâmpere în voie curiozitatea, bolborosea în barbă titlurile curioase pe care le pipăia apoi cu degete subțiri. O grămadă de lucruri care îi stârneau imaginația și care, în mintea ei, confereau o oarecare prestanță bărbatului înalt care o privea trist de la birou.

În fond, bărbatul fusese și el un om dedicat muncii. Lucrări importante îi purtau numele. Municipalitya aștepta încă proiectele sale. Unul început stătea pe birou de câteva luni. Un proiect ce n-avea să mai fie terminat niciodată.

Știa el bine ce înseamnă munca. Sau măcar știuse. Acea disciplină plină de pasiune, acea dorință de a vedea cum se împlinesc lucruri, lucruri pentru care ești responsabil, pentru care iei decizii importante, pentru care oamenii

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 19 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

te respectă. Fusese un om al ordinii. Nu avusese niciodată dorința de a se împotrivi ori de a lăsa lucrurile la voia întâmplării. Răzbise construind cu tact, cu calm și cu răbdare. Fusese un om apreciat tocmai pentru aceste calități. Nu îi plăcea vorba multă, deși avea o voce liniștitoare, calmă. Cu cuvinte puține și ambiția de a uni reușise mereu să construiască. Îi plăcuseră proiectele la care lucrase febril, absorbit. Și, deși nu fusese prea sociabil, acceptase societatea. Maria era liantul lui cu lumea. Ea știuse mereu să vorbească și pentru el. Știuse ce-i place și ce nu. Era intuitivă, deschisă. . . era un om sincer. Toți o îndrăgeau, mai ales copiii la școală, copii pe care îi vrăjea cu minunatele cântece englezești în care găini negre fac nouă, uneori zece ouă pentru gentlemani. Pentru toate astea îi fusese recunoscător. O iubise cuminte, tăcut. Asta fusese dorința lui. Să rămână mereu în zona banalului, a obișnuitului. Și fusese fericit trăind astfel, până în ziua în care visase acel vis blestemat. La început Maria nu știuse ce să creadă. Poate timiditatea îl împiedicase să vorbească. Nemulțumirea? . . . sensul pierdut?

Ar fi vrut poate să-i spună toate astea femeii care îl privise atât de aspru. Dar cuvintele erau nepotrivite. N-ar fi fost o prostie să se justifice tocmai în fața acestei femei pe care părea că o știe din totdeauna? Și mai era acea privire pa care o știa bine. Până nu de mult la fel privise și el cerșetorii, oamenii nimicului.

Se uita la fetiță cum se agita firavă. Tânjea după acea fericire într-adevăr perfectă, poate singura fericire. Mulți ani trăise o iluzie fără noimă, o fericire ștearsă. Gândise atâta vreme că fericire este aceea în care nu simți fericirea, dar nici nefericirea, este atunci când nu ai obsesia fericirii ori a nefericirii. Gândise că ești fericit atunci când nu te gândești că ești fericit ori nefericit.

équivalences

Cuprins

Pagina 20 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Simțea cum, deodată, dinăuntrul său, din viscerele sale, de undeva de sub mațe, de unde știa că se găsește sâmburele tulbure al ființei, îl năpădește întunericul și frica și ura și neliniștea cea mai cumplită, un sentiment nedefinit, atroce. Și pentru o clipă auzi parcă un urlat lugubru, urlatul fiarei închisă în el, în bezna străveche, matricea odioasă peste care conștiința omenească, plâsmuind vină și teroare, s-a așezat ca un cerc de foc. Nu era fiara pe care creștinii și-au imaginat-o atât de plastic tocmai din dorința de a îndrepta adevărata fiară. Nu era acea imagine generică a răului pe care au răspândit-o odată cu religia lor ce predica iubirea necondiționată de semenii. Era cu mult mai mult de atât.

Simți cum oasele se curbează sub carnea rigidă. Simți începutul bestial al acestei lumi fără rost, când omul se naștea în chinuri sub formă de fiară, vârtejul năclăit de sânge al timpurilor ce i-au urmat nașterii, războaie ce fumegau incendii de carne și oase sfârtecate. . . simți gustul vânat al anarhiei, adevărata motivație a faptelor omenești. . . văzu focul peste care ploaia bezmetică bătea amarnic, rupându-i flăcările, transformându-l în pasta cenușii eterne. . . văzu apoi sfârșitul care se unea cu începutul cu care semăna perfect, în care murea, așa cum se născuse, agonizant, răcnind, ghicindu-și parcă imperfecțiunea Fiara ce ținuse atât de mult să se numească Om. . . Sub pleoapa lui grea de durere, începutul se unea cu sfârșitul, împlinind nesfârșitul, condamnând la veșnicie istoriile meschine ale acestei specii sângeroase.

Nu era vorba de legi universale, de ordine, de Dumnezeu, ci de neputința omului de a se transforma, de a se transforma înapoi în ceea ce doar pentru o clipă reușește să fie. Era vorba de dezordinea permanentă, halucinantă care se zbate în vintrele fostului copil, fostului doar pentru o clipă potențial

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 21 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

viitor asasin, viitor om matur, împlinit. Și mai era vorba de ceea ce ar fi putut să fie de o mie de ori într-o clipă, de milioanele de posibilități prin care Fiara se poate desăvârși în fiecare clipă.

De mântuit știa că nu se va mântui niciodată. Drumurile presărate cu obsesii erau practic aceleași, ducând mereu în același loc. Unul întâmplător, pe care punea piciorul în lumina zilei și celelalte care, prin vis, prin coșmar îl chemau, aprige, răzbunătoare, la fel de întâmplătoare sau neîntâmplătoare, înăuntru. Și poate că la un anumit moment nu mai are nici o importanță cine ești, cine ești tu, un anumit individ care te simți vinovat fără vină, vinovat dintr-o slăbiciune fără înțeleaș a firii, vinovat pentru visele obscure care îți spun cine ești, ce ești, ce nu poți să fii.

E rânjetul sinistru pe care cu coada ochiului îl prinzi pe imensa față triumfală a timpului, care se oglindește în sufletul omului, dincolo de apa tremurândă a conștiinței din care ar trebui să se reflecte, în mâlul negru cu care începe sfârșitul și se sfârșește începutul același, neschimbat, miezul omului tuturor timpurilor.

Femeia îl privea din ușă. Chipul nu-i trăda vreo emoție, deși în suflet i se strecurase teama. Chemă fata la ea fără să-și ia ochii de la bărbatul matur, înalt, zvelt care gemea în scaun cu ochii închiși. Prezența ștearsă a femeii fu însă suficientă pentru a-l scoate din nou la lumină.

Cine era el? Cine ar fi putut să fie? Ce nu mai putea să devină? Nu aflase nimic din toate astea. Aflase în schimb altceva, iar pentru el asta însemna sfârșitul.

-Închide geamul, Mioară... se face frig...

Dar frig nu se făcu decât pentru el. Rămase astfel înfrigorat să-și contemple bestiarul proiectat pe vidul negru din spatele pleoapelor strânse, în

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 22 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[Ieșire](#)

timp ce femeia uscățivă plecă clătinându-și imperceptibil capul să-și vadă de treburile ei.

3

Soarele răzbea nemilos prin umbra castanilor. Aleea încinsă părea o potecă printr-un cuptor vegetal. Bărbatul matur, înalt, zvelt pășea fără țintă pe pietrișul incandescent. Căldura infernală îi făcea nesuferită obișnuita plăcere de după amiază prin care, sub aparența unui tabiet nevinovat, reușea să scape de tot ceea ce detesta mai mult, de oamenii acei serioși și discuțiile lor snoabe și prefăcute, de casa aceea îmbâcsită.

Adevărul e că niciodată nu suferise această familie care de sute de ani își ascundea istoria în pivnițele mucegăite ale casei. De multe ori se întrebuse, în special în momentele de izolare devenite din ce în ce mai sfidătoare, ce-l făcuse să creadă că dragostea va uni ceea ce natura a făcut să fie diferit. Atâția ani iroșiți! O iubise, acceptase condițiile pe care familia ei le pretindea, poate un pic cam mult pentru un om obișnuit ca el. Până la urmă, așa se întâmplă de obicei, cineva trebuie să se sacrifice, dar, acum, cel mai mult îl durea faptul că se dovedea slab și că, deși înțelesese că ceea ce inima îi spunea nu era decât durere, se temea să ia o hotărâre. Asta ar fi însemnat să lupte cu tradiția lor, cu ideile lor snoabe despre familie, despre oameni maturi, responsabili, care au o anumită poziție în societate, ar fi însemnat să-i provoace să se manifeste așa cum erau falși, ipocriți, bolnavi după aparențe.

Privea peste umăr îndepărtându-se de casa greoaie, peste care timpul încâlcise vâjâind mii de stiluri diferite, ce reflectau ridicola nevoie de con-

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 23 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

formism a acestei familii străvechi, generație după generație... trăind cu obsesia grandorii, au ținut cu tot dinadinsul să nu fie uitați. Îi simțea istoria neagră, mucegăită, bătrânicioasă, macabră. Privise cu oroare tablourile înșirate de-a lungul pereților ca și cum ar fi fost pictate cu sângele otrăvit al acelor înaintași glorioși, care lăsaseră testamente dubioase, contestate, averi ascunse, bastarzi neștiuți de nimeni, însetați să-și răzbune mamele sărace, seduse și abandonate, să distrugă bunul renume al familiei, care, având în spate o veche tradiție, se întărise în urma acestor eterne scandaluri. Acum erau toți morți. Îi vizita des în cavourile de pe insula din mijlocul lacului. Știindu-i atât de țepeni, uscați... atât de morți se simțea răzburat pentru mizeria pe care i-o provocau cei vii. Știa că într-o bună zi aici avea să-i întâlnească și pe aceștia, doar dacă până atunci nu cumva, din plictiseală sau din nerăbdare, avea să se grăbească, să-i aștepte el de dincolo, din negura necunoscută. De pe insulă se întorcea de fiecare dată mai încrezător. Lucru pe care nu se chinuia să-l ascundă. Lia zicea că ideea morții e într-adevăr tonică, atâta vreme cât nu ești bolnav. Râdea în sine când o auzea ce lucru absurd e în stare să spună doar ca să nu se vadă cât e de ofensată. Moștenise acest dar al familiei de a-și ascunde emoțiile. Considera că e de prost gust să ți se vadă adevăratele sentimente. Se întreba de câte ori în acești ani pierduți iubise, se iubise cu alții... în fond tot un dar moștenit. În schimb, îi reproșa lui că are prea mult timp liber, că de asta se gândește atât la lucruri la care n-ar trebui, lucruri care, de fapt, îl fac atât de nefericit. Iar el înțelegea că aici includea și o posibilă infidelitate pe care el, din prea mult timp liber și dintr-o frivolitate care nu încadra cu spiritul familiei, și-ar fi putut-o permite. Renunțase la carieră. Salvase omenirea de unul din acei avocați blazați, care au înțeles cu amărăciune că justiția

équivalences

Cuprins

Pagina 24 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

nu e oarbă, ci e chioară și vicleană, are interese, e de vânzare, duhnește a politică și a miros acru de bani murdari. Astfel, avocatul nevoiașilor se transformă într-un om cu mult timp liber, înclinat spre hoinăreală și visare, un fel de poet fără vocație. Ambiția i se stinsese. Fostul luptător al cauzelor pierdute ajunsese la concluzia că nu reușea decât să fie grotesc, că nu era nimic nobil în ceea ce făcea, că răul nu-l va îndrepta el, ci va continua să existe oricum. Adevărul unora nu e niciodată și adevărul celorlalți, iar asta nu e o noutate, se întâmplă de când lumea. Ba chiar mai mult decât atât, înțelese că mila e bună doar așa, cât să poți accepta lumea, că, îndată ce ea te împinge la fapte, aluneci în hățișul murdar al resentimentelor, al urii, al orgoliilor. Înțelese că, de cele mai multe ori, oamenii nu vor să fie ajutați. . . vor doar să se plângă împotriva răului care îi oprimă, împotriva ta care vrei să-i ajuți să trăiască mai bine. Înțelesese că mila trebuie să o trăiești singur, în tăcere, cât mai departe de obiectul ei. Reuși astfel să se conserve naiv, oarecum inocent.

O cunoscuse pe Lia într-unul din acele procese care încearcă să repare răul pe care clasa oamenilor cu bani foarte mulți o comite împotriva lumii prin simplul fapt că există. Acela fu poate momentul revelației lui. Se însură destul de repede cu ea, dar, după ce dragostea nepotrivită ce-i crease iluzia fericirii se stinsese la fel de brusc cum îl cuprinsese, rămase să-și contemple trist și visător ratarea, deziluzia, neputința.

– *Daddy is writing a poem again.*

De dincolo de gardul viu auzea glasurile subțiri ale celor două fete. Una, mică și zvăpăiată ca o zvârlugă, era a lui și o iubea ca atare. Pe cealaltă, tânără, modernă, subțire, delicată și-o dorea să fie a lui și o iubea ca pe o femeie frumoasă.

équivalences

Cuprins

Pagina 25 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

– *Is your father a poet?*

– *No, he is not. He is a... is a...*

Fetița se opri se încurcată. Nu știa ce să răspundă. De fapt era o întrebare la care nici el nu știa prea bine ce să răspundă ceea ce nu făcu decât să-i reamintească situația în care se găsea. Însă se opri și ascultă încordat de dincolo de gard în speranța că fetița, cu perspicacitatea specifică minților fragede, neobosite de compromisurile vieții, l-ar fi putut da. Dar nu auzi decât greierii țărâind a secetă. Cât de mult și-ar fi dorit să-l înțeleagă! Poate când va crește... Dar până atunci se temea de tot ce însemna educație în mijlocul acestei familii.

– Cât crezi că o să-i mai răbdăm ciudăteniile prostuței asteia?

Așa vorbea Lia, la plural, invocând parcă toți străbunii. Pluralul ei nu-l includea și pe el. El era pentru prostuță și ciudăteniile ei. Nu făcea altceva decât să o lase pe copilă să se bucure de vârstă, se juca cu ea pe limba engleză în cele mai normale locuri pe care le găsea în acest ambient rigid. Acest lucru îl făcea să o îndrăgească și mai tare și să-și dorească să o păstreze

– *Has he ever read to you his poems?*

– Da, da îmi citește mereu... de fapt știi Mary, doar mie îmi citește... e un secret, e secretul nostru, se însufleți copila.

O auzi pe Maria râzând. Râse și el în sinea lui de micuță... cum știa ea să păstreze un secret... Dar, pe de altă parte, se bucura că și ea o plăcea pe Maria într-atât încât să-i destăinuie secretul lor, pe care, la o adică, chiar el i l-ar fi destăinuit cu ușurință. Dar lucrurile merse ră chiar mai departe, căci fetița, poate și pentru faptul că erau la un gard viu distanță, îi parcurse gândurile cu voce tare, firesc, fapt care îl făcu să creadă că e mai

équivalences

Cuprins

Pagina 26 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

mult copilul lui și că ar putea folosi și el ca argument copleșitor pluralul, mult mai întemeiat decât o făcea Lia.

– *Mary, do you like my father?*

Nu mai auzi răspunsul, care o fi fost el. Plecă rușinat. Dacă există secrete... unele dintre ele nu pot fi dezvăluite, oricât de mare ar fi emoția lor... tocmai de aceea sunt secrete. Pentru o clipă golul din el avu o consistență nouă, caldă. Fugea de această emoție adulteră. Îi era frică de justificările pe care această situație le-ar fi putut provoca, îi era frică de perspectiva încurcată a secretului lor. Se rușina, deși știa că n-ar fi trebuit să o facă. Dar asta nu-l liniștea, ci îi sporea chinul și mizeria.

Pe aleea de sub castani, așa cum mergea rătăcind în gânduri care odată pornite nu mai e posibil să le mai oprești, își văzu neputința în toată amploarea ei. Poeziile lui ridicole... ce însemnau toate astea? ... cine are până la urmă dreptate? Din prea multe scrupule, nu avea puterea unei hotărâri ferme. Mai era la mijloc și copilul acesta...

– *Look... daddy is fishing now!*

Bărbatul înalt, matur, zvelt își plivea chipul în oglinda turbure a apei secate. Poate în aparență părea un gest normal... un bărbat săcâit de căldură și o digestie mai greoaie, căutând un pic de răcoare și liniște pe malul unei bălți. Dar Maria simți valul de amărăciune ce, ca o aură sângerie, plutea în jurul bărbatului. Îl văzu cum, din când în când, își ridica privirea spre insula întunecată din mijlocul lacului.

– *No, my dear, I am afraid he is not fishing he is...*

Sau poate că fetița nu se înșelase nici de data asta, simțise cu sângele lor atât de puțin diferit cum *daddy* pescuia nesigur in apele tulburi ale conștiinței, pescuia cu o momeală falsă, ori poate tocmai cu cârligul gol,

équivalences

Cuprins

Pagina 27 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

ruginit, așteptând să se prindă în el, străluminată, o soluție salvatoare.

– *You know . . . your father is a strange man. . . but I like him anyway. . . and this would be our secret. . .*

Bărbatul înalt nu mai auzi confirmarea tandrei lui obsesii. S-ar fi rușinat de ea oricum, ceea ce i-ar fi sporit mizeria. Privea spre insulă simțindu-se un pic stânjenit căci se simțea privit. Niciodată nu scapi, pentru toate trebuie să existe o justificare care să-i mulțumească pe toți. La o adică părerile se împart. Și totuși, cine are dreptate. . . ? Dar asta în chiar acel moment nu mai avu nici o importanță pentru el. Văzu, atunci, pe insulă, văzu așa cum vezi din lumea asta îngrozitor de reală în lumea duioasă a speranțelor și disperărilor pe care mintea obosită de refuz ți-o deschide uneori. . . văzu un foc ca un rug ce se stingea încet sub rafalele unei furtuni dezlănțuite. Și atunci, în ciuda soarelui năpraznic, simți un frig negru străbătându-i oasele.

4

. . . îmi vine să vomit. . . ficatul țipă victimă la mine. . . e un semnal. . . nu știu cât o să îmi mai suporte abuzurile. . . sunt absolut grotesc în încrâncenarea asta nemiloasă. . . neverosimilă. . . nu reușesc. . . nu reușesc. . . dar până la urmă cine. . . cine reușește? . . . nu cred că cineva ar fi în stare să-mi spună despre el, despre sine cum stau lucrurile. . . tu ce vrei de fapt? . . . păi ce să vreau? . . . nu vreau nimic. . . și atunci? . . . atunci ce? . . . atunci nimic. . . am treabă. . . știu că am treabă. . . ei bine, asta e . . . treaba. . . îi ține pe picioare. . . și nu-i puțin lucru. . . nu-nu. . . dar dacă se întâmplă să nu mai poți avea treabă? . . . cum vine asta? . . . uite așa,

équivalences

Cuprins

Pagina 28 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

cumva... ce-o fi atât de nemaipomenit în chestia asta?... nu e vorba de refuz... nu... e vorba de neputință... e vorba de neputință și de... de... cine rahat sunt eu să...?

... ca în fiecare dimineată aud primul tramvai... nu-l văd... văd doar acest dos obscur de casă... un maidan unde mahalaua își arde gunoaiele... văd focul împutit de gunoaie peste care se cerne ploaia mizerabilă... congelată... Doamne cât e de frig!... cât e de frig la ora 4 dimineța... eterna oră 4 a maniacilor... a criminalilor... a târâturilor... viermii societății... până și ceasul mi-o arată de la obraz... în fiecare dimineată mă holbez la el, beat... în curând se vor ivi zorile... mi le amintesc pe cele de ieri... palide ca un mort... galben-vineții ca o unghie de mort... ce teroare!... și cele de alaltăieri... o spumă roză de lumină în care soarele se năștea ca o tumoare într-un scuipat sângeriu de ftizic... și dacă într-o bună zi va răsări un enorm soare negru eu n-am să mă mir... o să-l privesc beat din văgăuna mea mizerabilă... atunci o să știu... ce?... ce știu și acum... răzbunător, va arde cu flăcările lui înghețate această lume tembelă ce l-a venerat chimic în exces... și atunci se va înălța bătrânul vultur de fier... HAOSUL... ah... soarele... un rahat!

... să crezi în ceva... să te cureți de gânduri... de minte... de emoții schizoide... de obsesia eu-ului necunoscut... să te cureți muncind cu trupul... mai mult decât fericirea celui sărac cu duhul... împlinirea aceuia care doarme istovit pentru a se trezi cu noaptea în cap să-și hrănească familia... familia în care crede... sau poate că asta nu e decât iluzia parazitului năpădit de NIMIC... situația mea de impostor... o molie închisă în dulap... ce-și roade cu turbare aripile crescute pe trupul matur, înalt, zvelt... aripi blestamate... aripi de creatură nocturnă... aripi de spurcăciune... de cre-

équivalences

Cuprins

Pagina 29 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

atură de dulap... în timp ce soarele afară încă mai are sens... chiar dacă omul de azi... nu-l mai simte... sub norul uleios... vâscos... ah... soarele... un nodul canceros care dă lumină toxică... sensul lui e toxic... otrăvit... vinul curge în mine grețos... o vomă... atâta singurătate... dincolo de hotarul tăcerii... ținuturile pustii din vecinătatea morții... vitalitatea zăvorâtă înăuntru se întoarce împotriva mea... înăuntru... mă poartă răzbunătoare prin pustiul fără de sfârșit... acolo unde se aude doar ecoul... cine e acolo?... CINE E ACOLO?! ... aștept leșinat de încordare răspunsul... cine...? ... în zadar... omul... omul?... imaginea livrescă?... sau imaginea cotidiană?... ideal filozofic?... sau patologie psihiatrică?... sunt beat de vin... de nesomn veșnic... dureros... nesomnul durerilor unui sânge uscat în inimă... inimă cu ganglionii inflamați... inimă ce se surpă seacă... inimă fără răspunsuri... adevărul nu poate fi altceva decât o minciună perfectă... cea mai perfectă minciună... oamenii matinali... tramvaiul de ora 6-soarele-răsare... dubiul... doar dubiul oferă răspunsuri... nici unul... insuportabila condiție... sfârșitul firesc al lucrurilor...? ... speranța că ceva ne așteaptă dincolo... ceva ce nu putem găsi aici în noi... împăcarea... desăvârșirea...

... vorbim prea mult...

... tăcerea... tăcerea înghețată... ținutul de Acolo...

... sunt beat...

... asta e o certitudine...

... suportabilă...

... deși îmi vine să vomit...

... mă zgâlțâie frigul... și, totuși, uneori e ceva tandru, cald în acest amestec de inocență și bestialitate... de naivitate și rahat tulbure al luci-

équivalences

Cuprins

Pagina 30 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

dității... dar în favoarea cui să te decizi?... atunci aud... urechea mi se întoarce invers... urletul ce vine de sub conștiința mea... urletul înăbușit de chiar conștiința mea contradictorie... slinoasă... tămâiată... urletul de proaspăt vertebrată... urletul de abia fostă moluscă... ridicată în picioare din dorința de a afla ști... cu orice preț... urletul primei agonii... primordial... înălțător... tembel de înălțător... aud... nu-s mațele ce-mi cântă a vomă... nu... acolo e ceva ce vrea mereu să moară... știu bine că... civilizația înseamnă distrugere... dorința ascunsă de moarte a unei specii dependente de adevăr... cea mai perfectă minciună...

... ce mi s-o părea atât de tandru?

... acest eșec dinainte ghicit... psihanaliza și scuzele ei neghioabe în fața cerului halucinant... nemilos... pentru un eșec fără remediu...

... zgâlțâit de friguri... friguri care dau năvală peste mine din toate timpurile... urmând Urletul... pentru o blestemată de clipă am lăsat ușile deschise... ușile mânjite cu sânge ale timpului... s-a făcut un pic de curent... atâta tot... nu-i altceva... amintiri vin odată cu sângele... vechi, atât de vechi... niciodată întâmplare de vechi... convulsie...

... cât de sincer poți fi... nici măcar singur fiind... doar pentru tine... nu poți rosti adevărul... supremul... absolutul... adevărul cu care să mântui această lume... pentru că ... pentru că în această lume nu poate exista ADEVĂR ABSOLUT... iar acesta E un adevăr absolut... fără să înțeleg cum... de ce... dețin secretul...

... mulțumesc cerului că a făcut această lume așa cum a făcut-o... încât eu să sufăr din cauza ei... iar pe mine atât de slab încât să o văd așa cum e...

... aura de virginală naivitate... se sfarmă... obosit, nu conținesc să

équivalences

Cuprins

Pagina 31 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

mă întreb... beat... atât de beat... cum să pun întrebarea... ce?... sau cine?... nu mai rămâne nimic pur... nu mai rămâne nimic... dâre de sânge și un fum înecăcios... focul a ars gunoaiele... iar ploaia rece bate peste el în rafale... îl stinge...

5

Bărbatul matur, înalt, zvelt se simțea ciudat, o slăbiciune fără înțeles îl făcea să-și simtă trupul greu. Prin pleoapele ochilor închiși simțea lumină multă și căldura acestei lumini. Acest lucru îl liniștea cât de cât, deși nu reușea să-și amintească unde se află, oricâte eforturi ar fi făcut în acest sens. Într-un târziu deschise ochii. Lumina albă, fierbinte, aseptică îl rănea. În cele din urmă reuși să vadă unde se afla... patul de fier vopsit alb, pereții acoperiți până la tavan de faianță albă, aparatul care clipea sec și din care porneau fire pe sub cearcafurile albe și se lipeau de pielea lui. Lumina nu părea să vină de undeva anume ci, strălucitoare, din tot acest prea alb al camerei despre care înțeluse că e un salon de spital. *Un spital... un spital...* Își repeta neîncetat în minte în speranța că-și va aminti cum a ajuns acolo. Nu era bolnav, de asta putea fi sigur, niciodată nu fusese atât de bolnav, încât să necesite spitalizare. Atunci...?

Ușa albă se deschise chiar în acel moment și, ca într-un ritual, pătrunse ră calm, în tăcere, trei femei însoțite de o fetiță. Recunoscui femeia matură, elegantă, cu aer aristocratic, o recunoscui pe tânăra îmbrăcată modern și pe femeia serioasă cu un aer trist, spășit cu haine curate și drepte, iar ultima intrată, o fetiță de vreo nouă ani, o zvărlugă neastâmpărată, o recunoscui chiar cu bucurie și o invită lângă el. Fetița veni, se așeză și își culcă fața pe

équivalences

Cuprins

Pagina 32 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

pieptul lui râzând. Iar el, mângâind-o încetișor, măturând tavanul alb cu o privire goală, se întreba cum de era posibil. Nu înțelegea. Toate trei deodată în fața lui. . . Fără să știe cum ori de ce, știa că acest lucru e imposibil. Frământarea lui deveni vizibilă, astfel cele patru personaje simțiră nevoia să intervină, însă nimeni nu rosti vreun cuvânt.

În cele din urmă își aminti. . . își aminti de focul mare ce ardea în bezna nopții și de furtuna rece, înghețată ce bătea în rafale peste el. Nu era un vis. . . era o amintire precisă, exactă. . . vedea fiecare limbă fierbinte spintecând bezna înghețată, o potecă de lumină ce se lungea în întuneric, se stingea, apoi o altă limbă de foc se întindea în noaptea înghețată, din care ploaia cădea în rafale. Amintindu-și de acel foc care, palid, pierea sub furtună, știu că cineva lipsea de la această întâlnire neașteptată, cineva care. . .

Așteptase în zadar atâta amar de vreme să-l cunoască. Măcar acum. . . Înțelese ce e cu el, acolo, în spital. . . ce e cu cele trei femei care îl străjuiau îngrijorate. . . Și tot acum înțelese că e mult prea târziu.

Femeile îi simțiră frământarea astfel se așezară toate la capul patului.

– Mă tem că e prea târziu. . . mult prea târziu. . .

Îl priviră aspru. Cu această ultimă imagine în fața ochilor, simți cum îl cuprinde toropeala întru-totul. Văzu focul stingându-se. Tocmai atunci fetița, extrem de mirată, se întoarse spre ușa care se deschidea. Nu mai apucă să vadă cui i se adresa privirea consternată a micii zvârlugi, dar apucă să audă pentru o clipă țipătul de fiară muribundă pe care mașinăria cu fire îl scoase.

Umbră albă

... se pierde ironia, se pierde toată teama de oameni, de răutățile lor. Doar un om, un om așa cum orice om ar vrea să fie supus, liniștit, plin de taine și înțelepciune, încrezător. Un om deasupra tuturor oamenilor. Imposibil să nu-l recunoști când îl întâlnești.

O iarnă cu zăpadă puțină și ger. Rătăcind îngândurat peste dealuri, își aminti acea frază simplă, dar plină de compasiune și respect. Crusta subțire de zăpadă se frângea trosnind arctic sub mersul greoi, rar. Ceața tremurând tulbure peste dealuri. Crângul cu copaci negri, mutilați de ploile reci ale toamnei, peste care gerul căzuse cu furie. Mai la vale cantonul și dincolo de calea ferată satul strecurat prin valea strâmtă și adâncă. Iar în sat casa aceea veche de țărani gospodari. Acolo găsisese de cuviință să-și adăpostească bătrânețile, departe de vârtoarea urbană, departe de catedra universitară de unde își rostise discursul în ultimii ani. Bărbatul tânăr, pășind apăsător în zăpada înghețată, peste dealul învăluit de ceață, se întreba ce-l determinase să abandoneze, să lase totul, toată munca lui și, aspru, să-și impună acest surghiun, nu găsea altă formulă pentru felul în care abandonase...

... deși poate că bătrân, bătrân dar încă fertil și plin de putere, obosise să le tot spună, să le tot amintească cine sunt și ce trebuie să facă... asta m-a fascinat mereu la el... nu se vedea niciodată dezamăgirea, nu renunța niciodată, era atât de convins de misiunea lui... târziu aveam să înțeleg de ce... suferise mai mult decât vreunul din biografia lui ar fi putut să ghicească... poate de aceea ar fi vrut ca măcar alții să împiedice răul... se simțea atât de responsabil...

... atunci n-am simțit nici frigul năpraznic, nici umezeala seacă a

ceței înghețate... am rătăcit peste dealuri cu mintea aiurea fără să pot înțelege... doar pentru că nu cunoșteam toată povestea... intuiția mea era neputincioasă...

Ajuns în vârful dealului se opri o clipă să admire valea care se deschidea de partea cealaltă. Undeva în față se zărea vag muntele.

– Faci o oră cu mașina și drumul e destul de greu mai ales acum, iarna.

... îmi amintesc că doamna Matei mi-a specificat lucrul acesta... cred că s-a gândit că o să încerc să străbat toată distanța pe jos atunci când i-am pomenit...

– N-are rost să te duci până acolo... îți spun de acum... nu e la schit... l-au mai căutat și alții... crede-mă... poți doar să te duci să te plimbi un pic, să respiri un pic de aer curat... face bine... te mai liniștești... schitul e păraginit și aproape pustiu... dacă mai sunt câțiva călugări bătrâni...

... am ieșit gândindu-mă la ce-mi zisese înainte... propunerea ei era extrem de tentantă... dar asta însemna să mă pun rău cu șeful... își arătase de-atâtea ori încrederea în mine și aștepta raportul, așa cum discutase la plecare acest caz delicat... cum oare aș fi putut să mă duc la el cu mâna goală?... pe de altă parte îmi dădeam seama că bătrâna doamnă îmi oferise mie șansa să cunosc adevărul... să aflu lucruri pe care nimeni altcineva nu le știa, în afară de ea, bineînțeles...

– De ce nu v-ați căsătorit? I-ați fost atâta vreme credincioasă... n-ați simțit niciodată nevoia să fiți mai mult decât femeia nelegitimă din umbra lui?

... eram atât de emoționat, încât nici nu am băgat de seamă că fusesem mai mult decât grosolan...

– Crede-mă, tinere, n-am fost niciodată nelegitimă... poate nici în

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 35 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

umbra lui. Eu cel puțin n-am simțit niciodată așa. Ceea ce s-a întâmplat între noi, ceea ce s-a întâmplat cu noi... da-da, crede-mă că nu era nevoie de vreun act care să ne legitimeze legătura... îți dai seama de asta. Iar mai apoi, el în totdeauna a considerat că sunt mai ferită dacă nu-i port numele, deși, evident că nu a fost așa. Am avut parte și de greutateți... mai ales înainte, în vechiul regim și chiar și apoi... dar am avut parte și de clipe frumoase, nici nu pot să-ți spun cât de minunată a fost viața mea alături de el, mai ales când te gândești că am trecut prin atâtea împreună... toate mi se par ca ieri...

Coborând dealul, pătrunse dincolo de gardul vechii ferme de animale.

... eram atât de concentrat, încât nici n-am băgat de seamă că ajunseseam pe partea cealaltă a văii, în vechea fermă abandonată... din cauza râului care curgea aici ceața era și mai deasă... aproape cu oroare mă găsii pe platforma abatorului... poți să-ți imaginezi... în jurul meu erau încăperi mari, cu pereții acoperiți de faianță ciobită, iar de tavan mai atârnav încă lanțurile cu cârlige ruginite de fier, jgheaburi de zeci de metri lungime, butoaie goale, mașinării dezasamblate răspândite împrejur... în rigolele prin care altă dată se scurgea sângele animalelor sacrificate, o zeamă veche și gălbuie înghețase, astupându-le... nu știu de ce, văzând oasele vechi și lustruite, tigvele înnegrite de soare, de ploii și de ger, mi-am amintit de tine... un fior grozav m-a scuturat și am înțeles atunci că asta trebuie să fi fost pentru că mă simțeam atât de singur, pentru că îmi era atât de dor de tine, de tine sau de orice altă femeie, pentru că, oricât m-aș fi gândit și orice hotărâre aș fi luat, ea n-ar fi fost cu siguranță cea mai bună și mai târziu aș fi regretat-o... valabil și în cazul tău de altfel... te alungasem cu nehotărârea mea nesănătoasă... poate să fie semnul unei

slăbiciuni... sau poate să fie semnul condiției noastre omenеști... imposibil să îți găsești vreodată liniștea... de unde să știi că ai făcut alegerea potrivită, că n-o să regreti apoi?... tocmai de aceea era atât de important pentru mine să-l cunosc pe acest om, toate tainele lui... toată profunzimea lui copleșitoare...

Cum oare de și-a amintit de ea tocmai acolo în acel peisaj sinistru, congelat? Poate chiciura care acoperea lanțurile ruginite, mesele de ciment cu rigolă în mijloc pentru a lăsa sângele să se scurgă, oasele golașe contorsionate... chiciura ca un puf... un puf fin, sticlos... ca puful ei delicat care îi acoperă vag buza și fuge timid pe obraji până se pierde sub ureche... ca puful delicat de pe pântecul tare și cald care, răsucindu-se în buric, sentinde apoi crescând diafan spre pubis pe o parte, iar în partea cealaltă, ca o holdă mătăsoasă, mărunță, îi acoperă atât de discret, de invizibil sânii. Ca puful moale pe care i-l mângâie, vorbindu-i cu voce monotonă, o voce arsă, vocea unui om care a fost consumat de o mare experiență.

... de ce te-am lăsat să pleci?... căci e clar că mai aveam încă nevoie de tine... adică te mai iubeam încă...

Pășind la fel de rar, bărbatul se îndrepta aiurea. Ceața se risipea sub razele subțiri ale soarelui. Se gândea la ziua precedentă, în care încercase să pătrundă secretul bătrânului. Fără folos. Doamna Matei părea sinceră.

... cu siguranță că era sinceră, dar n-am reușit să aflu de la ea mai mult decât știam deja... nu poți spune că nu m-am documentat în privința lui... omul acesta a însemnat pentru mine... mai mult decât un simplu om... chiar tu ai zis bine că vânez un ideal...

– Tinere domn, nimeni nu știe ce s-a întâmplat... ce a fost în mintea lui. Eu nu știu ce să mai zic. Așa li se mai întâmplă oamenilor bătrâni. Poate

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 37 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

și-a simțit sfârșitul și s-a dus undeva în munte să moară ca un animal într-o peșteră pe care o cunoaște numai el. Sau poate că într-o bună zi o să mă trezesc cu el la poartă, purtându-se firesc, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Eu de unde să știu? Oricum era mult mai consumat decât lăsa să se vadă... o vanitate care de cele mai multe ori e pusă pe seama femeilor... doar știi și dumneata că tot bărbat ești... deh! ... întotdeauna față de metehnele bărbaților a existat mai multă toleranță...

Nu îi era ciudă, nu era nici îngrijorată. Era calmă. Îl fixa cu privirea obosită, decolorată de bătrânețe, iar el încercase să înțeleagă că nu era nici supărată, pentru că fugise să moară ca un animal în munte în loc să moară aici, lângă ea, și nici îngrijorată, pentru că așa era ea, așa fusese mereu, până la urmă chiar ea, bătrâna, era un caz extraordinar, un om surprinzător și, în ciuda acestor ultimi ani în care se vorbise atât de el, avea și ea povestea ei, alături de el.

... m-a fermecat din prima zi... deși eu am fost cel care a pus întrebările, ea a condus tot timpul discuția. Cred că i-a făcut plăcere să povestească atâtea lucruri, mai ales când a văzut că citisem toată opera bătrânului, toate articolele din reviste, toată biografia lui complicată... dar mai ales când, observându-mi însuflețirea, a înțeles fascinația mea pentru acest personaj care fusese și care dispăruse de câteva luni bune... pur și simplu dispăruse. A vrut poate să-mi facă un cadou minunat, să-mi confirme chiar ea istoria lui până în cele mai mici detalii. Nici n-am băgat de seamă cum a trecut timpul.

... adevărul e altul... în dimineața aceea, când am pornit-o peste dealuri, eram într-o stare de exaltare a minții... o febră nervoasă... nu știu... mi se învârteau toate în cap anapoda... și mai ales acea formă ireală, o

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 38 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

umbră albă... un spirit al nopții care fusese chiar el și care pătrunsese noaptea în camera mea... nici acum nu-mi pot explica ce s-a întâmplat... dacă nu cumva am visat...

Și, într-adevăr, se vedea, dincolo de mersul rar, de gesturile smucite cu care fuma nestăpânit, tulburarea, febra, cum chiar el o numise, urmele inegale ale pașilor ca ale unui șchiop pe crusta de zăpadă.

... o umbră albă... cu siguranță că el a fost... mă invita în felul lui să-i citesc jurnalul ținut secret atâția ani... venise special de acolo de unde dispăruse... bătuse atâta amar de drum, neștiut, nevăzut ca să mă facă să mă hotărâsc... pentru că înțelegerea pe care bătrâna mi-o propusese seara, după ce-mi oferise găzduirea ei, era... nu știu cum să spun... mă punea în încurcătură... știi bine ce greu mi-am câștigat încrederea, cât m-am luptat să-mi fac loc... toți s-au mirat că am ajuns unde am ajuns atât de tânăr... și, cum bine știi, mulți m-au învinuit că aș fi un oportunist, o lichea care știe ce dosuri să pupe... dar bineînțeles că întotdeauna invidia deformează realitatea, îți ia mințile... nu neg că m-am ploconit, dar am făcut-o, zic eu, destul de decent... într-o măsură mai mare sau mai mică toți trebuie să o facem un anumit moment... cred doar că am avut șansă și eu găsesc că a fost firesc să fie așa, având în vedere cât am muncit... ei bine... tocmai acum bătrâna a venit cu oferta ei...

– De multă vreme trebuia să fac asta, dar mi-a fost teamă. Acum cred că e momentul cel mai potrivit. Mi-a fost teamă că ceea ce îți voi spune și ceea ce îți voi da să citești ar fi putut fi prost înțeles, răstălmăcit și toți dușmanii lui ar fi exultat. Ai să înțelegi imediat despre ce e vorba. Sunt sigură că el, cumva, ar fi vrut să fie cunoscute aceste lucruri... în numele adevărului... dar eu am crezut că e mai bine să rămână ascunse. Totuși, acum, consider

équivalences

Cuprins

Pagina 39 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

că e bine ca măcar un om, un singur om să cunoască adevărul, mai ales că te văd atât de hotărât... mai ales că zici că ai făcut acest drum oarecum neoficial din nimic altceva decât dorința ta. Îți voi da să citești un jurnal în care el a redat exact din memorie, un an foarte important din viața lui... ai să vezi de ce... după ce s-a întors din temniță, mai exact de la munca silnică pe care a făcut-o în deltă. De teama autorităților de atunci, mi l-a dat mie și m-a rugat să am mare grijă de el, căci conține cel mai groaznic secret al său. Bineînțeles că l-am citit și l-am ascuns bine și niciodată n-am mai vorbit de el nici măcar apoi, după ce situația politică s-a schimbat. Nu cred că a uitat de el, nu cred că a uitat vreodată ce s-a întâmplat acolo. Nimeni n-ar fi putut. Dar dacă vei accepta să-l citești, va trebui să îmi promiți că nu vei face publice, că nu vei povesti nimănui cele citite. Iar dacă o vei face, fără o dovadă nu valorează nimic. E o chestiune care a stat prea mult ascunsă. Așa zicea și el uneori, când se sătura de toate... istoria e o treabă tare împuțită, fără răbdare și minte limpede te asimilează cu mare ușurință în sacul ei cenușiu de greșeli repetate la nesfârșit... trebuie să lupți, trebuie să lupți cu timpul și cu instinctele fioroase, păcătoase ale seminției omenești. Curând are să-mi vină și mie rândul, atunci, toată lumea va cunoaște adevărul, dar, până atunci, nu vreau să-i văd numele târât în cine știe ce scandal murdar. N-a fost un om comod poate tocmai datorită sincerității lui, dorinței lui de a spune lucrurilor pe nume. Mă încred în tine ca fiind un om de caracter. Dacă vei accepta să citești, vei înțelege mai multe decât ai sperat.

... poți pricepe în ce situație mă găseam... puteam să cunosc secretul cel mai ascuns al acestui om care practic îmi marcuse viața... student fiind am citit acea prezentare scurtă, era exact începutul reabilitării lui...

équivalences

Cuprins

Pagina 40 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

de atunci viața mea s-a schimbat... nu știu cum oare așa fi putut să... cred, sper că înțelegi... pe de altă parte erau toți oamenii ăștia care aveau încredere în mine și cărora am reușit să le câștig respectul... chiar șeful m-a chemat în biroul lui, a stat de vorbă cu mine încercând să înțeleagă interesul meu pentru el...

– Îți dai seama că nu-i chiar acum momentul să deschidem o anchetă oficială... deocamdată n-a depus nimeni nici o plângere, nici o sesizare, eu zic că este inadecvat să ne facem griji, s-ar putea să nu fie nimic grav, un demers oficial din partea instituției este prematur, dar, dacă insiști atât de tare... te deleg pe tine să te duci acolo să vezi cum stau lucrurile, însă, te rog... discreție. Este o chestiune neoficială și n-aș vrea să ne trezim din greșeală și un zel pe care, sincer, eu nu-l înțeleg că scormonim în cine știe ce rahat murdar, doar știm cu toții despre cine e vorba. În schimb așa vrea să-mi prezinți mie un raport cât se poate de exact despre ce vei afla... vreau ca trebușoara asta să rămână între noi doi și numai între noi doi. Și nu uita că ai un caz nu tocmai plăcut care te așteaptă așa că fi scurt și nu întârzia mai mult de o zi ancheta.

... care evident, nu era împărtășit de toată lumea, în special de procurorul șef... șef de când se înființase orașul modern clădit industrial în spiritul progresului peste ruinele prăfuite ale vechiului târg... ceea ce însemna, bineînțeles, jocuri politice, manevre de culise, o anumită vocație a trădării și o ușurință a aderării la cauza momentului... nu-mi bat capul cu asta... am decis odată, de mult că nu e bine să judec oamenii cu care lucrez și de atunci mă țin de această promisiune pe care mi-am făcut-o... și mai era și cazul acela stupid de care ai citit probabil și în ziare... timp de o lună am tot găsit prin oraș bucăți umane... diferite membre și organe... ba

équivalences

Cuprins

Pagina 41 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

un nas, ba o ureche, ba degete, ba o limbă, ba o mână, ba un ochi... în cele mai neașteptate locuri... în săli de cinema ori de teatru, în biblioteca municipală, într-o sală de sport, într-un restaurant... știu, macabru... la început și noi am fost oripilați, dar în meseria asta vezi atâtea, încât la un moment dat te obișnuiești cu morții... niciodată cu moartea... în fond suntem o specie destul de violentă și trăim ca atare fără să ne înțelegem prea bine firea, natura noastră... însă partea cea mai bizară... nimeni nu s-a plâns cum că i-ar lipsi degetele, sau vreo ureche, sau nasul și n-am găsit nici cadavre mutilate... cazul a ajuns destul de repede la Procuratura Generală, în capitală, astfel am constatat curând că de fapt nimeni în țara asta nu reclamase organele găsite de noi... cineva făcea o glumă sinistru și era dator să aflăm cine... în cele din urmă, plictisiți, am ajuns să facem și noi glume... ne gândeam că poate cineva are acasă o mașinărie de făcut organe și membre... un doctor Frankenstein modern... cazul îmi revenise mie și, dată fiind importanța lui, trebuia să mă comport conform așteptărilor... la vremea aceea aveam un suspect, un vagabond, în arest însă nimeni nu era convins de vinovăția lui... era indicat să mă întorc la timp... de asemenea interesul obscur, mascat al procurorului general mă pune și mai tare în încurcătură... termenul meu expirase și întârzierea mea nu se justifica pentru un simplu capriciu, așa cum apărea în ochii colegilor mei... dacă îmi luam vreun angajament față de bătrână, ce-i ziceam mai apoi șefului? ... căci era clar că mai pierdeam și ziua aceea și asta ar fi însemnat ca după trei zile să mă întorc și să dau din umeri...

Trecând pe lângă cimitir, se opri sub nucul bătrân. Soarele izbucni din plin, răzbind ceața, aducând înapoi lumină și viață pe pământ. Acolo se hotărî, pe loc. Și parcă odată cu hotărârea lui colonia de ciori din nuc se

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 42 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

puse în mișcare.

... nu pot să-ți zic ce zgomot făceau... până atunci stătuseră cumiști, mute și deodată prinseră a se foi și a țipa ca scoase din minți... în lumina tare a soarelui, negre, păreau ca niște fructe vii ale morții într-un copac mitic... nu exagerez, era ceva fantastic în acea imagine... în tot aerul de acolo... nici nu observasem până atunci... în dosul unui cimitirului, nu departe de o fermă părăsită, sub poala unui munte, lângă un sat, undeva... mă întrebam dacă nu cumva gândurile mele încurcate le tulburaseră într-atât de tare, dacă nu cumva durerea nehotărârii mele sau poate chiar durerea hotărârii mele pe care se pare că tocmai o luasem... dar cred că mă măguleam... cum de asemenea cred că această situație destul de încordată în care mă găseam mă răscolise mai mult decât credeam... atunci l-am văzut... ieșind pe undeva prin gardul spart al cimitirului, venea spre mine, îndreptându-se cumva spre vale, spre sat, învelit într-o manta zdrențuită... nu mergea foarte repede, însă mergea hotărât și, urmărindu-l, mi-am dat seama că e mersul unui om cu treabă multă... ciorile, deasupra mea, se înălțară fâlfâind ca un fum și pentru o clipă mi-am ridicat privirea spre ele... în momentul următor m-a cuprins panica... era la doi pași în fața mea... aș putea spune că mă privea... am încremenit... nu mă simțeam de loc în regulă... ceva mușcase din inima mea și o durere molcomă, fierbinte în capul pieptului mă apăsa de când mă trezisem, odată cu zorile, în camera curată, pe care bătrâna mi-o încălzise seara... poate că acesta să fi fost motivul care mă transformase într-atât încât devenisem extrem de sensibil, vedeam toate aceste fantasme... am zis aș putea spune că mă privea, deși nu știu dacă o făcea... în fața mea se găsea un bărbat cu vreo patru capete mai înalt decât mine... un bărbat mai mult decât

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 43 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

voinic, care nu avea chip... pur și simplu nu avea chip... la apropierea lui am simțit un miros puternic, un miros de pământ reavăn... însă era atât de acut, încât semăna cu mirosul de scorțișoară sau de tămâie... câteva clipe s-a oprit în fața mea și poate m-a privit... apoi, cu mersul lui apăsător, de uriaș, a pornit mai departe și abia atunci am văzut securea grea pe care o ținea după el... cine fusese?... te întrebi și bine faci... da... chiar el... Marele Măcelar Anonim... Marele Casap Anonim... el în persoană și nimeni altcineva... m-am întors să-l mai văd odată... ocolea cu grijă satul... mi-am aprins o țigară și m-am întors din nou după el... era cred la un kilometru distanță, urca o potecuță spre munte... cred că știa și el acea peșteră secretă de care bătrâna pomenise cu o zi înainte... sunt sigur că avea să-l găsească acolo, singur, așteptând, rugându-se... poate tocmai de aceea mă vizitase cu o seară înainte... să mă anunțe... și eu care crezusem că e deja mort... avea să-l găsească cu siguranță și cu un gest scurt, fără efort, avea să-l scutească de chinul cărnii, de mizeria nesiguranței și a viinei... e clar că nu dispăruse dintre oameni, de lângă femeia în care avusese atâtă încredere, dintr-o toană de om bătrân și senil ci, chinuit, se trăsese în vizuina lui... ca un ascet... să-și cântărească cu grijă toate amintirile, toate secretele lui teribile, să se împace cu el... să-și găsească curajul păcătosului în fața ultimei clipe... în timp ce norul sinistru și zgomotos se ridica fără țintă, ca un fum... parcă erau o hoardă de barbari care plecau la jefuit... în timpul ăsta m-am desprins pentru o clipă de mine... ca și cum mintea mi-ar fi sărit din trup afară, ca și cum m-aș fi văzut prin ochii altecuiva, o altă persoană, dar acea persoană fiind tot eu... nu știu dacă mă înțelegi... și m-am umplut atunci de zeama caldă-amăruie pe care inima mi-o zvâcnea ca o nebună prin corpul ce prinse a se relaxa...

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 44 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

Atunci, vorbindu-i încetșor, cu o voce molcomă, arsă, vocea unui om consumat de o mare experiență, vocea unui om din care a mai rămas foarte puțin, se opri. O privi fără nici o expresie cum doarme ghemuită, cu gâtul sucit într-o poziție nefirească... probabil că se străduise destul de mult să rămână trează, probabil că se gândise că povestea lui are să fie mai scurtă și mai puțin încâlcită, în fond toată lumea are probleme și uneori îți ajung ale tale ca să mai ai nevoie de ale altora. Dar, pentru că el o ascultase cu răbdare se simțea datorare ca măcar acum, dacă e prea oboșită și doarme, să doarmă prost și în somn să se simtă vinovată pentru oboseala care a răpus-o. Problemele ei erau mult mai simple. Un director de școală cam prea bătrân ca să nu surprindă cu avansuri libidinoase, colegii de slujbă al căror succes e neapărat dictat de numărul de culegeri proaste vândute elevilor săraci, nimicuri de zi, fondul obligatoriu de mizerie cotidiană care ne face să ne simțim vii, de multe ori singurul. O mai privi o dată, apoi, întorcându-și privirea spre fereastra larg deschisă, își aminti povestea bătrânului care începea într-o noapte de aprilie când au fost îmbarcați într-un vagon de deținuți cu destinația deltă. În noaptea rece lanțurile sunau sinistru și răcnetele soldaților care îi însoțeau păreau că vin direct din fundul pământului. Răcnetele gardienilor, noaptea ca smoala și sunetul lanțurilor dădeau impresia că descinseseră direct într-o văgăună a iadului, însă iadul nu avea să înceapă decât mai târziu. După două zile de drum, sigilați în acele vagoane infernale, au ajuns în orașul port unde o altă grupă de gardieni i-a coborât din tren, sub comanda aceluia căpitan teribil. Pe înserat i-au îmbarcat pe un șlep și a doua zi dimineața, odată cu răsăritul, puneau piciorul pe insula îndepărtată, ascunsă în hățșul deltei. Prima zi și-au săpat cu mâinile goale adăposturi în pământul ud și rece

équivalences

Cuprins

Pagina 45 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

sub privirile nemiloase a celor trei gardieni. A doua zi șlepul a venit din nou și le-a adus materiale, apă, mai multe gărzi și tot atunci, de pe șlep, a coborât și căpitanul Soare. Înainte ca lumina zorilor să apară la orizont, i-au auzit cu toții răcnete. În haosul care s-a creat în acea dimineață blestemată, nu au putut să nu înțeleagă că acea voce care trezea morții venea dinspre umbra cea mai neagră, mai neagră ca întunericul de dimineața zorilor. Un tremur îi străbătu pe toți și, ca într-un jurământ solemn și mut, secret, inimile deținuților începură să bată ca una singură. Nu era greu să-i ghicești, să-i distingi pe unii de alții. Erau ochii aceia care luceau încrâncenați de lacrimi și umilință care te-ar fi împiedicat să-i încurci pe unii cu alții. În fond ce vină aveau ei că istoria, istoria acestei țări și a acestui lumi n-a curs și nu va curge niciodată lin, drept, fără involburări, fără sacrificii? Cele mai multe inutile. Idealurile unora nu pot fi și idealurile altora, ideile asupra lumii și a obținerii fericirii, la fel interesele. Totul diferă în ciuda aparențelor, de aceea conflicte fără sfârșit, de aceea, chiar dacă ochii le luceau încrâncenați, undeva adânc în sufletul lor sperau. . . Dacă ei sunt doar niște victime nevinovate, călăii lor nu pot fi la rândul lor decât niște victime inconștiente ale firilor opuse, ale idealurilor, ale ideilor diferite despre viață, ale farselor istoriei. Astfel munceau, descărcau, executau ordine cu un zel și un entuziasm care în acele condiții păreau stranii, o eroare pe care însă aveau să o vadă și să o simtă mai târziu când disperarea avea să le strice mințile, iar oroarea de oameni și diferențele dintre ei avea să le sugrume orice speranță în inimile împietrite. Căci într-adevăr există prăpăstii între oameni, niște prăpăstii în care ceea ce se vede nu poate fi altceva decât iadul și nimic altceva. Și poate mai mult decât se așteptau chiar ei, vinovați erau cu toții într-un fel neînțeles, altfel n-ar

équivalences

Cuprins

Pagina 46 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

mai fi fost prăpăstii și poate nici iad. Când se făcu ziuă, șlepul plecase de mult. Așteptau adunați ca niște animale ordinele căpitanului. Acesta se prezentă în fața lor... *mă numesc Soare... căpitanul Soare...* Însoțit de sublocotenenții săi începu să-i strige pe rând dintr-un registru mare cu coperte de carton maro. Îi împărți în grupe și subgrupe și numi fiecareia câte un șef din rândul deținuților. Direct răspunzător de oamenii săi, acesta urma să-i strunească la muncă, să-i numere de cinci ori pe zi, să muncească odată cu ei, să le asigure toate trebuințele, să vorbească în numele lor, să-i oblojească, să-i culce și să-i scoale, ceea ce însemna să facă o muncă în plus, fără rost... și la o adică să primească pedeapsă pentru orice abatere, orice neregulă se va ivi în sânul grupului respectiv... *în felul acesta vă învăț ce înseamnă solidaritatea, ce înseamnă responsabilitatea, ce înseamnă unitatea de gândire și acțiune lucruri pe care voi, dușmani ai națiunii, nu le cunoașteți...* Rămăsese rânjind, privindu-i în ochi pe fiecare, căutând în tăcerea lor un cât de mic indiciu care să-l prevină asupra sabotajelor și a nesupușilor. Și-n zilele care trecură munciră cu același zel smintit. Probabil că doar munca îi ținea cumva vii, în picioare, în ciuda bățăilor pe care soldații le executau la ordin, mecanic, periodic, doar ca să le amintească unde se află și ce au făcut... *să nu cumva să vă credeți în vacanță și să uitați că sunteți aici cu o misiune... trebuie să vă transformați conștiința, să v-o adaptați noilor vremuri care vin și care vor aduce o viață mai bună pentru cetățenii onești ai acestei țări de eroi...* După o lună pătrunseră în hățușurile deltei și-și începură munca. Sub soarele arzător al lunii mai, se anunța o vară incendiară, cu picioarele în apă tăiau stuf cât soarele stătea pe cer. Gardienii își tocmiră un pescar dintre prizonieri care le pregătea seara la foc carnea albă și fragedă și un altul, omul cu băutura, care prin firea

équivalences

Cuprins

Pagina 47 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

slugarnică reuși să-și câștige încrederea. Dacă nu găsea la pescarii răcăciți prin jurul lagărului trebuia să le facă rachiul din ce avea la îndemână cartofi sau mălai din magazia jalnică de provizii, sau pur și simplu să le treacă prin pâine niște spirt. Și, pe măsură ce timpul trecea, descopereau iadul, iadul așa cum l-ar descrie orice creștin cu frica lui Dumnezeu.

După o vreme se trezi din acea evocare agonică, o privi cum doarme cu gâtul sucit și fața lipită de pieptul lui, apoi își întoarse din nou fața spre fereastra deschisă în noapte și își continuă povestea.

... sub acel nuc, lângă cimitir am avut acel sentiment, știi cum se întâmplă de cele mai multe ori cu aceste sentimente... le trăiești transfigurat o clipă sau două apoi încerci să le explici în cuvinte și, bineînțeles, nu reușești... pot doar să-ți dau un alt exemplu similar... e ca atunci când te întorci acasă dintr-o călătorie foarte lungă, îți regăsești obiectele și obiceiurile vechi, străzile pline cu amintiri nostalgice sau ca atunci când pleci în vacanță, acel fior care te cuprinde când te sui în mașină și pleci la drum... nici trist nici vesel, o bucurie neliniștită... ceva, exact cum ziceam, care nu se poate transpune în cuvinte... poate că e cam ciudată comparația, având în vedere faptul că, ce mi se întâmpla mie, era ceva mult mai dramatic, practic o răscruce a vieții... dar cum oare aș putea să nu fac această comparație?... o biată și amețită de inimă le duce pe toate, o biată și amețită de inimă te lasă deodată neputincios cu un morman de cuvinte inutile pe cap și, dacă, atunci, tocmai din cauza cuvintelor pe care nu le poți folosi, ar trebui să te simți singur, nu ești, nu ești de loc singur, chiar dacă lucrul acesta ți-l spune penarul de lemn pe care părinții ți l-au dăruit când ai plecat la școală și pe care îl găsești așa cum abia ți-l mai amintești prin vreo valiză cu nimicuri sau monumentala idee că, dacă eșuezi în ceea

équivalences

Cuprins

Pagina 48 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

ce ți-ai propus, nu-ți mai rămâne decât să te sinucizi... ori măcar așa ne place să credem...

... m-am întors după un timp la bătrână care începuse să-și facă griji pentru mine... mai mult ca sigur că îi trezisem cine știe ce instincte, cum stăteam în picioare, înghețat, ametit de idei, fără să mă hotărâsc unde să mă așez, trăgându-mi nasul roșu și lucios... m-a pus la masă, m-a încălzit cu supă fierbinte, cu pui la cuptor și vin fiert și făcea toate astea într-o tăcere desăvârșită... mult după aceea am înțeles cum și-a pregătit ea momentul cu mare grijă, cu minuțiozitate și mai ales cum a gândit acea intimitate necesară marilor destăinuirii... a aranjat totul teatral, dar în așa fel încât eu să nu mă simt cumva stânjenit... și mai ales acea tăcere tainică... simțea o mare nevoie să scape de această povară, deși, în același timp, se temea de vârtejul urât al marilor orașe și de meschinăria oamenilor nevoiți să-și trăiască mizeria în comun... m-a lăsat singur în camera ce mi-o oferise spre găzduire, unde, pe masă, se găsea un cufăr de lemn mic cât să poată adăposti caietul îngălbenit de ani...

... scris mărunț și îndesat, caietul acela misterios era destul de consistent ceea ce însemna că avem să-mi petrec poate chiar toată noaptea cu el... știi bine că am ochii leneși și uneori citesc destul de lent... așa că mă întorsei în camera unde mâncasem... mă privi uimită adunând farfuriile... am rugat-o să-mi facă o cafea cât mai mare și să mi-o aducă în cameră... încuviință la fel de tăcută, printr-o înclinare a capului și, supusă, dispăru în tăcere în bucătăria mică cu plită... când se întoarse cu cafeaua, îmi amintesc că am vrut să-i mai spun ceva... nu mai știu ce... și-a lipit de buze arătătorul uscat și cocoșat de bătrânețe într-un gest ferm, apoi îl întinse spre mine, lăsând capul un pic în jos, impunându-mi să tac... m-a uimit

équivalences

Cuprins

Pagina 49 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

acest gest, dar m-am gândit că făcea parte din același ritual, aceeași mică punere în scenă, aceeași dramatizare care pentru ea avea o însemnătate crucială... la fel și pentru mine.

... totul începea într-o noapte de aprilie când au fost îmbarcați într-un vagon de deținuți cu destinația deltă... dar caietul, la început, mai avea o pagină în care el își scrisese gândurile lui... o introducere... câteva rânduri înainte de a-și relata povestea... *Să ierți dar să nu uiți*... scris ca un titlu apoi el... aproape că îi auzeam vocea... zicea că nu poate să uite și nici să ierte... că nu poți ierta dacă nu uiți... și dacă ai uitat nu înseamnă că ai iertat... iar el nu poate... nu poate să ierte, în nici un caz să uite... că trebuie să fi cu adevărat un om bun ca să ierți... trebuie să te naști așa și să rămâi așa, pur, curat la suflet ca să poți ierta, să fi cu adevărat bun... se întreba el... *eu cum aș putea să iert?*

... atunci nu aveam de unde să știu ce nu putea el să ierte... să-și ierte... abia în final când eram crispat de oroare...

Vorbind în noapte îi povesti cum au debarcat în insula aceea îndepărtată, ascunsă în hățișul deltei, cum au făcut cunoștință cu căpitanul Soare care i-a împărțit în grupe de câte douăzeci de oameni, cum în prima săptămână și-au săpat adăposturile și cum au pornit la muncă prin arșița unei veri timpurii.

Ne condiționăm existența de anumite obiecte care ne devin indispensabile. Obținem fericirea cotidiană în măsura în care reușim să aderăm la ritualurile zilnice... obiceiuri minore, aparent banale sub care ne ascundem neliniștea, spaima. Fără ele, fără puterea noastră nebănuită de a ne închide în acest cerc protector de uzanțe insipide, anodine viața devine chin nesfârșit. Nu e o ratare, pentru că în această înghesuială domestică e loc

équivalences

Cuprins

Pagina 50 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

destul pentru vise, pentru idealuri și măreție. Totul se obține cu răbdare și muncă. Puterile misterioase ale omului.

... să fie așa?... niciodată nu m-am gândit la mine astfel... așa cum el o făcea... lucrurile mărunte puse deopotrivă cu năzuințele cele mai nebu-nești... și răbdarea?... poate că răbdarea te salvează... răbdarea în fața urgiei destinului care l-a smuls din mijlocul unei astfel de vieți și l-a aruncat în iad... cu răbdare poți să faci și istoria să-ți fie teatru al voinței... dar atunci când ajungi să ai astfel de ambiții... trebuie să te aștepti și la catastrofe... la necazuri și mizerie... și pe ele tot cu răbdare le treci... de unde să fi știut ce avea să urmeze?... o încercare în care principiile lui cumiști s-au dovedit neputincioase... așa cum consemnase el... *astăzi vom face cunoștință cu toții... o să ne povestim fiecare ce căutăm noi aici...* îl priveau pe căpitanul Soare cu mirare... se pare că avea resurse inepuizabile de rău în el... avea o poftă insașiabilă de a umili și de a obține satisfacție din asta... după o zi de muncă istovitoare, îl priveau perechi aliniat de ochi mirați, obosiți... se însera și țânțarii ieșeau din scorburi în roiuri compacte... stăteau acolo nemișcați privindu-l... iar el, o umbră din ce în ce mai neagră, pe măsură ce noaptea cădea, îi iscodea și aștepta de la ei răspunsuri clare, limpezi... *ce Dumnezeu, doar sunteți toți niște intelectuali!* ... și când ajunsese în dreptul grupului lor, preotul bătrân pe care îl ascunseseră undeva la coada plutonului, sleit, în pragul leșinului, se scăpă... și toată lumea auzi zgomotul pe care îl făcură mațele deșertându-se... *popo, popo, pe tine nu te mai întreb ce vânt te aduce aici la noi, biet bătrân neputincios...* și atunci... zice el... a simțit în acel căpitan ceva... ceva uman... o furie inumană... îl urmări cum îi dădea târcoale bătrânului preot față de care, în ciuda cuvintelor, avea un respect mocnit,

équivalences

Cuprins

Pagina 51 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

ticălos, o invidie stranie. . . era ceva ce mai apoi a evoluat într-o relație halucinantă și care, cumva, l-a schimbat întru-totul pe acest căpitan Soare. . . și chiar și pe el. . . îl auzi într-una din zile cum, plecând pe apă la lucru, îl chemă în barca lui pe preot și-l întrebă. . . *zi-mi, părinte, ce mai face Tatăl nostru, al tuturoră. . . mai trăiește? . . .* și-l plimbă în barca lui zile la rând chestionându-l, neslăbindu-l nici o clipă cu întrebările lui, fără ca preotul să-i răspundă măcar o dată. . . până într-o noapte când. . . la foc, după ce bău cu soldații, începu să răcnească și să-i lovească pe aceștia. . . *sunteți niște criminali. . . niște brute fără inimă. . . călăilor. . .* trezi toți deținuții și le împărți toate proviziile care le mai rămăseseră până la următorul transport. . . și le vorbi despre ce înseamnă să fii om și să ai gânduri rele apoi să te îndrepti. . . le îndesa pâine și conserve în sân, umblând printre ei cu cămașa desfăcută. . . aruncându-le priviri rătăcite. . . aproape că se așteptau se le dea drumul la toți să plece. . . să fugă în noapte printre sălcii. . . le zise. . . *avem cu toții de ispășit păcate și că dacă suntem aici împreună înseamnă că trebuie să le ispășim împreună. . .* ei nu puteau decât să se bucure. . . bucuria ținu și a doua zi când trimise un soldat cu un șlep să aducă provizii și medicamente pentru deținuții care sufereau de infecții și febră. . . însă după alte două zile. . . se închise în el, abia dacă mai vorbea. . . soldații prinseră din nou curaj și își reveniră la vechile obiceiuri. . . pedepse fără rost, bătăi cu nemiluita. . . și stătea și privea totul mut, închis în el. . . părea că se metamorfozează. . . deținuții așteptau cu sufletul la gură rezultatul acestei prefaceri chinuite. . . plini de speranțe, se gândeau la lucruri bune. . . și atunci, ca ieșit din smoală, izbucni. . . pedepsele se înmulțiră. . . hrana se împuțină. . . umilința. . . diabolic. . . preotul rămase în atenția lui. . . îl privea direct. . . *tu trebuie să-mi spui. . . cutră bătrână. . .* timp în care be-

équivalences

Cuprins

Pagina 52 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

neficiau direct de tratamentul bestial al călăilor care răspundeau prompt nevoii de violență. . . noaptea, când nu putea să doarmă, îl vedea pe preot în lumina palidă a candelii pe care și-o făcuse din ceară de viespii și grăsimea luată de pe fundul unei conserve. . . în genunchi, lângă pat. . . erau singurele momente când putu să-i audă vocea căci în rest preotul nu vorbea cu nimeni. . . *Tatăl nostru care ești în ceruri ocrotește-ne pe noi.* . . și în acele nopți, se gândea la răbdare și la cum ar trebui răbdarea să-l salveze. . . să-l scape din acest infern. . . și, văzând seninătatea de pe chipul supt al bătrânului și auzindu-i vocea caldă, flăcări îi străbătură inima. . . era ceva confuz, zice el, era ceva dureros, ceva ce-l măcina și îl împiedica să doarmă, în ciuda oboselii. . . caietul relata în amănunt aceste momente confuze, neguroase. . . cel mai greu îi e omului să i se adreseze. . . să îngenuncheze cuminte și să-l roage să-i dea un pic de lumină. . . sincer, să se lase strivit de bunătatea sa. . . răbdarea? . . . fiecare are armele lui să se apere de urgia vieții, de diferențele dintre oameni, de temă și de ură. . . deasupra noastră, cerul, aceeași veche alternativă. . . o instanță supremă a greșelilor noastre? . . . o indiferentă prezență care ne măsoară placid erorile? . . . ne exilăm în orgolii inumane. . . în furia neputinței noastre de ne transforma, de a ne desăvârși, așa cum simțim că ne-o cere, mut. . . și în acele nopți de fierbere, îl înțelese cumva pe Soare. . . pe căpitanul Soare. . . ezitant. . . mergea până la capăt. . . se consuma, se răsucea. . . făcea rău apoi se căia sincer. . . ca mai apoi să îi uimească cu bunătatea lui. . . regreta. . . îi era poate mai la îndemnă scurtătura odioasă. . . răul care îl simțea aprig în el, inepuizabil. . . și se căia iar. . . fără putință de a afla. . . de unde și chinul lor. . . timp în care vocea părintelui nu se auzea decât târziu în noapte. . . iar atunci nu li se adresa lor. . . citeam toate astea cu sufletul la gură, încercând să înțeleg

équivalences

Cuprins

Pagina 53 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

cât mai bine ce s-a întâmplat acolo... așteptam nerăbdător să găsesc acel pasaj în care se dezlănțuia totul... așa cum înțelesesem din povestirea lui că are să se întâmple... și într-adevăr se întâmplă, după câteva luni în care oscilările lui Soare îi aduseră la capătul răbdării... după ce la fiecare transformare sperau și se rugau să fie ultima... le-ar fi fost mai ușor să îndure totul dacă l-ar fi știut pur și simplu fiară... spre toamnă, când începură ploile reci, povestește el, îl ajunse ura... propriile lui incertitudini îl nimiciră, îi răpuseră acea judecată simplă, funcționând în virtutea răbdării... se simțea agitat... imaginea blândă și vocea caldă a preotului în fiecare noapte... se îngrozea de emoțiile întunecate pe care i le trezeau în suflet... într-una din nopți, când fulgerele zguduiau cerul... în coliba lor dădu buzna căpitanul și-l înșfăcă pe preot de după cap, apoi îl târi afară, în ploaie... stătu câteva clipe acolo ghemuit în culcușul lui, fără să priceapă ce se întâmplă, fără să întrevadă... să ghicească cumva ce avea să se întâmple... apoi ieși afară, mânat de sentimente înnodate crunt în inimă, în războiul furtunii... buimac, căută cu privirea să-i găsească pe cei doi, dar noaptea și ploaia deasă ce-i șiroia pe față îi ascunse... într-o străfulgerare, zări undeva două siluete... și, când fulgerul se stinse, porni spre ei, citind în minte imaginea ce i se întipărise pe retina orbită... preotul ingenuncheat la picioarele celui alt care îl amenința cu un pistol... toba inimii începu să-i bată în urechi... simțea sângele zvâcnind dement în ritmul insuportabil al inimii... alergă mai mult pe ghicite, încercând să se apropie fără să fie simțit... și de acolo... nu foarte departe, ascuns după trupul răsucit al unei sălcii, văzu și auzi... *spune-mi... spune-mi popo... mă omoară tăcerea asta... mă omoară... fie-ți milă și spune-mi odată... răcnea*, dar nu era un răcnet rău... recunosc vocea deznădăjduită... o

équivalences

Cuprins

Pagina 54 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

recunosc ca și cum ar fi fost a lui... toată disperarea care se aduna în ea... era ceva atât de dramatic, încât se sufoca... și, în explozia unui alt fulger, văzu tot acest tablou în amănunt... îl văzu pe preot cum își ridică chipul impasibil spre celălalt bărbat... fața îi lucea straniu, ca de sticlă, scaldată în ploaie și în lumina de-o clipă... în timp ce Soare, încovoiat de durere, își întorcea arma spre inimă... atunci țâșni din ascunzișul lui... în mână ținea o piatră grea... se repezi spre cei doi și ridică mâna... chiar dacă l-ar fi văzut, nici unul nu ar fi făcut nici un gest să împiedice acest deznodământ surprinzător... lăasă mâna cu furie să cadă în timp ce căpitanul își descărcă pistolul în inimă... simți sângele cald pe mâini... și o exaltare ciudată... un nou fulger... cele două cadavre căzute unul peste celălalt ca într-o îmbrățișare... fugi cu mintea rătăcită până în coliba lui... leșină... și din leșin nu-și mai reveni prea curând... ploaia spălase urmele... gardienii beți nu văzuseră nimic... nimeni nu bănuia ce se întâmplase... doar el fierbea adevărul îngrozitor în tulburarea leșinului prelungit... febra... povestea lui relatează de aici tocmai această febră în care a zăcut mai multe săptămâni, străbătut de viziuni și coșmaruri... nici doctorul care a venit nu i-a dat de capăt... l-au lăsat să zacă așa, aproape fără viață... anchetatorii n-au făcut nici o legătură cu tragica întâmplare din acea noapte... s-a presupus că Soare îi zdrobise capul preotului, apoi își luase zilele... era cel mai la îndemână să creadă asta având în vedere criza mistică pe care gardienii o relatară la anchetă...

... zorii se făceau simțiți în timp ce eu stăteam trântit cu fața în perna caldă, în camera pe care bătrâna mi-o pregătise cu grijă... ros, simțeam zbaterea din vintre... o slăbiciune din care nu îmi puteam reveni...

... ce să mai cred?... spune... ce?... eram topit... nu exagerez...

équivalences

Cuprins

Pagina 55 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

simțeam un fir vag de viață care abia mai pulsa în mine... un vierme care se răsucea moale, neconvingător... undeva sub coșul pieptului... ce înseamnă tot ceea ce citisem?... care va să zică asta era bătrânul! ... nu puteam să-l condamn... nici măcar nu știu dacă eram dezamăgit... așa se întâmplase... eram moale... fără vlagă... poate un pic din febra lui o simțeam și eu acum... aveam motivele mele... de ce să înțeleg totul?... dar de ce să n-o fac?... pentru că eu îmi creasem, în nevoia mea... în nevoile mele, o altă imagine despre bătrân... mă întorceam spre oraș... iar acum aveam nevoie să pricep ce putea să însemne acest lucru... încercam să descifrez evoluția lui ulterioară, prin lumina acestui eveniment cumplit... n-am avut puterea să mai dau ochii cu doamna Matei... am lăsat caietul pe masă și am plecat... nu știam ce să cred... nu știam ce e bine... nu cred că era rău... era cumva... cum?... ce?... am condus moale toată dimineața, ca în transă... când m-am oprit în fața Procuraturii... eram jumate... poate nici atât, din ceea ce fusesem... șeful mă primi frecându-și palmele... în acel moment nu bănuiam de unde vine satisfacția lui... nu aveam ochi pentru el...

– Spune-mi, cum a fost... ce-ai aflat?

... dar, văzându-mă că nu răspund, văzându-mă că stau acolo ca o momâie fără viață, îmi întinse o foaie de hârtie și-mi zise:

– Văd că trebuie să schimbăm tactica... îți mărturisesc că bănuiam că are să te afecteze... nu în măsura asta, recunosc... de fapt știam că ai să citești caietul... știam că doamna Matei va avea încredere în tine... întotdeauna am mizat pe aerul tău inocent, plin de cele mai bune intenții... știam și ce conține caietul... Noi știm tot, nu avem voie să nu știm. Scrie! Trebuie să scrii tot, trebuie să faci un raport despre ce ai citit. Îți repet că

équivalences

Cuprins

Pagina 56 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

noi știm deja. Avem doar nevoie de raportul tău.

... era ca și cum m-ar fi pălmuit... noi?... care noi?... mă întrebam... și tu te întrebi... oricine s-ar fi întrebat... noi, ei, aceia... există sunt acolo mereu... ei știi tot... asta e datoria lor... toată lumea bănuiește că ei există... eu aveam deodată certitudinea existenței lor... dar cine sunt ei?... odată liberali, apoi creștini sau comuniști sau conservatori sau fasciști sau democrați... sau orice... tot timpul masoni, tot timpul conspiratori, ocultii... poliții ultrasecrete... securitatea statului... loja... celula... conspiratori... adevărați patrioți... cetățeni ai universului... internaționaliști... cumva... ezoterici... oamenii celeilalte istorii... te-nebroase... cei care știi totul... le căzusem în capcană... de aceea era atât de satisfăcu acest om pe care îl uram brusc cu tot ce mai rămăsese din mine... cât de naiv fusesem! ... ce ușor fusese pentru ei să mă lase să le fac jocul! ... simțeam cum mă cuprinde furia... aveam de ales... puteam să nu le spun nimic, eram ca și mort... sau puteam să cedez, să le spun tot... același lucru... ca și mort... îmi aminteam de bătrână și de încrederea ei cum că aș fi un om de caracter... dar ei știau, știau totul... știau cu siguranță unde se află bătrânul, dacă e mort, cum crezusem eu, sau viu... știau de asemenea dacă sunt sau nu un om de caracter... eram ca și mort...

– Bine, bine și ce ai făcut până la urmă?

– Credeam că dormi...

O privi. Îi vorbise cu ochii închiși. Zâmbea. Se trezea.

– Poate că am adormit un pic... dar am auzit... să nu crezi că nu te-am ascultat...

Privi spre fereastră mângâindu-i cu grijă pe puful mărunț de care avea

équivalences

Cuprins

Pagina 57 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

atâta nevoie. Privi noaptea care se stinge sub atacul firesc al soarelui ce urma să-și instaureze autoritatea neutră în mai puțin de o oră.

– Ce-ai făcut... spune... nu mă mai fierbe...

– ... ce-am făcut?... nu știu... nu știu ce-am făcut... am făcut ce trebuia să fac... sau poate din contră... am făcut ce nu trebuia...

La geam, pentru o clipă, se arată o umbră albă, o umbră albă așa cum știa el că trebuie să fie. Inima i se crispă de durere și o sudoare rece îl cuprinse.

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 58 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

Oglindire strâmtă

... un mizantrop, un scârbos, asta a fost mereu... egoist... n-ar fi recunoscut pentru nimic în lume... era atât de înverșunat... îmi era de multe ori rușine pentru el... dușmănos... asta era, un dușman... un dușman al oamenilor... și mai ales dușmanul meu... o, de câte ori am încercat să-l fac să se vadă, să vadă... să fie mai bun... m-am săturat... m-am săturat să mă scuz mereu pentru el, să spăl după el mizeria pe care o lăsa în urmă, să repar după el stricăciunile pe care le lăsa... trebuia să fiu mereu în urma lui... să-l supraveghez... Dumnezeu știe de ce ar fi fost în stare!... eu trebuia să fiu acolo... cred că de-asta m-am și născut imediat în urma lui... am fost trimis în lume să-l supraveghez...

*

... bineînțeles că avea o explicație pentru orice... era un cerebral... un rațional... nimic nu scăpa minții lui obsedate... să disece totul, să analizeze... pentru el toate lucrurile au o explicație logică... o cauză care le determină... nemijlocit și fără echivoc... știa?... știa pe dracu... nu putea să stea locului nici o clipă... mă trezeam când îmi era lumea mai dragă... mă trezeam cu el în spinare raționând, explicând fenomenul, făcând atâta caz pentru tot felul de nimicuri pe care el le găsea importante, esențiale în demersurile lui logice... pur și simplu nu putea să lase lucrurile așa cum sunt... trebuia să intervină și să-și dea cu părerea... nu puteam scăpa de el nicicum... era acolo, imediat în urma mea... odată a zis despre mine că sunt cum sunt pentru că n-am suportat lipsa unui tată... un tată

care ne-a părăsit... cam asta ar fi revolta mea, zicea el... i-am cârpit o palmă, încât l-am aruncat cât colo...

– Tâmpitul... și tu ești în aceeași situație...

... de unde știa el cum sunt?... de ce se ținea mereu de mine și mă sufoca cu prezența lui maniacă?... cum de avea el răspuns la toate?... vreau să spun că eu nu aveam... eu n-am avut niciodată nici un răspuns... la nimic... dar el?... le știa pe toate... de unde?

... m-a privit surprins... sigur, nu se așteptase... sincer?... nici eu nu mă credeam în stare... a fost un impuls de-o clipă... câteva clipe de uluiață... apoi mi-a sărit direct în gât... ca un câine turbat... s-a înfipt și nu mi-a mai dat drumul... până la sfârșit...

*

– De ce la mare... de ce a ales marea?... și tu... tu la rândul tău... de ce te-ai așezat aici, în ținutul ăsta uscat... departe... ce ți-o fi fost?

– Pentru că marea e mama noastră... mama tuturor creaturilor acestui pământ nesfârșit... cu ajutorul lui Dumnezeu, din ea ne-am târât cu toții afară să umplem pământul...

... astfel, în felul lui extrem de personal, împăcase cele două principale teorii asupra originii vieții pe pământ. Dacă ar mai fi știut și altele, probabil că fi găsit o altă formulare ingenioasă prin care să le amestece pe toate întruna singură, a lui... pentru că se credea un original...

– ... ea e mama noastră... în ea ne spălăm de păcate... doar în ea putem să o facem... sub ochiul necruțător al soarelui... plajele lungi, albe unde se calcinează păcatele noastre...

équivalences

Cuprins

Pagina 60 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

– Ce tot repeți chestia asta cu păcatele... ai așa multe? De ce te temi?

– Am... la fel de multe ca tine... la fel de multe ca orice om pe care îl întâlnești aiurea... nici mai multe nici mai puține... sunt mândru de ele... păcatele mele înseamnă sacrificii... nenumărate sacrificii pe care doar eu știu să le apreciez... să mi le apreciez...

... ăsta era el... așa vorbea el... n-am priceput ce-a vrut să spună... am pus-o tot pe seama retoricii lui bizare, din care nu puteai să vezi adevărul decât mai târziu, iar atunci când îl vedeai, trebuia să fii pregătit... ca și cum ceva rău se întâmpla sau avea să se întâmple cât de curând, negreșit, fără să știi cum sau de ce... ca și cum cineva trebuia să pățească ceva, iar tu nu puteai să faci nimic să împiedici acest lucru... nu puteai să-l anunți pe acela care... ei bine, puteam fi chiar eu sau puteai fi chiar tu... mă rog... oricine...

– Și dacă nu am destule, cu siguranță că voi avea în curând.

... vara aceea a fost cea mai îngrozitoare din câte îmi amintesc... în ciuda soarelui fierbinte, a mării de un albastru ireal, a gălăgiei vesele pe care o făceau pescărușii, a bețiilor caraghioase cu pescarii bătrâni, pielea îmi era tot timpul rece... sufeream de un frig turbat... venea de undeva din străfundul ființei...

... aș fi putut să văd febra mea de gheață ca pe un semn... semne există mereu... ne vestesc ceva ce urmează să se întâmple... semnele... și apoi acele evenimente cumplite care lasă în urma lor prăpăd... deși, de cele mai multe ori, se întâmplă să nu le vedem... nu doar semnele, ci nici chiar acele evenimente pe care le prevestesc... trec pe lângă noi fără să le băgăm în seamă, fără să percepem acele modificări esențiale pe care le provoacă... mult mai târziu... poate... ne surprind și atunci... dar nu e

cazul nostru... nu e cazul meu... în nici un caz...

... poate că frigul acela vânăt nu l-am putut vedea... nu-l vedeam ca pe un semn... dacă n-ar fi fost atât de înghețat... de felul meu sunt o persoană lucidă... îmi place să observ lucrurile... dacă așa fi avut mintea mai limpede... dacă toate ar fi ajuns la mine în mod firesc... nu otrăvite... otrăvite de ura căreia nu-i făceam față și care, oricât încercam să o camuflez în alte emoții justificabile, raționale, rămânea tulbure, neînduplecată, inumană... atunci ar fi fost altceva... deși simțeam că ceva nu e în regulă... mai mult un presentiment care nu avea nimic de-a face cu rațiunea...

... era reală... n-avea rost să mă mint... când înțelegeam asta, îmi sporea ciuda... imediat devenea ură... se auto-multiplica, se hrănea singură...

... pielea mea era din ce în ce mai rece în zilele care au urmat... în vara aceea... cea mai sinistră din toată existența mea... parcă mă transformam într-un monstru... ceva îmi scăpa analizei... tocmai de aceea mă răsuceam în mine, lăsându-mă cotropit de sentimente nedemne, inumane...

... pe de altă parte... nu știu... nu știu dacă nu cumva aveam dreptate să fiu așa... la o adică cine... cine are dreptate?... eu... sigur... simțeam că am, doar că nu puteam să i-o dovedesc... mă sufocam... o viață pe urmele lui... fără ca el să aprecieze o singură dată efortul meu... ca de obicei, el nu vedea nimic din chinul meu, din efortul meu...

*

... cu toții suntem nebuni într-o măsură mai mare sau mai mică... vreau să spun... hei! ... cine poate să dea o definiție a normalului?...

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 62 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

lumea e împărțită în bine și rău... oare?... oare așa să fie?... cred că e așa ca să ne fie mai simplu... e așa pentru că, dacă ar fi altfel, ne-ar fi foarte greu... bunăoară cazul nebulilor... ești sau nu ești... și dacă ești nu înseamnă neapărat că ești... că ești nebun... un verdict fără scăpare... pentru că există nebuni și nebuni... unii vorbesc despre alții că ar fi... la rândul lor, despre aceștia se spune că nu sunt tocmai cum ar trebui să fie... de asemenea unii, mai isterici, au vocația imediatului... cultivă știrile senzaționale... au o menire... alții, răsturnând timpul, lenevesc la umbra unor fapte posibile, la umbra propriei lor încremeniri... a stupefacției... unii au întrebările, alții au răspunsurile... și totuși nimeni n-are nimic... dar toate astea merg împreună... toate... așa trebuie...

... se vedea pe el că suferă... ar fi trebuit să mă aștept la ce avea să urmeze... îi vorbeam și el mă privea lung... distingeam un tremurat mărunț, care parcă venea din inima și din nervii lui slăbiți... slăbiți de apucăturile și sentimentele lui culte, chipurile politicoase, de orășean sensibil... orgolios, ținea să ne-o arate de câte ori avea ocazia... un parvenit... un sclifosit, bineînțeles... era o nevoie pe care nu și-o putea reține... când m-a întrebat de ce am venit aici, i-am explicat... Dumnezeu știe ce a priceput... în primul rând mi se pare ciudat că m-a întrebat... scopul real al venirii mele în acest sat îndepărtat îl știa foarte bine... cât mă străduisem să fug de el! ... nu era nevoie să mă întrebe... se vedea că încearcă să găsească un răspuns... un tâlc în vorbăria mea în doi peri... trebuia să-i explici când glumești și când vorbești serios... să-i dai cumva de înțeles... asta se datora tot firii lui caraghioase, felului său de a lua totul în serios... ceea ce numea probabil rigoare intelectuală nu era decât o afectare prostească, ce năștea tot felul de prejudecăți în mintea lui încordată... dar eu

équivalences

Cuprins

Pagina 63 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

nu aveam nici un chef să-l iert... nu puteam să cred că e atât de stupid... de ce să nu-l fi fiert un pic, să nu-i taxeze sminteala... să nu mă amuz pe seama lui?... așa fusese mereu... obsedat, obsedant... însă, pe de altă parte, am văzut că ceva nu era în regulă cu el și mă gândesc acum... poate că ar fi trebuit să fiu mai prudent... să-mi dau seama că nu puteam întinde prea mult coarda... era prea încurcat la minte... invidia și ura de neînțeles îl făceau să se poarte irațional... să ne îngrozească pe toți cu isteria lui dramatică... era puțin mai mult decât de obicei, iar eu, mult prea obosit de prezența lui apăsătoare, nu am luat seamă de lucrul acesta... unul din pescarii bătrâni cu care obișnuia să bea în cârciuma din centru mi-a zis că poate i-a făcut cineva farmece... își alunga muștele cu pălăria decolorată de soarele neînduplecat și de sarea mării... era într-o zi pe la amiază, chiar în cârciumă... intrasem să-mi iau țigări cu speranța că n-am să-l găsec acolo... că nu trebuie să dau cu ochii de el, să mă înnebunească cu isteria lui... ca și cum mi-ar fi citit gândurile, moșul îmi vorbise, fără măcar să-mi arunce o privire... era clar că tocmai asta discutau plictisiți, la adăpostul răcoros al peretilor de piatră... Miranda, cârciumăreasa, își îndesa țâțele răscoapte în decolteul generos, în care odată, într-o noapte târziu... dintr-o curiozitate de bețiv chefliu... îmi culcasem și eu fața ca un prunc... eram sigur că de la ea pornise toată treaba cu farmecele... da, poate... poate că-i făcuse cineva farmece... poate că și eu eram fermecat și o nenorocire avea să se abată asupra satului lor... superstițiile lor naive îmi păruseră amuzante până apăruse el... atunci deveniseră de-a dreptul maniaci... teama de dracu și de toate lucrurile pe care nu le pricepeau devenise agasantă... în ciuda liniștii aparente fierbeau, scorneau tot felul de povești cu care își hrăneau delirul... deși nu puteam să le reproșez nimic

în mod direct... doar că din când în când le mai scăpa câte una... și doar față de mine... ca și cum nu mi-ar fi fost de ajuns el... în schimb, față de el se abțineau... nimeni nu i-a reproșat niciodată nimic... îl cercetau privindu-l cu coada ochiului... îl pândeau... îl iscodeau curioși... pentru mine era clar că îi simțiseră și ei impostura... acest comportament parșiv mă neliniștea din ce în ce mai tare... și, din momentul în care simțiră tensiunea dintre noi, deveniră și mai scormonitori... mai diabolici...

– Măi, omule, a venit unul în sat... seamănă cu tine ceva de groază... parcă să zic că e mai mărunțel... în rest... e la fel...

... în ziua în care apăruse, veneau grupuri-grupuri să-mi povestească toți minunea... înconjurat de vreo treizeci de pescari care își rânjeau la mine dinții galbeni de tutun ieftin, îmi regăsii deodată frica, frica aceea absurdă, nedefinită... știam de cine vorbeau, însă stăteam împietrit în mijlocul drumului alb și făceam pe prostul... cred că eram la fel de alb ca praful ars al uliței...

– Cine să fie măi oameni buni?

... rânjeau ca niște strigoi siniștri prin bărbile aspre, ciufulite de vânturile sărate, văzându-mă ca izbit cu măciuca...

– Ei pe dracu, cin' să fie? O fi chiar ăla că prea seamănă cu tine, bre...

... când am ajuns în sat, în prima zi, ploua înghețat... m-am dus direct la primar și-am discutat cu el câteva ore bune... omul a scos o sticlă de rachiu și am băut ca între neamuri...

– Tac-tu a fost mare figură... din partea aia de familie doar cu el mă știam mai bine. Nu era om rău... doar că așa le încurca el pe toate până îi zăpăcea pe toți de cap... altfel nu știu cum s-a ajuns într-o situație ca asta... Dumnezeu să-l odihnească...

équivalences

Cuprins

Pagina 65 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

... vărsase pe jos câteva picături de băutură... priveam amețit de drum și de spiritul incendiar cum picăturile se absorbiră instantaneu în podeaua de scânduri tocită... așteptam nerăbdător să-mi dea cheia ca să intru în casă, să mă trântesc pe o saltea și să dorm... cum aflasem de casa asta a lui din buza mării?... aflasem, aflasem pur și simplu... cumva, plutise multă vreme în jurul meu această informație precisă dar fără contur până într-o zi când... acea substanță de cuvinte nerostite, printr-un șir de coincidențe, așa cum le numim noi, prinse contur... se materializă și mi se strecură în ureche... spre bucuria mea de moment... era exact ce aveam nevoie atunci, un loc unde să fug, un loc unde să-mi adun nădejdea și să-mi vindec dezolarea... unde să mă hotărâsc, să-mi trăiesc experiențele singur... să fug de el...

... intrând în casa necunoscută, ud de ploaie și beat de oboseală și rachiu, mi-am amintit de ziua aceea în care se întorsese acasă după ce ani buni mama, abătută, ne speriasc că nu vine acasă din cauza noastră, că suntem răi și nu o ascultăm... cred că mai rău era el... sunt convins că el ar zice că eu eram cel rău, deși, cel mai sigur, bătrâna avusese dreptate... eram răi amândoi, odios de răi... ceva ne împingea numai la ticăloșii... n-aș putea spune acum ce anume făceam... nici nu cred că-mi mai amintesc... de ce aș face-o?... în orice caz, lăsam prăpăd în urma noastră și puținii din băieții din cartier scăpau... nu-i absorbeam în disputa noastră continuă... rădăcina atât de evidentă a răului ce ne măcina de copii... ne-a luat în brațe și ne-a pupat pe toți... însă cred că încurcaseră puțin socotelile, pentru că nu mai eram chiar așa de ușori cum credea el și la vârsta aia nu ne mai stătea cocoțați pe genunchii lui, rumegând niște acadele cu gust de plastic pe care le cumpărase probabil de la un țigăn din gară, după

équivalences

Cuprins

Pagina 66 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

ce coborâse din tren... la paisprezece ani fumam deja și... cu un cinism juvenil... i-am trântit-o... apoi m-am ridicat de pe genunchiul drept pe care părintește mă așezase și am plecat în camera noastră... era total nepotrivit... aruncând o privire în urmă, l-am văzut cum stătea țeapăn, parcă înfipt în celălalt genunchi al bătrânului, încruntat... cred că așa arătasem și eu cu câteva clipe mai devreme... însă, ca de obicei, știam să mă mișc mai iute, ca de obicei i-o luasem înainte... se uita lung, cu ciudă după mine...

*

... beam cu pescarii când se întorceau de pe mare... beam cu ei și când plecau pe mare... începuse să-mi placă... știam că fug de mine... că fug amândoi de mine... mă considerau un nesuferit... aveam eu vreo vină?... în gară când am văzut-o coborând din tren l-am simțit cum zvâcnește lângă mine... era ca un animal... fremăta tot... avea și de ce... Sylvie era minunată... subțire, lungă, cu părul roșu ca o toamnă blândă... strălucea ca un soare în apus... mă gândisem că poate e bine să vină și ea... când o să ne vadă împreună o să înțeleagă ce înseamnă o relație... ce înseamnă să fii cineva... să îți dorești să ai o relație stabilă și să te așezi la casa ta, așa cum intenționez noi să o facem... dar am neglijat un lucru... Sylvie era o artistă... avea un suflet de artistă... era emotivă... sensibilă la poveștile lui aiurite... la vorbăria lui cu tâlcuri ascunse... ca toți artiștii... cum de nu mă gândisem la asta?... poate ura mea... poate acel frig care-mi suprimase accesul la rațiune, la luciditate... o, cât de tâmpit putusem să fiu! ... strălucirea ei era numai pentru el... după ce au apărut și prietenii lui... a dispărut... a dispărut de tot... Solarienii... se adunau pe plajă,

lângă coliba de pietre... se prăjeau cu toții, goi, la soare și discutau... *condiția omului... condiția artistului...* așa fi vrut să stau și eu cu ei însă nuditatea mă inhiba... chiar am încercat... *calitatea produsului artistic nu stă neapărat în nevroză ci tocmai în capacitatea ta de a o stăvili și de a o transforma în valoare estetică... geniul artistului...* geniul artistului?... așa am ajuns să-mi petrec vremea cu pescarii... în sat... să bea și să mă otrăvesc cu ură... peste toate, cu o gelozie pe care o găseam vulgară... nedemnă... într-o zi... era furtună și ploaie... m-am dus la coliba lor... am găsit acolo o grămadă de lucruri care m-au făcut să-mi imaginez ce e mai rău... schițele lor... femei răsturnate în poziții grotesci... figuri oribile de lut... obiecte bizare... și chiar niște siringi sterile învelite în țiplă... de ce nu m-am mirat văzându-le?... am avut o viziune și îndată inima mi s-a strâns de oroare... ritualuri păgâne... orgii demente în numele cine știe cărui zeu canibal... poate inventat de ei... Solarienii?... poate foloseau chiar droguri...

... îmi amintesc... odată, tineri, provocați într-o discuție... fiecare trebuia să-și spună povestea... și eu... și el...

– Povestea mea?... ce poveste, ați înnebunit?... nu există povești nu există nici o poveste... ce-o fi aia... ce-o fi atât de povestit?... povestea mea e urna funerară... povestea mea e cenușa... și mai duceți-vă dracului!

... era atât de înversunat... iar eu nu am înțeles de ce, în ciuda efortului meu de ai convinge că glumea... că așa glumește el... așa vorbește tot timpul, le luceau la toți ochii cu admirație, uitându-se lung după el cum se ridică și pleacă... un grosolan... un bătăran...

... stăteam toată ziua în cârciumă adăpostit de căldura năucitoare... cu ochii în decolteul lăsat al cârciumăresei, trâncăneam și beam cu pesca-

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 68 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

rii... uneori le mai povesteam despre noi și ei râdeau... râdeam și eu... beat... dar când le-am povestit despre boala lungă a bătrânei... n-au mai râs... boală care a măcinat-o un an de zile... răpusă la pat... iar el tocmai atunci și-a găsit să plece, să fugă în lume... a sărit în caravana circuitului care trecea pe stradă... a fugit cu o acrobată... o trapezistă cred... mi-a lăsat un bilet ciudat... îmi spunea că nu mai poate, că pentru el acela reprezintă un moment... poate momentul vieții... că dacă nu pleacă se va simți toată viața un neîmplinit... s-a întors după o jumătate de an, slab și murdar... cumva schimbat... nu cred că în bine... poate nici în rău... simțeam că e mai el, e mai el ca niciodată... n-am discutat de moartea bătrânei... deși știu că într-o zi a fost la cimitir și a plâns pe mormântul ei... și mi-a mărturisit în ziua aia că acrobata lui l-a îmbolnăvit... era o iubăreață... păcatele cărnii... în loc să mă mire, cuvintele lui au stârnit în mine o oarecare invidie... cu toate astea, i-am spus că acum suntem singuri... că trebuie să ne descurcăm singuri și că ar face bine dacă s-ar aduna un pic și ar intra și el în rândul lumii... că nu trebuie să ne mai facă de râs... s-a strâmbat... s-a schimonosit... boala lui rușinoasă... mi-a arătat-o... s-a exhibat în fața mea... puroaiele... un gest ostentativ... cârciumăreasa zâmbea... ce-am văzut eu atunci... disprețul lui pentru mine... a văzut și ea într-o noapte... în cămăruța din spatele tejghelei... dar cu altă intenție... cu altă semnificație... lucru pe care mi-l confirmă un pescar mai în vârstă... nici aici nu se ferise de sordid... îi priveam decolteul masiv și-mi simțeam pielea rece...

équivalences

Cuprins

Pagina 69 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

*

... era aproape imposibil să ne înțelegem... un fel de dialog al surzilor... odată îi vorbeam despre drum, despre drumul pe care îl alegem... despre alegere... și despre imposibilitatea de a ști vreodată dacă e cel bun... drumul bun sau drumul rău... care?... iar el îi dădea înainte cu primăria și cu regia autonomă a drumurilor și podurilor unde are un amic... om ca lumea... domnul inginer X care se plângea despre lipsa fondurilor... de-asta sunt rele drumurile...

... mă gândeam la acea barieră invizibilă, decentă, a destinelor șterse... și frustrările care nu ne lasă să dormim?... cu orice risc trebuie să o trecem să ieșim din anonimat... trebuie să ajungi cineva! ... obsesia lui... mă gândeam că dacă ar fi fost să înnebunesc așa fi preferat să o fac de banal... dar bineînțeles că acesta e un ideal imposibil într-o lume care datorează totul aparențelor...

– Uzanțele sociale... domnul profesor... domnul doctor, domnul inginer... eticheta... în nici un caz domnul muritor... nu merge, nu ține... când dumnezeu l-a azvârlit pe Adam din grădinile edenului, în urma unei fatale curiozități, îmi pare că ne-a condamnat printre altele la o anume vocație pentru aparențe... deși am pus pe noi o haină... încă nu ne-am vindecat, încă ne mai zgârmă curiozitatea, cât ne mai zgârmă... dar ne adresăm unii altora cu domnule inginer... domnule profesor... domnule cercetător al adevărului...

... fiind mult prea convins de el, nu cred că a priceput ceva... nu știu cum înțelegea el mereu altceva... chiar și din cărțile pe care le citea... în școală era prieten cu genialele... citeau toți pe sub bănci diverse...

i-am prins odată... am văzut titlul... m-am mirat în gura mare... dar de unde știi tu de cutare?... așa m-au întrebat ei superiori... ei dețineau monopolul... nu puteai să citești o carte fără să intri cumva sub tutela lor... ei erau elita... tăcuții... protectorii intelectului, ai rațiunii... știau cărțile după indicii de bibliotecă... trei roman o sută... asta trebuie să fie cutare... genialii...

– Ba pe mă-ta!

... i-am răspuns... le-am răspuns... lor... politicoșii, culții... dețineau monopolul asupra bibliotecilor din oraș... reușea să-și găsească cei mai plicticoși prieteni... așa pățea și cu femeile... când mi-a zis că vine și femeia lui am simțit că crăp... îmi imaginam o cicălitoare, o maniacă la fel ca el... așteptam în gară, gândindu-mă cum o să-i sui în tren pe amândoi... o să le fac vânt ca și cum nici n-ar fi fost pe-acolo... dar, când Silvia a coborât, am împietrit... bineînțeles, doar el îi zicea *Sylvie*... chiar ea mi s-a plâns ulterior că acel snobism plin de afect o înnebunea... am împietrit... trebuia să fie și o femeie la mijloc... era clar că nu aveam scăpare... dacă reușise să mă găsească și să vină după mine... acum îmi era limpede... eram cu adevărat cum zisese Miranda țâțoasa... blestemați... Silvia radia... minunată... fără scăpare...

... când sătenii ne-au văzut împreună, au început să răspândească tot felul de zvonuri... evident, povestea noastră, din ce în ce mai scandaloașă pentru ei, le stârnea imaginația... începură disputele în jurul nostru... ca de obicei... cine are dreptate?... el reușise să le câștige încrederea câtorva pescari mai serioși... îi amețea cu limbajul lui țeapăn, caraghios... eu o aveam de partea mea pe Miranda care îmi povestea tot când îmi cumpăram țigări... îi învârtea pe toți pe degete... cu țâțele ei... avea un talent

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 71 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

înnăscut de a face din zvon adevăr și din adevăr batjocoră... *bravo, mă, îi furăși gagica!* ... cred că se plictiseau teribil... cred că tot din plictiseală se nasc și superstițiile... le ofeream gratis un spectacol pe cinste... un spectacol la care puteau să participe și ei la o adică... iar când veniră amicii mei, ne construirăm pe plajă casa de pietre... stăteam acolo de dimineața până seara... ne adăposteam în ea când soarele era prea tare...

– Cine sunt ei?

... vizibil speriat de bărbile lungi, de vestimentația lor boemă, de pipele răsucite din care fumau tutun aromat... fetele care umblau dezbrăcate pe plaja pustie plină de pescăruși... Silvia intră ușor cu ele în vorbă, renunțând și ea la haine... mă întrebă într-o zi cu jumate de voce... *Solarienii*... ca de obicei, i-am răspuns privindu-l cu coada ochiului cum, încovrigat în ciuda lui... în ura lui... ciulea bine urechile să priceapă răspunsul meu, despre care știa că va fi copleșitor... și, ca să continui... ca să-l omor de tot, îmi veni să-i zic că sunt copiii lui moș Pietran, cerșetorul acela care își făcea veacul pe lângă cherhana... dar m-am oprit... cred că l-aș fi omorât într-adevăr... deși pe Solarieni i-am dus chiar a doua zi să-l vadă pe moș... era ceva bătrânul... nimeni nu-l auzise vreodată vorbind... stătea încremenit cu barba până în pământ, privind întinderea albastră de apă de dimineața până seara... dormea sub bărcile pescarilor, învelit în niște zdrențe... trăia din milă... îi mai dădeau din când în când câte o haină veche... pescarii îl hrăneau cu fiertură de pește... nu știu cum, dar emana respect... rare ori se ridica și își ducea mâna la ochi, scrutând zarea albastră, apoi se așeza pe piatra lui care, cu timpul, se scobise... Pietran... moș Pietran... doar Miranda vorbea de el urât... zicea că înainte mai duceau caprele să pască în smârcurile de pe lângă cherhana... le lăsau

équivalences

Cuprins

Pagina 72 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

acolo... până într-o zi când o capră născu un ied care umbla în două picioare, avea chip de om, o barbă până în pământ și vorbea ca un om... povestea asta m-a amuzat teribil... pe plajă, trâncănind din una în alta, le-am zis-o și lor... le-am zis că sunt Solarieni... niște păgâni cu rădăcini la Sud... am răs... ne-am amuzat și am umplut plaja cu schițe hidoase și totemuri terifiante... asta a găsit el într-o zi când ploua și noi leneveam prin sat... ce-o fi fost în capul lui?... Mirandei i-a zis că folosim droguri... văzuse hipodermicele... nici măcar nu știa că Silvia e diabetică... el... cât pe-aci să-i fie bărbat...

*

... eram crispat... transpiram înghețat... beam și mă umpleam de ură... l-am găsit pe primar acasă, săpându-și grădina de gogoșari... l-am întrebat de ce nu mi-a spus mie primul despre casa bătrânului... mi-a turnat un rachiu făcut de el... stăteam în prispa casei și sorbeam din băutura cumplită... așa a vrut el... a fost voința lui... l-a chemat într-o zi și i-a zis că pleacă... pleacă și nu mai vine niciodată acolo... să-i spuie numai lui de casă... știu eu c-o să se bucure... și a plecat... nu l-a întrebat de ce... avea el treburile lui... câte familii?... trei... care or fi fost primii?... cine mai știe... de mult aflasem că mai am frați... și două surori... prin țară... bătrânul avea mai multe familii... o bucurie îmi luase mințile... îți dai seama... nu suntem singuri... creșteți și vă înmulțiți... eram fericit... eram singurul din casă care se bucura de venirile lui scurte și rare... nu știusem să-i arăt cât de fericit sunt... îl iubisem și mai tare aflând despre frați și surori... și totuși îl preferase pe el... de ce?... un motiv în plus ca să-l urăsc... *Figură mare tac-tu... doar cu el m-am știut*

mai bine din partea aia de familie... dădu peste cap rachiul caustic... și eu... ce bucurie! ... ce clipă minunată fusese aceea! ... ca o poveste din Biblie... neamul lui care împânzise pământul... făpturi minunate... așa cum spune cartea... un neam mare... îi iubeam pe toți, chiar dacă nu-i cunoșteam pe nici unul... erau frații noștri...

... m-am dus într-o după amiază să-l văd pe Pietran... acel bătrân despre care auzisem vorbindu-se la cârciumă... scormonea cu un bețigaș într-un găinaț uscat de pescăruș... ce om!..înalt... îmi părea că are câțiva metri... ca un șarpe... încolăcit... scormonea de zor așezat pe un pietroi uriaș... m-a văzut că vin și s-a oprit... s-a ridicat cât era de lung și a întins mâna uscată spre mare, arătându-mi ceva... marea?... n-am înțeles interesul lor pentru acest bătrân... ce irosire! ... ce viață trebuie să fii fost asta! ... i-am prins într-o seară la masă și le-am spus uimirea mea... mă priveau cu fețe lungi... arși de soare... *Sylvie* era stânjenită... i-am spus despre vizita făcută primarului... neam cu noi... neamul nostru mare... i-am vorbit despre bătrânul nostru tată... viril... potent... lăsase în urma lui o armată de copii să se bucure de viață...

– Chiar așa... o armată!

... din nou el dușmanul oamenilor explodase...

– Ce atâta bucurie! ... de unde tot scoți prostiile astea... o grămadă de omuleți... ce ți-o părea atât de minunat?... ce, crezi că e așa greu să faci copii?... e greu pe dracu! ... și dacă îi faci ce... ce mare realizare vezi tu în treaba asta?... să îngroșăm rândurile morții cu o armată de copii! ... îi faci... și dacă nu-i faci tu îi face altul... mulți... cât mai mulți... n-ai loc de ei... peste tot... sunt peste tot... dacă întorci ochii dai de ei... și știi ceva... uită-te la tine cum ajung... și la mine... n-avem loc...

n-avem liniște... n-ai liniște cu tine, cu tine însuși... dar așa?... atâta zarvă! ... atâta rumoare! ... îmbulzeală... cumplită îmbulzeală...

... mă felicitam pentru inspirația mea... să vadă toți cât e de nerecunoscător... dușmănosul...

... îl și vedeam a doua zi umblând cu suita lui... discipolii... Solarie-nii... vârât într-un butoi... și ei cu bărbile până în țărână... măturând cu ele... greoi... pândind la lumina unei lumânări... vârât în butoi... adevărul lui mult iubit... adevărul... de ce nu-i spune și lui nimeni?... de ce?... nu știe să prețuiască ce are... ce caraghios! ... ce prostii!

... după acea seară am înțeles cumva de ce îi lăsase lui casa... pentru că el avea mai multă nevoie de ea... hăituit de ideile lui... el, creatorul, artistul... avea ceva... avea și nu avea... avea nevoie de casă... știa?... știa oare?

... eu rămâneam mereu în urmă... eu înduram totul... până la capăt... el fugea la timp... scăpa, se ducea... uneori eram invidios... nu-i păsa... îl vedeam cum se întoarce... de fiecare dată cu același discurs... viața e o fundătură... drumurile sunt iluziile... orice drum am alege suntem aceiași, la fel... eu eu, nu eu altul care îmi imaginez că aș putea fi... era caraghios... nu-l mai suportam... când vorbea... patetic... îl vedeam cât e de ridicol... trebuia să mă fac că nu pricep ce vrea să spună... altfel însemna să fiu mai ridicol ca el... așa...

*

... absolut infectat... îl copleșise de tot ura... îmi arunca tot felul de provocări... îmi vorbea despre bătrân ca și când ar fi fost Dumnezeu

équivalences

Cuprins

Pagina 75 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

știe cine... să fim cât mai mulți! ... adică nu-mi ajungea amarul meu... unul între atâția... cât mai mulți?... unul dintre atâția... nici nu știam câți suntem cu toții... zece?... douăzeci?... poate chiar mai mulți... să-i iubești pe toți... așa, pur și simplu... creștinește... pentru asta era el mândru... asta îmi arunca el în ochi, îmi striga... el, obsedat să ajungă cineva...

... când am intrat în casă... atunci, în prima zi... eram atât de obosit, încât m-am prăbușit în primul pat... și totuși nu puteam să dorm... la început nu-mi pășase... de ce mie?... mie și gata... îmi folosea... era un ceva de care aveam mare nevoie... și, stând acolo cu fața în pernă, îl simțeam acolo... vag... casa îi mai păstra prezența... o neliniște... ceva... vag... nu știu... mai mult o părere... o vedeam pe mama care îl înjura toată ziua... ne zbăteam în sărăcie... îi era greu... și noi nu o ajutam cu nimic... am îmbolnăvit-o... a căzut la pat... nu știam ce să facem... stătea toată ziua în camera ei de sus... a venit o mătușă să ne ajute, să o îngrijească... noi abia știam de capul nostru... și atunci a început infernul... boala care o mistuia... îmi amintesc vocea care venea din camera ei... trecea prin ușă și prin pereți... ne striga pe vreunul din noi să-i dăm una, alta... voce care deveni din ce în ce mai stridentă... mai terifiantă... halucinant... eram îngrozit... parcă era o pasăre... agonic... ne striga... o pasăre în noapte... un singur sunet ascuțit... fără nume, fără cuvinte... o pasăre exotică, un păun cu coada înfoiată plină de ochi cumpliți... un vaier... ca de răpitor care trece pe deasupra capetelor, pândind... vocea... vocea morții... m-a urmărit multă vreme... mi-a intrat adânc în cap și n-am mai putut să o scot de-acolo... chiar dacă mi-am găsit un pretext să fug de acasă... un amor adolescentin... îngrozitor...

équivalences

Cuprins

Pagina 76 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

vocea tot o auzeam... o aud și acum... vocea morții... îmi înfundasem fața în pernă, dar neliniștea nu mă părăsea o clipă... vag... mai mult o părere... și țipătul pe care îl auzeam...

... Miranda ținea scorul... o dată cu țigările luam de la ea informații, multe dintre ele deformatе... deformatе de plictiseală și de setea de miracole... unii îi dădeau dreptate lui, alții mie... lupta era indecisă... dar toți recunoșteau că era ceva necurat la mijloc... era ceva mai mult decât ar fi trebuit să fie... se crease o oarecare animație... îl pândeau cu coada ochiului... îi observau tremuraturul care devenise atât de vizibil... cine e el?... mă întrebaseră în prima zi... trebuie să recunosc că, atunci când i-am auzit, a înghețat sângele în mine... chiar așa, cine?... de multe ori nici eu nu știu ce să cred... ce să mai cred... am impresia că el nici nu există... e doar o închipuire a minții mele... el sunt eu... o stranie oglindire... unde sunt eu e și el... unde merg eu merge și el... în urma mea... tot timpul... nu mă slăbește o clipă... nedespărțit de mine... cine e el?... o oglindire pe dos, răsturnată...

... întotdeauna ne-am pus existența sub semnul întrebării... avem nevoie de dovezi suplimentare, care să ne ofere certitudini... de aceea n-am încetat să căutăm suport în ceva... cuget deci exist... simt deci exist... mă îndoiesc deci exist... altceva... am avut nevoie de un mic supliment... pe măsura firii... ca și cum vieții ășteia care o purtăm în noi i-ar păsa că noi ne îndoim, sau cugetăm, sau simțim... ca și cum ei i-ar păsa de halucinațiile noastre... sau de emoțiile noastre... e... atât... punct... nimic altceva... îi pasă poate doar de ceea ce nu e... îi pasă și naște în noi o spaimă care la început ne pare străină... dar cu timpul o învățăm foarte bine... o învățăm bine de tot... ea, spaima, devine a noastră... ne-o însușim... și atunci ar

équivalences

Cuprins

Pagina 77 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

trebuie să știm... te tragi de-o parte alb ca varul... ce-i asta?... auzi rumoarea... acel zgomot neîncetat... vuietul... și ce vezi?... oameni... mulți... foarte mulți... cu viețile lor... cu existențele lor care au nevoie de dovezi suplimentare... îl vezi pe unul cum cugetă, pe altul că se îndoiește... îl vezi și pe celălalt, simțitorul... și-i mai vezi și pe restul... unul se roagă, altul bea de stinge, altul predică... sau altul pur și simplu lenevește... moșul... și se zbat în felul lor toți... convinși?... poate... bucuria?... fericirea?... mai mult nevoia lor... o vezi, nevoia... amplificată de mizeria zilnică, de gălăgia inconsistentă... reale... certitudinile?... fericirea?... suplimentul?... diverse umori, cugetările, îndoielile, sentimentele, vaiurul, prezența vagă... mai mult o părere... și viața care stă în noi cuminte... și atunci apare și el după tine... hopa! ... și totul se răstoarnă... cine e el?... nu știi... îți respiră în ceafă... îți dă amețeli... bine că nu sunt mai mulți... cum ai putea?... cum?... cu vaiurul intrat în oase... pe veci... cu el, un maniac, în spinare...

*

... bineînțeles că *Sylvie* a renunțat la el... l-a părăsit așa cum m-a părăsit și pe mine... a plecat cu Solarienii lui... slabă consolare... oricât... nu mă mai deranja acest lucru... o înțeleg... poate că sunt un naiv... poate că de multe ori cred prea ușor în diverse lucruri... căsnicia... familia... copii care ar trebui să fie mulți... dar el?... un singuratec... un mizantrop... nici așa... era bine că plecase... ne lăsaseră singuri... să ne încheiem noi socotelile noastre... cu pieile reci...

... unii din săteni cred că începuseră să se atașeze de mine... mă ascultau... le spuneam că trebuie să vorbesc cu el și să facem cumva pace...

équivalences

Cuprins

Pagina 78 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

îmi dădeau dreptate... da, așa se cuvine... așa e omenește... în timp ce Miranda trăgea cu urechea... să-i povestească lui tot... mă gândeam că e bine să-l pregătească... în schimb, el nu vorbea cu nimeni... poate cu Miranda... vrăjitoarea...

... astfel m-am decis... am ales o zi ca oricare alta pe care i-am comunicat-o... joi vorbim... m-am bucurat când am văzut că a fost de acord... deși părea că mintea îi stă la altceva... oricum ar fi fost, mă simțeam un pic mai bine... încordarea, ura și toate celelalte se mai atenuaseră... joi... vorbim... acasă la noi... seara am băut cu pescarii...

*

Cum am ajuns eu în povestea asta? Trebuia să fie cineva. Eu, pentru că îi cunoșteam de mult. Îi știam bine.

Într-o zi am primit o scrisoare de la tată-meu, primarul. Îmi zicea să vin să-l ajut să strângă grădina. Apoi îmi povestea că sunt amândoi acolo și că așa face bine să vin să vorbesc cu ei. Ceva îl neliniștea în privința lor. Zicea că unul tremură și mai zicea că celălalt are o strălucire ciudată în privire. Pentru că nu-i cunoștea atât de bine ca mine, lui i se păreau ciudate aceste lucruri. Uneori tocmai astea erau trăsăturile după care reușeam să-i deosebesc, până nu începeau să vorbească. Atunci, abia atunci îmi dădeam seama. Deși, de multe ori, fără să pot spune din ce motiv, mi se părea că împreună fac unul singur... nu știu, era mai mult o închipuire a mea care mă îngrozea. Nedespărțiți, deosebiți și totuși la fel.

Am ajuns într-o miercuri seara și am stat cu bătrânul la un pahar. Era speriat. A scos din cămară un rachiou de-al lui și începu să-mi povestească... *doar cu tac-su mă știam din partea aia de neam...* Cred că

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 79 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

soarele necruțător și rachiul și munca la grădină, dar mai ales anii îl cam subreziseră. Îmi povestea lucruri pe care mi le mai povestise, dar îl lăsaî căci îi făcea plăcere. Apoi îmi zise ce mai e prin sat, îmi povesti de toți. . . de Miranda, de pescari și de moș Pietran. . . de toți. Se înveseli după câteva pahare, iar eu mă gândeam că gogoșarii și povestea celor doi frați fuseseră mai mult un pretext să mă vadă. Nu-mi părea rău că făcusem atâta drum, muncit de gânduri, deși simțeam că întâlnirea de a doua zi cu ei nu are să fie tocmai comodă.

Dimineața am trecut pe la cârciumă. Îi găsii pe pescari adunați grămadă, șușotind, discutând aprinși. Miranda îmi explică în două cuvinte despre disputa lor. Le-am zis că mă duc să-i văd, să-i împac și tăcură toți. Mi se părea cam ciudată reacția lor. Atunci Miranda îmi spuse:

– Ai face totuși bine să nu te duci la ei. . . dă-i dracului că ne-au înnebunit. . . ăștia nu-s oameni. . . toți zic așa. . .

Nu știi ce aveau ei de împărțit cu cei doi. Chiar m-a mirat înverșunarea femeii.

În sat, toată lumea știe că, dacă vântul bate tare dinspre miazănoapte, e liniște și mare calmă, iar dacă bate dinspre mare, se întetește și valurile te împiedică să ieși cu barca în larg. Un amănunt care nu putu să-mi scape. Simții schimbarea de vânt și, până să ajung la ei, praful se ridica pe ulițe, spre cer, iar marea se auzea mugind, fremătând valuri mari. Se certau. Nu mă văzură intrând și nici mai apoi când, amuzat, mă așezai pe un scaun. Îmi era mai limpede ca niciodată. Erau la fel cum îi știam. . . la fel de când erau copii. Geamurile se trântiră de curent, iar ei, fără să se oprească o clipă din ceartă, alergau prin casă să le închidă. Bănuiesc că tot atunci închiseră și ușa și îi puseră zăvorul. Da. Erau la fel. Fără nici un dubiu.

équivalences

Cuprins

Pagina 80 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Tensiunea crescă până la un punct în care simții că violența are să fie inevitabilă. Unul îi striga celuilalt ceva de Diogene și de adevărul pe care-l căuta cu lumânarea în plină zi, celălalt... *nu adevărul, tâmpitule... un om... Diogene căuta un om... dar dacă vrei tu adevăr îți zic eu adevăr...* Povesti despre bătrână și vaierul ei care i-a rămas în urechi. Apoi celălalt îi zise de bătrânul pe care el nu a fost în stare să-l iubească niciodată... *de-aia ești cum ești... n-ai suportat faptul că te-a părăsit...* De aici li se trase...

Și într-adevăr așa fu. Unul îi cârpi o palmă celuilalt. Urmară câteva clipe de uluială, apoi celălalt, ca un resort, sări și i se înfipse în gât și nu-i mai dădu drumul. Căzură pe podea și se rostogoliră în toate părțile doborând mese și scaune și ce mai întâlneură în cale. Apoi săriră în picioare și, încleștați, dispărură în altă cameră, iar eu mă dusei după ei fără să văd lampa cu gaz pe care o doborăseră și care împrăstie foc. A ars totul în mai puțin de o jumătate de oră. Vântul sparse flăcările mari în flăcări mici care, în scurt timp, cuprinsură toată casa. Și pe noi sub privirile încremenite ale pescarilor adunați în stradă, în vuetul mării răvășite. Erau acolo jos, întinși, lipiți unul într-altul... strânși... ei... el... până dincolo...

équivalences

Cuprins

Pagina 81 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Hilton

... vorbim despre firesc, despre măsură, dar nu suntem în nici un caz firești, de vreme ce ne punem această problemă... ne supunem crîspați obsesiilor, prejudecăților, pasiunilor și... și terorii?... poate și terorii... inconștienți... provocăm evenimente involuntare, accidente... nu crezi că le poți controla?... crezi că totul e întâmplare?... nu, nu e hazard, e... o, dar asta-i problema ta, doar a ta! ... apoi ne umplem de regrete... e clar... e problema ta... de aceea spun că starea de conștiență deplină e o treabă periculoasă... îi trăim în permanență dorința... tânjim după ea și din când în când o atingem... au loc atunci mari catastrofe... mie îmi e limpede că asta e doar problema ta...

... ea intră pe ușă... aduce un brad uriaș... Pomul de Crăciun... îl pune în balcon, pe masa acoperită cu un mozaic mărunț... îl privesc: lungit, ca un bărbat tânăr... în puterea vârstei... doborât, asasinat... un brad uriaș... îmi spune că a făcut o afacere bună... bună într-adevăr afacerea... noaptea ies în oraș și răătăcesc pe străzi... ce mai e nou?... nu îmi dau seama... privesc în ceața congelată... aceeași panică hidoasă, fără obiect... dincolo de ziduri, se împute lent speranța, pariul viermănos al vieții... pe seară, colindători zoriți insistă la sonerie... *ne dați ori nu ne dați?*... când sună părintele, nu-mi lasă nici o urmă de dubiu că dumnezeu ne iubește pe toți, oricum am fi... îl primesc în halat de baie, cu părul ud și spumă pe obraz, după ce mi-a bruscat insistent ușa... e în mare grabă... jos, cineva a parcat prost blocând o altă mașină... claxonează ca un smintit câteva ceasuri bune... voci iritate la ferestre... *cred că vrea să ne înnebunească pe toți*... curtea interioară răsună de colinde, petarde

équivalences

Cuprins

Pagina 82 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

festive și claxoane isterice... mă uit la brad... atinge cu vârful tavanul... a trebuit să-i retez din tulpină ca să îl pot ridica în casă... ea încearcă să astâmpere entuziasmul inocent al băiatului... stau împreună și mă privesc cum cioplesc tulpina să intre în suport... un brad ca un bărbat tânăr... *cât mai face, părinte, o feștanie... patruzeci... n-are nici ce-a mai vagă ezitare... îi vâra repede sub sutană și dispare grăbit... împodobit cu globuri învelite în ață de mătase roșie, acoperit cu poleială strălucitoare, parcă nu mai arată așa de trist, de mort... nu mă mir că ne împăiem morții și-i expunem în muzee... pe postul național câțiva ziariști constrâng niște politicieni să tragă adevărul de păr, alb, afară din rahat... cineva îmi rostește numele și-i simt apăsarea... revoluție?... hm!... să zicem că trenul a oprit în gară și noi, pentru că eram singurii care știam mersul trenurilor, ne-am suit în el... ce, bă, te-a născut mă-ta în mașină!... o voce de la un balcon rezumă situația... privește intoxicat de ură în sus și nu pricepe de ce lumea îl înjură pe el... să vină poliția să-i mute dobitocului mașina... ba să vină salvarea să te ducă pe tine la balamuc... e noapte târziu și ceața iese din somnul orașului, din visul orașului... stau pe pod și fumez... gerul sec îmi sfarmă iluziile, încrederea de sine... bradul uriaș... mult dincolo deasupra mea își lucește steaua misterioasă... îl prind de mâna veștedă, moartă, o creangă moale... spune-mi!... îi sclipesc ochii de nerăbdare, cum stă ghemuit sub poala bradului, privind în sus spre mine... îl sărut părintește pe creștet și încerc crispat să-mi amintesc o poveste cu zăpadă și spiriduși ca să-i satisfac neastâmpărul copilăros... există moșu'?... își lipește obrazul fraged de obrazul meu ras proaspăt și râde... lumini licăresc prin cartier, în pomii de Crăciun... și vinul mi se trage prin sânge cu forță spre inimă... să crăpi!... fluidă, istoria plină de mizerii mă sâcăie, așa*

équivalences

Cuprins

Pagina 83 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

cum mi se cere să o înfrunt... când văd uriașul verde, lungit în balcon pe masa cu mozaic, mă trec regrete... *îmi cer scuze, băiete, dar știi tu ce înseamnă tradiția?*... o înșiruire de neînțelegeri... ciclurile cacofonice ale turbării noastre... și atunci ne ținem aproape unii de alții prin obișnuințe, prin specific, prin poveștile unor morminte... moartea vie... nu mai simt nimic... *și te plângi?*... nu știu ce e mai rău... să simți totul sau să nu simți nimic?... o gură și-un ochi se crapă pe tulpina groasă cât un braț... *să-ți spun, dar vrei tu să ascuți?*... *povestea spusă de strămoșul meu, codrul, pe care istoria l-a înfrățit cu românul... niște haiduci care își îndesau în flinte plumbii la umbra lui conspirativă... niște țărani cu furci care-și jurau răzbunarea... câțiva poeți gravi care mi-au hrănit mușchiul cu sentimente revoluționare și jurăminte secrete... pentru o lume mai bună! ... niște fanatici!... chiar așa?*... și de la mine ce vor?

– Într-o zi am să-ți spun cum am nimerit eu în această afacere... dar poate că am să-ți spun chiar azi...

– Trebuie să fie o poveste interesantă...

– Până atunci zi-mi mai bine ceva de norii aștia fabuloși! Sau poate vrei să-ți spun eu povestea pe care mi-a zis-o bradul atunci, în seara Ajunului... parcă tot atunci ne-am întâlnit, nu?

... atât de tânăr și de convins de misiunea lui... la fel ca în prima noapte... când l-am cunoscut... un decembrie smintit animat de speranțe incoerente și colorat de publicitatea excesivă, care ne ațâță lăcomia și dorințele nesăbuite... stăm pe pod și privim apa neagră trâncănind aiurea... prezența lui mă irită, insistențele lui obstinente... în cele din urmă plec cu mintea amețită de o idee care nu-mi dă pace... în fața oglinzii ovale cu rama subțire, neagră, încadrată de trandafiri uscați... mai păstrează

équivalences

Cuprins

Pagina 84 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

florile pe care i le-am oferit la prima întâlnire, așa cum orice întâlnire trebuie să fie, cu flori și sărutări de mâini. . . o privesc în lumina moale a lămpii chinezești, ridicol pictată cu scene vag erotice. . . mult prea evident. . . chiar și poziția ei leneșă, întinsă în pat. . . o femeie care se știe privită, dorită. . . chiar și farmecele ei irezistibile cu care îmi otrăvește liniștea. . . mai am acel miros fraged al inocenței, cules din creștetul băiatului, proaspăt în nări. . . nu-i nici o mirare că vina îmi uzurpă seninătatea Ajunului. . . ar trebui să te pedepsesc că ai întârziat. . . *ești un Moș nesuferit. . . dar pentru că știu că ai avut și alți copii de vizitat te iert. . .* nu mă iartă pentru nimic în lume, dar, de dragul copilului, mă primește rece în casă. . . după ce îmi exercit confuz atribuțiile părintești. . . după ce-l amețesc cu o poveste cusută cu ața albă. . . *și zici că vine cu avionul? . . . da, avionul lui personal. . . clasa întâi. . . și în cală are sacii cu daruri pentru toți copiii lumii. . . și pentru oamenii mari nu are? . . . ba s-ar putea să aibă și pentru oamenii mari. . . adică ție cine îți aduce cadoul? . . .* îmi arată autoritară că e timpul să plec. . . *tu nu ne-ai vrut, tu și destrăbălata aia a ta. . .* neînduplecată emite două adevăruri care, dincolo de aparențe, ascund câteva secrete pe care le țin în pivnița ființei până se împut, se descompun și, odată cu ele, mă descompun și eu. . . pare destul de limpede pentru toată lumea că, dacă am plecat cu destrăbălata, nu-mi mai vreau familia. . . o bâră pripită mult mai ușor de înțeles. . . o stricată? . . . o privesc în oglindă, tolănită. . . încă mai aștept, caraghios, să-i aud propria părere. . . *știu bine că nu mă ating mizeriile astea. . . într-un fel, femeile, atâta vreme cât nu e vorba de bărbații lor, mă aprobă. . . reușesc să fiu femeie, mai femeie decât ele și să le răzbun o parte din umilințe. . . și dacă pe tine te-au apucat remușcările. . . e normal. . . gândește-te. . . e Crăciun și tocmai ți-ai văzut familia. . .* ca să ne

équivalences

Cuprins

Pagina 85 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

împăcăm, bem și ne căutăm prin patul ei luminat discret de-o lampă chi-nezească cu abajur verde, pictat ridicol... poate dacă ar ști să se ferească de vulgarități, dacă ar fi mai rafinată, ceilalți nu ar mai judeca-o atât de radical... o sentință... înțeleg că mulți ipocriți se învârt în această poveste a ta... obrăznicia lui, ameteala vinului și a lunii înghețate, care iese din ceață și propria-mi duhoare de taine murdărite, de secreții crâncene și jeg mă împing la confesiuni... *crezi că trebuie să-i judecăm?... de obicei o facem cât să ne simțim bine... poate, dar de data asta nu e cazul...* l-am cunoscut pe pod, noaptea... scormonitor, viu în virtutea ideii fixe despre misiunea sa și despre scopul prezenței lui atunci, acolo... *știu cine ești, îmi zice direct... te-am văzut la televizor, am citit despre tine în ziare...*

– Ce mă tot bați la cap cu norii ăștia?

– Bine, atunci am să-ți spun eu povestea bradului așa cum mi-a spus-o el mie... în seara aia...

*

... să ne fie clar... chiar dacă noi îi spunem Hilton, nu înseamnă neapărat că e un hotel cu nu știu câte stele... nici măcar nu e un hotel... e doar o pensiune... o nenorocită de dărăpănătură din care visăm cu toții să scăpăm într-o bună zi... visăm c-o să dăm lovitura și o să ne întâlnim destinul despre care nu avem nici un dubiu că ne așteaptă cu bogățiile lui... cu minunatele lui surprize... mă rog, asta ne place nouă să credem... deși, după câțiva ani într-un loc ca ăsta, începi să crezi că destinul la care visai e o mare prostie, o iluzie nătângă... aurul acestei lumi, acestei vieți nu e pentru tine și nu pentru că nu ai fi avut curajul să îl cauți... nu pentru că ți-ar fi lipsit îndrăzneala la un anumit moment... dar descoperi într-o

équivalences

Cuprins

Pagina 86 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

bună zi că și aici, la Hilton, ai un destin... unul oarecare și totuși plin de bogății alese și minuni pe care nu le prețuiești decât poate atunci când stai pe marginea podului, într-o seară de aprilie... când vezi râul tulbure, în care apusul răvășit și rece se oglindește... stai pe buza podului cu picioare de piatră înfipite în mâl și brațe de fier desfăcute, auzi refrenul monoton al șoselei din spate și te uiți golit de gânduri în apa tulbure și groasă ca cea din bălțile din dosul măcelăriei unde se scurge sângele vitelor și al porcilor spintecați... îți vezi oglindirea neclară și curgătoare... tremurândă... o umbră în apa neagră... golit de gânduri, vezi acest destin cu care ai fost hărăzit... unul anume și totuși vitreg... vreau să spun că acolo, pe marginea podului, văzându-te în acea curgere murdară, în acel apus frământat de vânturi reci și umede, înțelegi deodată lucrul acesta... o afacere de-o clipă... poate că acela e infinitul... pricepi și nu pricepi... simți, dar ești aproape mort... măcar în gând... e totul și nu e nimic... o mărunță clipă de nesfârșit... ca un nor din pulbere de aur destrămat de vânt chiar în clipa în care se naște sub ochii tăi... un abandon și imensa lui bucurie nesperată... într-o ceață crudă... și fugi repede la bodegă... *la congres*, în colț unde încerci să speli totul cu câteva romuri sau rachiuri... ai vrea să uiți dar să nu uiți totuși... până să te hotărăști te-ai amețit și totul devine atât de confuz, încât te trezești râzând de glumele pe care ceilalți le fac... deși ei știu, din felul în care ai intrat pe ușă și din râsul tău, că lacrimile care îți curg pe obraji rigizi nu sunt de la fumul iute al țigărilor... bărbile murdare, glumele grosolane, experiența prin care tocmai ai trecut și somnul ca o comă pe care urmează să-l strivești cu furie de pat ar putea fi într-adevăr un destin anume, unul special... dar urmează diminețile... diminețile... și aici poate că ar trebui să mă opresc... să

équivalences

Cuprins

Pagina 87 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

trag aer în piept, să mă adun puțin, să mă concentrez... pentru că n-aș vrea să pierd partea cea mai frumoasă... se zice că așa cum te scoli îți merge toată ziua... asta, pentru noi cei de la Hilton, ar însemna un blestem fără remediu... ar însemna să fim condamnați pe veci... frigul care te scoală înaintea ceasului, înainte ca soarele să aibă cea mai vagă intenție de a se arăta în lume... auzi copiii vecinului că încep să țipe... au tot atâtea motive să țipe câte ai și tu... vreau să spun că nu e doar frigul, mai e și foamea lungă, visul ca de muribund, speranțele care se aprind de la sine, văzând geamul ciobit prin care vântul se strecoară perfid, fâlfâind perdeaua ciuruită de molii, văzând acest întuneric cenușiu ca de pe altă planetă, pe care, într-un târziu, zorile îl pun pe fugă... zorile ca o mireasă prea bătrână... și, atunci, gălăgia devine infernală... copiilor li se adaugă mamele oboseite deja de palme împărțite la grămadă, de apa rece și săpunul ieftin din grăsime de câine care, în ciuda insistențelor, nu se mai ia de pe piele... bărbații care înjură răcnind lama tocită, subțiată a unui brici, hainele râncede pe care le îmbracă în grabă... și iată cum, ușor, spectacolul se completează... sunt mirosurile cumplite care ies pe sub uși, trec prin pereții subțiri, se împletesc pe holurile întunecoase într-unul singur, greu, amețitor... un miros care în mod normal ar trebui să-ți crape capul, dar fără de care nu cred că mai poți trăi... te întreb... unde mai întâlnești izul de lapte ars, de jumări prăjite, de cafea ieftină... izul clorului din detergenți, al mucegaiului din pereți, al putorilor somnului într-o cameră în care dorm patru oameni, uneori chiar cinci sau șase... al urinei din closetul comun de la capătul holului și din așternuturile celor foarte bătrâni și ale celor foarte tineri... ceapa care se prăjește în untură... aburii otrăviți ai fierului de călcat... lavanda năucitoare folosită din belșug?... unde mai

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 88 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

găsești toate astea viermuind de o viață feroce? . . . dincolo de gemete, urlete și tot scandalul, viața se simte atât de sălbatic. . . independentă, imensă. . . ne împinge spre vacarm. . . în ciuda opoziției noastre măcinate, venind de dincolo de blestemele ucigătoare ale femeilor cu carnea tumefiată, de dincolo de înjurăturile care îți taie suflarea ale bărbaților prost bărbieriți. . . o aglomerare crâncenă din care țâșnim noi. . . diferiți și totuși la fel. . . aceași, în fiecare dimineață o luăm de la capăt. . . mulți dintre noi la întâmplare, sperând că aceasta va fi ziua cea mare, ziua în care norocul ne va sări în cale și ne vom întâlni destinul. . . mai mult decât promisiunile activiștilor care vin adesea să strângă semnături pentru partid sau fonduri pentru biserică. . . *moartea e ultimul lucru care ne sperie*, răspund ei din priviri. . . *de asemenea miniștrii și sfinții voștri*. . . și iese un ateu neras și nespălat. . . ar putea fi chiar Luca. . . și-ți zice, râzând, punctându-te cu arătătorul un piept, că Dumnezeu e tovarășul cel mare. . . dimineața, la prima oră, când se împrăștie spre oraș prin gangul strâmt, plin de rahat de câine și gunoaie. . . și, odată ieșiți în stradă, se fac nevăzuți în vacarmul primelor ore hotărât proletare, al autobuzelor aglomerate, al mașinilor ieftine, ruginite, al sirenelor de la uzinele falimentare. . . în fumul de benzină arsă, poezia orașelor moderne. . . în timp ce copii ologi se strecoară în marile întretăieri de bulevarde. . . unde fluviul metalic se domolește. . . se aruncă înainte fără respirație înghițiți de curgerea molcomă, azvârlind ziare în stânga și în dreapta. . . moartea e ultimul lucru care îi sperie. . . târându-și infirmitățile. . . un dans. . . o coregrafie oloagă. . . răcnind cât să acopere claxoanele și să sporească haosul. . . *Progresul*. . . *Evenimentul*. . . *Gazeta*. . . *Monitorul*. . . *violatorul din parc*. . . *rețeaua de traficanți*. . . *noile reglementări guvernamentale privind impozitul pe venit*. . . *un funcționar s-a*

équivalences

Cuprins

Pagina 89 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

spânzurat ieri în biroul companiei... farfuria zburătoare deasupra Pădurii Vraciului... și apoi ies prăvăliașii să-și potrivească mărfurile în vitrine... să spele trotuarele cu perii uriașe... vânzătorii cu șorturi aruncă găleți cu apă peste asfaltul cenușiu... găleți cu apă ce miroase chimic a brad sau a liliac proaspăt... și, pe măsură ce soarele se ridică, mașinilor de carton presat cât niște cotețe... mașinilor cu claxoane pierite, răgușite le iau locul limuzinele strălucitoare cu bare nichelate și claxoane la fel de stridente ca țipătul progresului care le-a zămislit... pruncii de lux ai progresului... lucioși, grăsuți, ecologici... traficului panicat al primelor ore îi ia locul traficul relaxat, moale, cu aer condiționat... și, după ce prăvăliașii fac primele vânzări, cât să-și simtă rostul în lume, apărăm noi, ca o haită de câini... împletind cu picioarele aceleași drumuri fără rost, fără țintă... cu zierele strânse sub braț... etern șomeri, etern golani, escroci prin natura împrejurărilor... ne bem cafelele în aceeași bodegă, așteptându-ne norocul... *sistemul?*... *să-și caute ei libertatea în înrobire și planificări și termene fixe*... *fericirea în nefericire și consum*... și, pentru că mă consideră un intelectual, își provoacă motivațiile complicate... încă nu știu dacă trebuie să-i cred, dacă nu cumva își mimează răzvrătirea... ar trebui să-i vezi seara cum se întorc de pe pod cu privirea abătută... răcnind peste tejgheaua soioasă... *mă, nea Cancer... două sute... rom?... nu, nenică, toarnă votcă*... nu știu dacă trebuie să-i cred... pentru că am predat în mahala doi ani geografie la primară... pentru că am făcut câteva luni corectură la o fițuică cu un tiraj inexistent... pentru că un an mi-am mâncat sănătatea în pivnița tribunalului, bătând la mașină tipizate... și pentru alte câteva astfel de nimicuri, ei mă consideră un intelectual, un om cu carte... *ce-oi căuta tu printre noi?* ... deși ei știu mai multe ca mine... dracu știe de

équivalences

Cuprins

Pagina 90 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

unde... până și scriitorii vorbesc de noi în cărțile lor... suntem o specie unică... sorbind din cafeaua în care plutește albăstruie o pată de grăsime, îmi dau seama că fac ce fac în virtutea unei iluzii care îi ține în viață... dacă și scriitorii au ajuns să vorbească de ei, înseamnă că au rostul lor, că nu trăiesc degeaba... a apărut într-o zi declarând sus și tare că trebuie să se informeze direct, la fața locului... asta pentru că vreau să scriu despre oameni reali și problemele lor... erau atât de mândri de ei și de el, un nuvelist căutându-și muza în stradă... a sfârșit prin a chefuli câteva săptămâni la nea Cancer în prăvălie... pe care a numit-o într-o noapte, târziu... congresul internațional al chefliilor cu vieți libere, nealiniate la standardul sclavajului modern... și a declarat-o... zonă de idei libere și etilice... a dispărut așa cum a apărut... brusc, cu buzunarele pline de viață furată... orașul ca un vampir care ne sugă sufletele pentru propria lui prosperitate învâlmășită, monolitică... inutili... turnați în cimentul de neclintit al nedreptății și in justiției... și ușile se dau de perete și vine alt ateu înjurând de dumnezei... sistemul ne căsăpește pe toți... Achile Peleanu', uite-l aci în ziar... l-au băgat în zeghe... l-au transformat într-un criminal în serie... urlă... Ulise?... un navigator în internetu' asta... și bate cu dosul palmei peste același ziar... un hacker... a dat buzna peste căcănarii ăia de la apărare și le-a șutit planul de apărare strategică... știu atât de multe lucruri, încât, uneori, mă sperii de ei... de iluzia lor... dacă n-ai un rost, îți faci unul, indiferent ce poate însemna acest lucru... până vine seara și trebuie să-ți lași rând la pod sau la barieră... unde trenul taie în viteză șoseaua... întuneric – vezi ochii goi ca de mort cum le lucesc pierit în negură... un abur pe care moartea de care nu se tem îl fermentează... îi vezi, îi pândești din umbră, gata să intervii atunci când

équivalences

Cuprins

Pagina 91 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

e cazul... ca și tine, se gândesc la femeile cu palmele umflate de bătaie și otrăvuri, de apa rece, de muncă și mângâieri grele apăsate... inutile... la copiii firavi, prost hrăniți, la noroc, la camera lor jegoasă de la Hilton... la clipa aceea... și cum se pot schimba toate acestea pe femei frumoase cu pielea de mătase, cu mașini lucitoare, cu case sănătoase cu încălzire proprie... cu un cont frumușel la bancă... mai repede decât răzvrătirea lor... *aseară am fost la petrecere... la cine?... se apleacă peste mese atenți... am adunat doi muzicanți cu acordeoane și ne-am dus la chef... de nu ne-am mai fi dus! ... se oprește și nu știe dacă trebuie să continue, însă pare atât de nerăbdător să povestească, încât nu mai stă mult pe gânduri... la teighea, nea Cancer oprește radioul, năvala de știri și șlagăre care ne bruiază... vine spre noi cu urechea ciulită, ștergând de șorț un pahar... universul lui suntem noi... noi și radioul... cerul și stelele lui suntem tot noi... de asemenea munții și oceanele și vulcanii și păsările văzduhului și animalele pădurilor... ascuns după teigheaua lui în care bărbații și-au săpat amarul cu coatele, află de aceste lucruri de la noi și de la acele fire și tranzistori lipiți într-un anume fel astfel, încât universul să-și dezvăluie misterele și lângă chiuveta lui ciobită... când Luca începe să povestească se trage mai aproape, cerșind cu urechea întinsă... când povestește Luca, orice am face, ne oprim toți și îl ascultăm cu sufletul la gură... când Luca vorbește, la început ai impresia că-și bate joc de tine... te fierbe într-o poveste care începe verosimil, se dezvoltă neverosimil și se încheie bizar... cu mesaj... morala lui pe care o ascunde atât de bine, încât îți trebuie câteva zile să-ți dai seama, să o pricepi... *am venit aici la nea Cancer să ne mai dregem și noi cu două-trei păhărele și numai bine că am dat peste urâtul ăla... nici nu știu cum îl cheamă și ne-a zis că e petrecere mare...**

équivalences

Cuprins

Pagina 92 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

da' mare nu glumă... și ne-am zis noi care mai eram la ora aia pe-aci... cum dracu de suntem așa proști să scăpăm tocmai noi distracția?... am plecat atunci și iute am luat doi muzicanți cu acordeoane... doi băieți tineri talentați... și am dat buzna peste oamenii ăia... ce nu ne-a spus urātu'?... nu ne-a spus că era botez de copil... și ce nu ne-a mai spus?... că omul ăla de-l știam noi mare bandit de cârciumi... mare pehlivan și fustangiu, de când s-a luat cu femeia aia a lui, a dat în boala sfinților și o ține în rugăciuni și posturi și mers pe la biserici și popi... asta nu ne-a spus și ne-am trezit cu lăutarii cântând... păi cine are fată maree... își lasă capul pe spate și prelungeste ultima vocală într-o notă schilodită de o voce arsă... ne privește pe rând să vadă dacă am înțeles... da, am înțeles... omul ăla avea un copil și lăutarii cântau cine are fată maree... și mai departe?... mai departe... suflă fumul pe nas, ticăind din limbă și scuturând din cap... nerăbdarea noastră îl stânjenește, nu-și poate duce la capăt povestirea pe îndelete, așa cum ar vrea el... mai departe ne-au poftit la masă... o liniște de-ți venea să stai în picioare... ca la mort... și peste tot în toată casa numai lumânări... și zic: mă oamenilor ce-i mă acia mort?... da' cine să-ți răspundă?... priveau toți în farfuria și abia își înmuiau buzele în vin... le era și lor rușine de nebun care stătea în capul mesei... roșu la față, își făcea într-una cruci până când la un moment dat s-a dus de-acolo și atunci ne-am pus și noi pe băut și le-am dat un ghiont la muzicanți... zi-o Lae pe aia cu crâșmărița și vinu' ei ca sângele de urs... și-am petrecut la început mai încet să nu ne audă nebunu'... da' pe urmă... se lasă iar pe spate și rânjește, ticăind din limbă... ne-am pus pe băutură... și oamenii ăia se bucurau și ei... și nevesti-si îi mai venise culoare în obraji... că doar botez era... ce dumnezeu! ... și-am

équivalences

Cuprins

Pagina 93 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

petrecut noi o vreme și el tot nu apărea... și m-am gândit că s-o fi culcat omul... am luat lăutarii după mine și-am plecat să-l caut prin casă vesel cum eram... și după noi încă vreo doi cheflii strigau la nașă tot felul de porcării... și așa tot alaiul am ajuns la camera cu copilul... am stat noi în ușă și-am cântat mai încetșor să nu-l trezim... de parcă ar fi putut să doarmă de tărăboiul nostru! ... dar când ne-am dat seama de ce nu dormea... ce făcea el acolo peste patul copilului așezat în genunchi... la început au tăcut ăștia cu acordeoanele... da' au tăcut așa de parcă le-ar fi rupt cineva mâinile... și noi ăștia din față... în spate mai lălăia unu' dar o liniște s-a lăsat când au văzut toți copilul desfăcut din cârpe... s-a ridicat la noi făcându-și cruci cu fața plină de pișat de la copil... n-a priceput nimeni ce răcnea el acolo cu privirea goală... da mă oamenilor... stătuse acolo și-și pupase copilul pe testicol... și-și făcea cruci... și ăla micu' se desfăcuse la picioare și se pișase pe el... pe ochi pe față... nea Cancer fuge repede după teigheaua lui roasă... ne lăsăm toți pe spate... un suflu ca o explozie lentă ne desparte, ne aruncă departe de acel loc în care ne îngrămădisem să prindem povestea lui Luca... am vrea să ne putem relaxa... radioul descarcă din văzduh ecouri în timp ce nea Cancer se ocupă de pahare, iar noi tăcem stânjeniți... ne întrebăm ce vrea să însemne povestea lui Luca... și zi, mă, ce mai face naționalistul ăla al tău... nu e naționalist... da' ce e, patriot?... mânca-i-ar boala pe toți de bandiți... nu e, e inginer, toți sunt ingineri... auzi-l și pe ăsta, inginer! ... păi tu de unde știi mă nenorocitul?... lasă omul să răspundă sau poate ai vrea să te poftesc frumos... nu, nici patriot, nici inginer... e cum nu se poate mai rău... un fel filozof... dar ce treabă aveți voi cu el?... păi tu crezi că dacă suntem niște spirite libere noi nu facem politică, mă?... Luca plescăie din

équivalences

Cuprins

Pagina 94 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

limbă dând întrebării o notă personală de sarcasm... li s-a urcat la cap, evident li s-a cam urcat la cap toată vorbăria nuvelistului... îi vâna prin cârciumi să le fure respirațiile... dar vine seara și eu o să fiu acolo, pe pod... menirea mea în această lume... *întrerupem programul muzical cu ediția de prânz a știrilor... o sursă din tribunal care dorește să-și păstreze anonimatul ne informează că vor avea loc noi dezvăluiri în scandalul dosarelor... societatea civilă a urmărit cu interes procesul care, în cele din urmă, s-a încheiat inconcludent, după cum au declarat magistrații, în urma presiunilor exercitate asupra lor atât de forțele politice aflate la putere cât și de cele din opoziție... se pare că afacerea e pe cale să izbucnească din nou... ați auzit bă nenorociților... ne informează... adică omul lor mânca-i-ar boala de șobolani...*

*

... peste oraș, marșul norilor livizi... purtați de valurile nopții ca niște suflete cărate de întuneric... așteptând rebegiți palida mântuire a vântului... orașul răsturnat în cer...

- Am visat că murisem și uitasem să fac nu știu ce.
- Ce?
- Tocmai asta e... uitasem... chestie care mă înnebunea.
- Înseamnă că nu erai mort.
- Era doar un vis...
- Un mort nervos?
- Un mort nebun...
- Cum bine ai zis... era doar un vis...

... un lucru pe care trebuia să-l faci și nu l-ai făcut... ai ratat momentul... a doua oară nu te mai întâlnești cu el... adio! ... așadar, mutilat pe veci... îți fierbi neîmplinirea... ciung... cu un hidos picior de lemn târât după tine... ghebos... jumătate din ce ai fi putut deveni... dar dacă nu-l ratezi?... momentul... îți urmezi acel instinct nesăbuit, care, nesatisfăcut, te-ar putea mutila pe veci... îl urmezi și descoperi că ai făcut o prostie cum nu se poate alta... porți în spinare o povară la fel de hidoasă... o altă co-coașa, una la fel de urâta... te gândești că ar fi fost mult mai bine să fi stat în banca ta... se pare că nu prea ai ce face... oricum ar fi tot rău e...

– Să nu ridici sabia dacă nu ești în stare să duci războiul... dacă nu te simți în stare să-l câștigi...

– Sau să-l pierzi...

– Vezi... exact ce spuneam... nu te simți în stare...

– N-a fost nimic premeditat... așa s-a întâmplat... așa se întâmplă mereu... de fapt nici nu e vorba de vreun război... nici un fel de luptă... conjuncturi în care trebuie să ne abținem sau să ne strunim firile... chestie de intuiție, de instinct...

– Și de educație?

– ... în fața provocărilor, dincolo de formalități, urzeala sălbatică a ființei... cum poți să-i comanzi cuiva pe care nu-l cunoști nici măcar cât să-i dai bună ziua?... care te surprinde în fiecare clipă... să faci un acord între furtuna dinăuntru și furtuna din afară... prin cunoaștere?... printr-un temperament suspect... doar câțiva oameni pot să facă asta și pe aceia îi bănuim de ipocrizie când ne zâmbesc din miezul unei isterii... sau îi numim idioți... imprevizibilul, asta e...

... iese din întuneric și mă sperii de el... prinde contur din ceață...

équivalences

Cuprins

Pagina 96 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

te cunosc, îmi zice... și nu reușesc să mă liniștesc... mă bate la cap, mă sâcăie cu povestea lui din care reiese că nu prea e în toate mințile... eu sunt Salvatorul... și, când vorbește, îi lucesc ochii de-o pasiune pe care o văd ca sursă a unei aprige, continue, crâncene tristeți... trângănim în timp ce zorile celei mai pline de speranțe zi a anului se nasc în tăcere peste orașul înghețat... în timp ce în mintea mea prinde rod o idee... o idee care începe să nu-mi dea pace... Salvatorul, îi zic într-un târziu... am o misiune pentru tine...

– Uite cum trec norii ăștia... și umezeala... înserarea a fost ștearsă și, deodată, pe străzi, luminile au făcut explozie în mii de raze... cioburi fine de lumină care ne rănesc privirile ude... ce crezi?

– Ce cred? Cred că ar trebui să vii odată cu mine la Hilton.

– La Hilton? Hilton-ul tău... Și Hilton-ul meu?

... privim norii cum se duc firavi... ore întregi...

– Îți spun că nu e nici o diferență. E același unic sentiment carnal.

... îi spun și mă privește ciudat... ceea ce mă face să mă simt ciudat... paradoxal, această senzație îmi dă curaj...

– Acum pot să-ți povestesc tot... ei bine... da... in Justiția îmi trezește același sentiment pe care mi-l trezește apropierea de o femeie frumoasă... e același, unic... n-am cum să-l confund... tremură carnea... fiorul ca un șoc, ca și cum sângele mi-ar fi o lavă groasă și furioasă... o slăbiciune ca de venin... cred că de aici mi se trage... nu poate fi alt sentiment... inconfundabil... același... îmi răvășește ventrele...

... se apleacă peste mine... cum stau întins pe asfalt, simt un fir de sânge care mi se scurge din nas, spre ureche și mi-o umple, cald... se apleacă peste mine într-un genunchi... *e mort*, le zice celorlalți... dar nu

équivalences

Cuprins

Pagina 97 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

sunt mort. . . îi văd genunchiul îmbrăcat în ciorapul fin ce se întinde curb. . . îi simt părul pe față. . . îi simt mirosul tare, de femeie împlinită. . . îi simt respirația dulce în față și simt inima cum bate turbată. . . mi-o cere. . . mi-o cerșește. . . și tot din inimă, simt durerea și revolta. . . năvălesc împreună în trup. . . le simt în călcâie. . . le simt în piept. . . le simt sub frunte. . . *să plecăm repede. . . asta a fost. . . nimic altceva. . . mulțimea ajunge la capătul străzii în timp ce ei dispar cu o mașină, iar casa din care au ieșit e cuprinsă de flăcări. . . tiranul a fugit. . . libertate sau moarte. . . cineva mă adună de-acolo. . . și-mi pune în spinare și speranțele lor. . . eroul lor are fața spartă și sufletul sfâșiat. . . pieptul plin. . . inima, o distilerie gata să explodeze, neputincioasă să separe emoții. . . o doream pe ea, îi uram și îmi doream adevărul. . . sau măcar acel adevăr cu care dispăruseră în mașină. . . așa cum îl bănuiam noi, atunci, înfierbântați. . . un dulap cu dosare. . . mape, procese verbale, consemnări, nume și date. . . și atingerea părului ei. . . *credeți că va fi vreodată cu putință să aflăm?*. . . un reporter, mult mai târziu, mă întreabă. . . atunci îmi dau seama că afacerea asta mă depășește, că nu e pentru mine. . . vâlvătaia?. . . o slăbiciune ca de otravă. . . adevărul crimelor, al umilinței și al groazei, al nenumăratelor cadavre?. . . este acesta un adevăr?. . . nu, nume, vrem câteva nume. . . restul?. . . orice am afla nu e de ajuns. . . nu vom fi mulțumiți. . . cu cât dorința e mai mare, cu atât adevărul devine mai fantastic. . . și undeva niște tancuri merg înainte. . . vrem mai mult. . . scormonind prin dulapuri cu dosare. . . halucinațiile istoriei. . . nu poți opri omul în fuga lui. . . schimbare înseamnă alți oameni, dar aceleași caractere. . . înțelegeam ce vrea să spună acest lucru. . . sufocat de ciudă. . . în timp ce ei întocmeau comitete și comisii de anchetă. . . eternă haită de lupi demagogi negociind justiție, calculându-*

équivalences

Cuprins

Pagina 98 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

i profitul în capital politic... omul și materia invizibilă a orgoliilor și a nevoilor celor mai hidoase, camuflata în rațiuni de stat, explodând în diverse forme de ură doctrinară... ți se confirmă bănuielile cele mai urâte despre om nu în pușcării, ci în saloane și în dosul unei săli de conferințe... *istoria nu se scrie cu fapte ci cu închipuirea acelor fapte... istoria nu o scriu cei care o fac, ea este un instrument în mâna celor care o provoacă...*

– De ce ai continuat să-i servești... ai continuat să le faci jocul?... iar treaba asta cu istoria e un pic cam exagerată... cam paranoică... așa cum spui tu înseamnă că nu vom ști niciodată... poate cu timpul...

– Cu timpul... cât să treacă... zece, cincizeci de ani?... poate chiar mai mult... și, de știut într-adevăr, nu știm... cine să ți-l mai spună atunci?... marile mistificări dospesc la umbra timpului... știm ceea ce ne convine să știm... sau știm povestea pe care un brad ne-o spune într-o noapte de Crăciun...

... aliații au semnat tratatul... războiul s-a încheiat... da, războiul pare să fi luat sfârșit... un convoi cu refugiați trece printre dealuri... între ceea ce ei numeau casă și țară un act istoric pune o nouă frontieră... oamenii, țărani, românii fug de această cotropire infamă... își pun în căruță familiile și o valiză cu lucruri și pornesc spre țară lăsându-și în urmă gospodăriile pustii... și, prin fiecare sat prin care trec, convoiul se îngroașă de căruțe... pornesc cu toții spre țară așa cum apare ea pe noua hartă... asta voi, asta noi... mulțumiți?... au semnat pactele pe care le-au sigilat în dosarele indescifrabile ale istoriei... în ultima căruță a convoiului care șerpuieste printre dealuri spre sud, un copil privește cerul de noapte și stelele, încercând zadarnic să adoarmă... luna aprinde petece de nori gonite de vântul cald... pădurea deasă străjuiește drumul prăfuit... copilul vede

équivalences

Cuprins

Pagina 99 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

siluetele întunecate, ghemuite în căruțe și aude hurele roților și, din când în când, neliniștea ce le țâșnește din piepturi în oftaturi prelungi. . . *de ce nu mai e la noi acasă țară?* . . . în cele din urmă își întrebă cu curaj tatăl. . . nu-i răspunde însă nimeni. . . dar, din tăcerea lui și din privirea grea pe care acesta o lăsă spre el, pricepe că toți își pun această întrebare. . . după atâția ani de bombardamente și umilințe și teamă își lasă casele și pleacă spre țară. . . când somnul aproape îi cuprinde mintea chinută, convoiul se oprește într-o răscruce de drumuri. . . aude voci și, fără să știe de ce, se ridică și pornește spre zidul de copaci. . . o creangă mare îl cuprinde după umeri și-l trage înăuntru, în adăpostul verde, învelindu-l. . . vede soldații și le aude vocile. . . recunoaște limba aceea străină a soldaților prieteni, dar nu reușește să înțeleagă de ce se răstesc la țărani și îi trag jos din căruțe, răsturnându-le lucrurile în praful drumului. . . unul cu chipiu scoate de la centură un pistol și trage spre prima căruță. . . în liniștea nopții detunătura răsună ca și cum pământul s-ar despica. . . ceilalți soldați amenință cu puștile. . . niște femei încep să țipe, iar copiii să plângă. . . băiatul stă pitit între copaci și privește scena fără suflare. . . soldații îi lovesc cu puștile pe copii și pe femei. . . apoi cel cu chipiu trage din nou de mai multe ori. . . trag și ceilalți și noaptea răsună de urlete și detunături. . . și, când se face din nou liniște, convoiul o pornise de mult înapoi, spre nord, așa cum soldații ordonaseră. . . în praful alb al răscrucii, rămân în urma lor mulți morți. . . din pădure ies furișat câțiva țărani care se apleacă peste morți, aprinzând lumânări. . . copilul își ridică privirea și vede bradul uriaș, care îl ține cu ramuri vânjoase, strâns lipit pe tulpină, legănându-l. . . funii strălucitoare de fum vin dinspre lună acoperind clipa pe cale să devină o amintire trainică și cumplită. . . drumul presărat cu morți și ghemuri de lumină. . .

équivalences

Cuprins

Pagina 100 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

... nu ai dreptate... sunt mulți care te antipatizează, care te urăsc... motive ar fi mai multe, dar cred că cel mai evident, cel mai frecvent e pentru faptul că ești o oportunistă... o, ceea ce generic numim, lichea... o privesc în oglindă și pe fața ei nu văd nici o tresărire... vorbele mele nu o deranjează... nici nu-i lucesc ochii mulțumiți... există monștrii și monștrii... unii poate diabolici, perversi, alții striviți de orgolii inumane... ego-maniaci... alții doar cu suflete îndoite și caractere slabe, așa cum mă dovedesc a fi eu... însă nu e și cazul ei... ea face parte din acea categorie de oameni fără nici un fel de conștiință... fără putința de a se căi sau de a evolua în vreun fel... nici măcar în rău... condamnată de fire să se folosească de oameni spre a-și satisface micile ei plăceri, nevoi... un om supus instinctelor cele mai simple... voi ăștia care stați mereu de-o parte și îi judecați pe toți... într-un târziu reacția ei vine exagerată, mimată... trăind printre oameni, dai și primești... vrei nu vrei... nimeni nu trăiește în deplin acord cu principiile lui... și atunci?... ce-i așa de rău că eu știu cum să fac lucrul ăsta asta cel mai bine... știu să iau mai mult și mai bine... dovada cea mai bună e faptul că tu ești mai nefericit decât mine, cu toată morala pe care mi-o fluturi acum pe la nas... ai vrea poate să mă întristeze spusele tale... dar nu... nu mă întristează... mă lasă rece... vine și mă prinde de umeri... mă răstoarnă în pat lângă ea... îi simt suflarea dulce în față... suflare după care am tânjit bolnav... părul mângâindu-mi fața... magnetismul erotic pe care îl declanșează are efect și mă face să mă simt un ipocrit... la dracu! ... sunt un monstru... un monstru nefericit... îi aud ciorapii de mătase fină... ca în ziua aceea când se îndepărta în grabă, lăsându-mă mort, cu fața lac de sânge și trupul vibrând de același unic sentiment vast...

équivalences

Cuprins

Pagina 101 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

... acum înțeleg... asta e doar părerea ta... evenimente involuntare?... poate că ne supunem pasiunilor și obsesiilor... dar nu înseamnă că... și ea?... cred că totuși are un dram de conștiință... el, Salvatorul, pe pod mă acostează nonșalant... prea convins de el nu-mi arată compasiune... spui că s-a hotărât să-ți dea ție dosarele... asta ce înseamnă?... nu cumva un gest de conștiință?... un gest de conștiință?... mai degrabă o trădare prin care să-și cumpere iertarea lor și ulterior o înrolare cu drepturi depline în noul sistem... dai și primești... ea știe mai bine ca oricine cum se face... se adaptează rapid, eficace... merge înainte...

*

A RUINER Production

***The City & Its Beasts* presents**

Never cease asking who's next!

RUDE NOISE INVASION

And the artists are:

The Saws

The Crimes

Lucia Lounge

Jack Spender Blues Erosion

and special guest star of the event mr. DJ Ethos U.F.O.

Do not forget: THEY are not alive but we make them be!

... Sfinte Sisoel! ... ce dracu mai e și asta?... intrarea mea... diseară... dacă vrei să vii, te iau și pe tine... putem intra amândoi... diseară, la club... îmi trage cartonul galben din mână și privirea i se duce

équivalences

Cuprins

Pagina 102 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

odată cu fata care ne-a luat comanda și pe ale cărei pulpe tinere stă lipită. . .
ca de obicei? . . . da, ca de obicei. . . și tu? . . . eu iau doar o bere. . . oră de
 vârf. . . la prânz, ies băieții de la edituri, de la tipografie, de la ziare și de
 la firmele din străzile care dau în centru. . . vin să mănânce. . . vânzoleală
 maximă la ora asta. . . în gară, căldura lăasă dâre de oameni în aer. . . șinele
 se mișcă din ce în ce mai subțiri spre asfințitul fierbinte. . . stau și fumez
 pe o bancă de lemn. . . vine un tren și, după ce toată mulțimea se scurge
 afară, rămâne el, stingher, privind de pe scară speriat. . . are o geantă nu
 foarte mare. . . privirea dezorientată. . . se așează pe bancă lângă mine. . .
 îmi cere o țigară. . . i-o întind și intru în vorbă cu el. . . nu trece mult timp
 și îmi povestește tot. . . așa se întâmplă de cele mai multe ori. . . când ești la
 capătul puterilor, nu-ți mai vine să născocești nimic, nu te mai ascunzi. . .
 când ești la capătul puterilor apar eu. . . eu știu cum e. . . acea privire goală,
 înghețată. . . o licărire vagă care îmi spune că s-a terminat. . . sincer. . . vi-
 ne dintr-un orașel din nord. . . *te-au furat? . . . da, am călătorit mult și am*
adormit câteva minute. . . credeam că ți-au dat să bei. . . nu beau. . . nu
beam, dar acum cred că aș bea ceva. . . am venit să mă îndrăgostesc. . .
zâmbește cu teamă să nu cred cumva că e sărit. . . ai mei știu că am venit
să mă înscriu la universitate. . . bineînțeles, nu mai puteam sta cu ei. . . mă
scoteau din minți. . . bem bere pe terasa gării. . . în arșița amurgului, oame-
nii lasă dâre în aer. . . îmi place să cred că am venit să mă îndrăgostesc. . .
dar acum nu mai am nimic. . . acte, bani, tot. . . m-au ras. . . și nu cu-
nosc pe nimeni. . . acasă nu mă pot întoarce. . . își lasă privirea în halba
goală. . . îi întind o țigară. . . lasă, o să am eu grijă de tine. . . cu asta mă
ocup. . . o clipă mă privește suspicios. . . îi zâmbesc cât pot de sincer. . .
 îi simt stânjeneala. . . n-aș vrea să-l pierd. . . autentic. . . până își face un

équivalences

Cuprins

Pagina 103 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

rost, îl adăpostesc pe unde se nimerește... *deci... vii diseară... mă rupe din amintiri... se așează pe la mese... în curând se face gălăgie... un grup tocmai intră discutând aprins... tu cum o mai duci?... mai are foarte puțin din tânărul cu bucle negre pe care l-am întâlnit într-o vară, în gară... are o nonșalanță firească și părul tuns foarte scurt pe ceafă... fumează cu gesturi largi și se uită cu subînțeleș la fata care ne-a servit... iese din universitate radiind... nu știu cum să-ți mulțumesc pentru tot... e bursier la jurnalistică și are o slujbă de noapte... ascultă, ești un băiat inteligent... în cele din urmă te-ai fi descurcat și singur... cred că sunt îndrăgostit... zâmbește caraghios de lat... după câteva luni, când îl întâlnesc din nou îmi spune... m-a părăsit... cică nu-s de nasul ei... mi-a zis: te las puizor... caută-mă peste vreo doi ani când mai crești... și până una alta găsește-ți și tu una mai bătrână să te învețe ce-i viața... dezamăgit, temător, dar în același timp nerăbdător să-i urmeze sfatul, simte că ceva necunoscut are să i se întâmple cât de curând... și acum iată-l în fața mea... a căpătat acea privire insistentă cu care o iscodește până și pe fata care vine într-un suflet să ia o nouă comandă... de nerecunoscut... și ei se așează, continuându-și discuția... ca de obicei?... da, ca de obicei... nu, eu vreau doar un lapte bătut, dacă mai serviți la ora asta... toată lumea știe că nu mai mănâncă, singura lui hrană fiind statisticile și sondajele de opinie și, rar, laptele bătut... ce spuneai? ... îți spun că nu suntem decât niște unelte dispensabile... îl vor pune pe liber... în câteva cuvinte suntem puși și noi la curent cu situația lui... niște rahaturi de unelte omenești... asta suntem... ești sigur?... și, dacă tu ești sigur, ce poate să însemne asta?... pe mine, de exemplu, nu mă deranjează... mustața dichisită îi e acoperită de lapte și vorbește cioflăind... câteva fire moi de păr blond îi cad pe față...*

équivalences

Cuprins

Pagina 104 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

nu mă deranjează atâta vreme cât ies bani buni... picior peste picior, se balansează cu scaunul pe spate sfidându-ne... toți știu că are venitul cel mai mare... un scop declarat... își scutură firimiturile de pe reverele hainei elegante... dacă așa ne-o cer vremurile, atunci eu vreau să fiu cel care călărește vremurile... viața e o curvă?... și ce-i rău în asta?... trage-i-o! ... sari pe ea! ... ambiția feroce l-a făcut deja celebru... e destul de tânăr pentru funcția pe care o are în firmă, așa că trebuie să-l credem... pur și simplu nu mă deranjează... iar furia ta din asta vine... nu pentru că ești o unealtă dispensabilă, ci că rămâi fără bani... și, când rămâi fără bani, îți dorești să fi iar o unealtă... atunci care e problema?... vrei să spui că ne pierdem conștiințele... ha! ... de exemplu... tu știai că purtăm în noi nemurirea?... o blestemată de enzimă ne împiedică genele să o atingem, să trăim veșnic... suntem programați să putrezim de vii... acum cinci milioane de ani... ei bine, acum cinci milioane de ani, Dumnezeu a ras de pe fața pământului toate acele bestii de treizeci de metri ca să-i facă loc omului... în fața lor, el n-ar fi avut nici o șansă... și atunci?... o specie dispăre... apare omul o fiară mult mai eficace... umple pământul de rahat... și dispăre ceva mai repede decât dinozaurii... ce-mi pasă mie că în curând voi deveni mai insensibil decât scula de pe biroul meu... problema mea e să nu devin mai neproductiv și ineficient decât ea... viața nu are nevoie de inteligența omului, despre care se vorbește din ce în ce mai mult că ar fi un accident... conștiința de care faci tu caz nu-i folosește la nimic... un lucru insignifiant... viața, motorul lumii, face ceva pe conștiința ta, pe inteligența ta... condamnat la moarte ca să nu te chinui o veșnicie... o veșnicie pe care... sincer... nici unul dintre voi, ăștia cu conștiință, nu cred că ați îndura-o... iar acolo unde ar putea avea valoare, ea se dove-

équivalences

Cuprins

Pagina 105 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

dește la fel de ridicolă... născuți dintr-un capriciu, ne supunem capriciilor unor forțe despre care nu avem habar... pentru că am zis cinci milioane... când se rostesc cifre mari, milioane, de exemplu, primul lucru care îți vine în minte sunt banii... cinci milioane de monezi lucitoare, care îți răsună imediat în minte... e vina mea, a ta... a noastră?... nu... mii de ani omul s-a străduisit să ajungă aici... e mediul în care ne-am născut, am fost educați... e mediul în care trăim... și atunci de ce să mă deranjeze faptul că eu sunt nimic altceva decât produsul final, ultima treaptă a evoluției... poate aberant, dar asta sunt... mănâncă tăcuți apoi fumează... speculațiile tale sunt grețoase... eu nu contest viața, ci sistemul... iar siguranța ta, așa cum o afișezi, arogant, nu vine dintr-o înțelegere superioară, ci, din contră, dintr-o neînțelegere... din limitare și nesimțire... și tu la rândul tău ești un instrument dispensabil... ești un dinozaur... nu înțeleg de ce accepți atât de ușor... își beau cafelele în mare grabă, încercând să-și ignore sentimentele... vacarmul de acum un ceas se repetă în sens invers... rămânem noi, sorbind din halbe... sub acest tablou banal, zugrăvit din fulgerări de zgomote și hașuri de caractere, se consumă zilnic aceleași tensiuni uriașe, energii colosale care, atunci când ating punctul critic, te poartă pe străzi spre primul pod sau prima barieră... ei! ... ai auzit știrile?... da... trebuie să-mi aduci dosarele... va fi scandal mare... da, la noapte mă întâlnesc cu el... la pod... știi, toată vorbăria blondului mă face să mă gândesc la Hilton... lasă asta... am vorbit cu barosanu?... dacă mă lași fără material sunt mort... trebuie să le iei... dimineața când țâșnesc prin gangul strâmt spre oraș... ca din tun... o grabă isterică îi împinge undeva... înainte... dincolo de opoziția lor... dincolo de răcnete și blesteme... de privirile pierite... de autobuzele aglomerate, în care mirosul tare

équivalences

Cuprins

Pagina 106 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

de lavandă face ravagii... dincolo de visele lor despre case mari și femei frumoase... firele vieții pe care Marele Scamator al cerurilor din cele un miliard de universuri le scoate din pălărie și le pune pe pământ, suflă pe ele și câteva miracole au loc... vulcanii fierb și munții se răstoarnă în oceane și primii viermi care se înghesuie la orele răsăritului în gangul strâmt... plin cu rahat de câine și cu gunoaie... și cineva, o mână ironică, a înmuiat un băț într-o găleată de var... var cu care niște bărbați în salopete portocalii stropeau pe zidurile roase ale clădirii la comanda primăriei... măcar cât să salveze aparențele... a înmuiat vârful unui băț și a scris pe gardul de lemn... *Hilton*... sub semnul acestei ironii care se perpetuează de la sine, fără să ne mai deranjeze... fără să ne mai amuze... și, pentru ca noi să ajungem aici, au dispărut dinozaurii... pentru ca acea mână să-și exprime nedumerirea printr-o ironie...

... mă gândesc că poate am devenit și eu un fel de filozof... că poate m-am lăsat pradă acestei slăbiciuni bizare a minții de a pune înaintea oricărei fapte un gând care s-o văduvească de firesc și să-i dea un scop mai presus de valul ferm al vieții... de a scotoci prin pliurile inimi, făcând din nesiguranță o teorie supusă tristeții sau fiorului mistic... mă întreb dacă acest lucru s-a întâmplat... pentru că, dacă s-a întâmplat fără ca eu să bag de seamă, înseamnă, cel puțin pentru mine, că nu e în regulă... înseamnă că îmi va afecta misiunea și într-o bună zi mă voi trezi visând cu ochii deschiși sau întrebându-mă despre rostul faptelor mele... dar oricum ar fi nu trebuie să uit, nu trebuie să uit singurul lucru pe care îl știu... ochii aceia în care fermentează moarte... ochii goi, ca de mumie, care strălucesc congelat în întuneric pe pod sau la barieră... sau la intrarea în spital unde ambulanțele trec în viteză... trec pe lângă portar vârându-i ca de obicei o hârtie de cinci

équivalences

Cuprins

Pagina 107 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

mii în buzunar... mă prinde de cot și mă întoarce din drum... *băiatu', nu mai ține cu cinci mii... s-a scumpit viața... vrei să intri în spital, mai pune acia trei miare... îmi amintește astfel că guvernul a mărit accizele la tutun și băutură... Mișule, dacă te pun și ăștia pe liber, iar te bate cucoana acasă... intru și mă strecor prin fierberea de la urgențe... nu se știe dacă nea Cancer are cancer sau dacă cineva i-a zis așa doar pentru că e mic... gârbov de mic, urât... s-ar putea spune chiar pocit și pentru că un rictus precis, eficient îi strâmbă în mod constant chipul... nimeni nu știe treaba asta și cred că nimeni nu prea pune mare preț pe ea... mult mai apreciată la el e dărnicia cu care împarte licori în paharele din sticlă groasă, pe care le lustruiește personal de șorțul alb legat la brâu... pahare pline care aduc uitare și veselie sau... *așa cum spune muierea mea... ne povestește Luca într-o noapte, prinzându-l pe bătrânul cârciumar de ceafă și trăgându-l peste tejghea, astfel încât să-l ajungă cu buzele în frunte... îți hrănesc darul beției și-ți roade mațu' ăla de țap bătrân... când apar după tejghea cu rețetele în mână, lui nea Cancer i se luminează fața... pe micul aragaz se fierb la flacăra albastră cafele și într-un vas ciudat de inox o siringă și niște ace... îmi spune că i s-a terminat rezerva și e îngrozit de gândul că nu are de unde să-și mai procure... câtă vrei... îi spun... îți aduc câtă vrei... rețete compensate... uite... pentru că, în spital, când urc la ultimul etaj, găsesc o doamnă amabilă, care îmi e datoare din ziua aceea când l-am adus pe băiat la urgențe... nu era lovit de mașină, așa cum am crezut, era doar bolnav de-o boală cumplită care se manifesta prin crize violente, care i curbează oasele... l-am lăsat pe o masă într-o încăpere curată, imediat după ce treci poarta lui nea Mișu, vânat, cu limba dusă pe gât în jos și plin de spume... mă! ... când ies de la congres, Luca, proptit**

équivalences

Cuprins

Pagina 108 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

într-un cot de toc, mă prinde pe după umeri în ușa... mă scutură, mă strivește de piept, îmi face cu ochiul și începe să cânte, dându-și capul pe spate... *mamelor din lumea-ntreagă... nu s-există-n lumea asta frate ca al meuuu...*

*

... același sentiment ca o lavă... ca și cum veninul mi-ar cotropi sângele, centimetru cu centimetru... cineva îmi povestește că ar fi murit... *în condiții suspecte...* mă privește suspicios, cu teama... *tu ești ultimul cu care a vorbit...* da, îmi amintesc și acum foarte bine... sună telefonul și-mi dă întâlnire în parcul de lângă catedrală... într-o zi de toamnă... o voce în receptor în care aud sudoarea rece a terorii... *ascultă-mă ce-ți spun...* *parcă au înnebunit...* *agresivitatea lor a crescut...* *parcă am fi iar în anii ăia de început...* *cred că se întâmplă ceva...* *nimeni nu știe însă nimic...* *pentru o vreme trebuie să ne ținem în umbră...* își aranjează cu un gest scurt ochelarii... vorbește în șoaptă, deși nu e nimeni în tot parcul... *și ți se pare că am ieșit așa tare în evidență?...* *cu ce simți tu că am greșit noi? ... asta găsești tu să mă întrebi acum?...* înseamnă că n-ai înțeles nimic... *dacă vor ei îți găsesc foarte ușor o vină...* *atâta vreme cât dai dovadă că ai conștiință...* își ascunde fața sub gulerul lodenului... toate gesturile lui patetice îmi amintesc de filmele propagandiste, în care se povestea despre luptele puterii populare pe vremea ilegalității... cu oame-nii generalului pe urme... un muncitor plin de virtuți se ascundea după o șapcă roasă și gulerul unei șube cărând în geantă o mașină de tipărit sau manifeste sau un pistol... o geantă care urma să treacă tot filmul de la unul la altul, cu poliția criminală pe urme... vârată printre scândurile

équivalences

Cuprins

Pagina 109 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

unui gard, în urma unui schimb scurt de parole caraghioase, ea ajungea în mâinile eroului popular... sala, aburind de tensiune, răsufla ușurată... noua istorie cade peste cea veche cu forța unui bocanc, mascată de sclipirile miraculoase ale câtorva proiectoare, ale defilărilor forțate în cinstea noii orânduiri proletare, ale unduirilor noilor stindarde, ale minciunilor presei controlate... arhivele adună dosare cu execuții și întemnițări grele... cu delațiuni și alte trădări dureroase în timp ce, pe pânza albă a cinematografelelor, se derulau evenimente incredibile cu eroi curați care luptau pentru binele poporului... sălile pline de diriginți și elevi, perechi adăpostite de întuneric și câțiva borfași mărunți de cartier... derulat invers, fenomenul eliberării de sub opresiune pune în mișcare aceleași forțe interioare care de la un punct se manifestă identic... lupta te obligă să-ți însușești mijloacele ei, astfel poți ajunge curând un criminal în numele libertății...

– Vrei să spui că în ambele cazuri suntem cumva complicii... ai cui?... cui suntem complicii?

– Complicii? Complicii nouă... nouă înșine... timpul... m-am născut din forma pură a spațiului fără spațiu... din forma pură a timpului fără timp... am căzut din infinit într-un trup... condamnat să măsoar cu pași mărunți noroiul unei cărării strâmte și scurte... iar timpul, așa cum îl simt acum... un puls constant... are capăt... strânsoarea asta mă va ucide în cele din urmă... și totodată prin trup... prin nevoile lui, condamnat fatal la acțiune, la faptă... și prin conștiință, la marile acumulări de fapte, la istorie... vrei-nu vrei o scrii, o faci... nimic nu-ți e indiferent... nici mie... las în urmă mult sânge pentru că sunt la fel de om precum oamenii de acum o sută de ani... la fel ca oamenii de acum o mie de ani... pentru că am un trup... și pentru nimic nu-mi e indiferent...

équivalences

Cuprins

Pagina 110 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

... și zici că nu vrei să recunoști nimic... că nu vrei să ne spui... dar noi știm, noi știm tot... vrem doar ca tu să recunoști... să dovedești că ești un bun cetățean... cum să nu râzi când auzi asemenea prostii... când se îndepărtează văd, înțeleg că spaima lui e mult mai mare... înțeleg când îi văd pantalonii de pijama curgându-i la spate pe sub pantalonii de stofă mototoliți, îmbrăcați în mare grabă... măturând cu ei frunzele uscate... de fapt ce vrei să-mi spui?... își ridică precipitat ochelarii și, bâlâindu-se, mă uimește... să ai grijă, să ai grijă ce faci, ce vorbești... îmi întoarce spatele și dispare în aburul tomnatic prin care soarele se strecoară amețit... parcul gol strălucește stins... mă simt rău, așa cum înțeleg cuvintele lui... așa cum, văzând acest vis paradisiac plutind peste parcul pustiu, în care toamna își face de cap, simt duhoarea omenească din mine cum îl umple de mâzgă... printre copaci, o umbră îmbrăcată strâmb, lăsând în urmă spaime ce-i curg din sufletul schimonosit... vreau să-l strig și să-i spun că, de fapt, asta facem tot timpul... gândește-te o clipă... indiferent de situație... de vremuri... nu?... trebuie să ai grijă ce spui... cui spui... cum spui... să ai mare grijă... adică poți să spui ce gândești... dar oare chiar poți să spui tot timpul ce gândești?... indiferent de vremuri... și, când nu-l mai văd, simt aburul tomnatec dându-mi binecuvântarea vieții... pe obraji... soarele îmi mângâie calm mirările nefirești... trebuie să faci cum hotărâm noi... pentru că noi vrem binele acestui popor... o cameră strâmtă în care patru oameni așteaptă ca eu să dau un răspuns... dar eu recunosc scena... știu replicile... se repetă, se vor repeta... acum sunt într-o sală de ședințe și întreaga adunare mă privește impacientată... ei toți vor același lucru... binele acestui popor... într-o întâlnire de urgență, cu ușile închise, se adună toți nouă și așteaptă, înșirați la masa lungă ...

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 111 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

mă privesc... adică să fac cum zic ei, să mă sacrific pentru partid... ea stă în camera de alături și, în timp ce un bărbat plinuț îmi ține mâinile la spate, ceilalți doi mă lovesc cu sălbăticie peste față... nu le pasă că sângele îmi curge pe piept... mă lovesc exact în același loc, în pomete... și pumnii lor mari îmi acoperă calculat o suprafață care prinde o jumătate de nas spart, un colț de buză ruptă și cearcănul tumefiat... durerea mă ametește și ura neputinței se întetește în mine... când se face liniște, îi aud ciorapii de mătase foșnind în camera de alături... stă picior peste picior și fumează, ignorând brutalitatea celor trei bărbați... mă excită... și-i urăsc... și ei mă bat cu bestialitate... îmi spune să am grijă ce vorbesc... atât... și se duce, mărunț, strivit de groaza unei posibile morți violente, pe care nu o înțelege... dar oare altfel, în alte condiții, moartea nu-l îngrozește, nu-i dă spaime?... ar înțelege-o?... îl trag din lac cu niște harpoane de vreo trei metri... noroc că apa nu a înghețat prea tare astfel că în cele din urmă îl scot la mal... e îmbrăcat într-un costum impecabil, care acum, ud și înghețat, pare de carton... parcă e un trucaj vânăt dintr-un film-reconstituire... butaforie... în schimb, poartă cizme de cauciuc... peste umăr are o traistă cu cutii și ace de pescuit pe care, pescarii care l-au tras la mal, le-au răsturnat și le-au împușinat... legistul declară cauza morții înecul... deși la autopsie e surprins și chiar râde constatând că nu are apă în plămâni... câteva amănunte pe care nu pot să nu le văd... unu... nu e sezon de pescuit... doi... nu are undiță, deși aici sunt posibile mai multe variante: ori i-a furat-o vreunul care a trecut pe acolo până să apară miliția... ori pur și simplu nu le-a păsat dacă are sau nu și undiță... trei... costumul nou, curat, acum înghețat bocnă... era notorie lipsa lui de grijă din ultima vreme... aproape totală... pentru ținută și igienă...

équivalences

Cuprins

Pagina 112 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

și contrastul pe care acesta îl făcea cu cizmele de cauciuc... și patru... de ce i-a fost frică nu a scăpat... dar oare mie de ce îmi e frică?... *trebuie să te sacrifici pentru noi... pentru partid și pentru adevăr... tu ești singurul care poate să ajungă la dosare... tu ești singurul care are trecere la ea... o privesc în oglindă cum se întinde spre mine... se ridică și vine aproape... mă cuprinde cu brațele și își strivește sâni de spatele meu... îi simți?... prin cămașă, apăsarea lor moale... ți-i dăruiesc... numai pentru tine... încerc să văd în zâmbetul ei o umbră de ironie... poate că nu e chiar cea fiară debilă... poate că are un rest de conștiință murdară în ea... m-ai salvat... știai că nu sunt mort atunci... în stradă... nu, nu știam... noi nu lăsam treburile neterminate... ai un trup și lumea nu-ți e indiferentă... răspunsul ei e rapid, fără ezitare... așa?... ei nu-și lăsau treburile neterminate! ... nu-și lăsau socoteala neîncheiată! ... ultima lui imagine, înainte de a-mi întoarce spatele, e jalnică... pantalonii șifonați și pătați... pardesiul încheiat strâmb, cu găicile cordonului rupte... gulerele ridicate în care își ascundea fața... *ascultă, Salvatorule... am o misiune pentru tine... o clipă e surprins... clipește, așteptând să audă continuarea... am încredere în tine... ție am să-ți dau dosarele să i le duci amicului tău de la ziar... ne strângem mâinile în întuneric... și, când îl văd plecând, simt strânsoarea trupului eliberându-se... ne tăvălim în patul ei... ca în fiecare noapte, mă așteptă provocatoare, foșnind-și sexul... o bestie zămislitoare de istorie, de sânge și ruine fumegânde... iar eu, cu trupul plin de aceleași pasiuni care se confundă între ele...**

– Cred că majoritatea oamenilor au momentele lor în care îi năpădesc astfel de gânduri, dar trec mai ușor peste ele... o iau mai ușor... nu trebuie să ajungi neapărat undeva... bucură-te și tu de o masă bună... de-un

équivalences

Cuprins

Pagina 113 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

somn de după-amiază... de-o cafea bine făcută... înlocuiește-ți gândurile devastatoare cu toane omenști... apucă-te de băut... fă ceva... umani-zează-te...

... mirosul proaspăt, fraged al copilului nu mă părăsește... îl am încă pe buze... cules părintește din creștet... s-a dus plin de frică... frica miroase... miroase odios... miroase a întuneric, a pivniță șubredă... miroase reavăn a moarte... de peste parc primesc binecuvântarea soarelui și a vântului și a muzicii pe care toamna o lălăie singură printre pomii pustii... viul...

*

... un intrând în care se înghesuie ceva mai puțin de cincizeci de tineri rămași pe-afară... o duhoare de urină de pisică, de cânepă sălbatică... *lasă-ne înăuntru malacule!* țipă ei... dinăuntru se aude chemarea infernului... niște bași dați la maxim... malacul, un individ mut, cu ten smead și carne tare privește din ușă la două capete deasupra mulțimii... e de la sine înțeles că nu intră nimeni fără invitație sau bilet... nu-și face nici un fel de probleme cum că cineva ar avea chef să încerce vreo șmecherie... când ești azvârlit peste umăr de la doi metri, lumea ți se pare meschină și prietenii tăi cei mai buni niște instigatori lași... așa că se mulțumesc să facă gălăgie și să privească afișele puse unele peste altele, în straturi succesive, astfel încât cineva ar putea indica anul înființării clubului... ca într-o secțiune într-un stejar... după numărul de straturi cuprins între ultimele afișe și zid... *Meta Circus of Truth: Rusty Blaze of Poetry – Scribblers from the inside of the Human Mound*... a fost de-a dreptul caraghios... după ce poliția a dat buzna înăuntru, au ajuns la concluzia că erau mai multe

équivalences

Cuprins

Pagina 114 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

produse farmaceutice ilegale decât poezie internațională... *știi cum prin repetiție reușești să goleşti de sens un cuvânt?...* am trăit cu nerăbdare de atâtea ori clipa asta, încât acum aproape că nu o mai simt... nu-mi mai face nici o plăcere... mă împinge în față și, când ajungem în ușă, ridică repede deasupra capului invitația de carton gălbui, în așa fel încât să nu pățim vreun accident din partea huidumei... atmosfera de iad ne izbește de cum intrăm... minuțioasă și costisitoare risipă de fum, lumină și zgomot... vreau să-l întreb cum de e posibil ca cineva să aștepte cu nerăbdare să coboare de bună voie în infern... îmi dau seama că abia îl mai recunosc și că răspunsul lui... dacă i-aș pune această întrebare... mi l-ar înstrăina de tot... o încăpere ca o hală uriașă, în care păsările de fum ale infernului țipă îngrozitor... probabil că nici eu nu mai sunt ce eram... primul gând care îmi vine în minte, văzând masa de tineri care se desface în ritmul unei muzici teribile... pentru ca mai apoi să se adune iarăși... o zbatere ca un ocean fremătând... ca și cum și-ar fi amintit toți brusc ce erau acum câteva milioane de ani... poate chiar înaintea dinozaurilor de care vorbea blondul la prânz... un gând îmi vine în minte... sunt prins între două lumi... nici una reală... o lume în care credem noi că trăim și o lume în care am vrea să trăim... undeva la mijloc... fâșia îngustă a infernului din care nu putem scăpa... a realității... am impresia, mergând în urma lui, că străbat un coridor strâmt, adânc și că pereții lui de carne strivită, de oameni adunați în ziduri, se întind în față într-un labirint de cotloane cu sentimente... *I can do any god damn thing I want...* invitație la haos azvârlită prin difuzoarele uriașe de o voce spartă... pe scena îngustă, un individ cu o bărbiță roșcată își dă ochii peste cap sprijinindu-se într-un mod ciudat, chinuit, de suportul microfonului... atunci își reiau frământarea și,

équivalences

Cuprins

Pagina 115 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

la un moment dat, doi dintre ei... ca în transă... încep să-și care pumni, iar ceilalți le fac loc... se bat până unul cade jos... e răpus... și atunci sar toți pe el cu picioarele... nu e un spectacol neobișnuit aici, iar cei de la bar nici nu bagă de seamă ce se întâmplă... strânși grămadă, vorbesc agitând sticle sau pahare... deși par să se înțeleagă în zgomotul care se aude și care nu e cel al vocilor... păsările de fum ale iadului... un huruit strident care parcă iese din pereți... vibrând în intestinele noastre... *ce bei?*... îmi țipă în ureche... cei doi barmani distribuie cu dexteritate băuturi... unul e gras... o burtă uriașă i se revarsă peste centura pantalonilor... când se întoarce spre raftul cu mii de sticle, îi văd ceafa triplă pe care părul tuns scurt îi stă amenințător în țepi uzi... celălalt, mult mai slab, îmbrăcat într-un tricou mulat... sub tricou pectoralii, odată în formă, s-au lăsat într-o pereche de țâțe fleșcăite... stă sprijinit într-un cot și aruncă priviri înguste, viclene, zâmbind mulțumit... când în sfârșit ajunge la bar, îi cere uriașului două *gloanțe*... acesta așteaptă o clipă... își strânge ochii albaștri cântărindu-l, apoi își face de lucru sub tejghea... se întoarce încruntat, întinzându-mi paharul meu... *nu le mai place de mine... am scris despre ei nu demult... ți amintești articolul meu despre violul din closet?... e clar, ăștia știu mai multe... știu tot ce mișcă aici...* între timp la masă se mai așează și alții... și încep să vorbească, dar păsările de fum ale iadului absorb în ele toate zgomotele... pentru ca mai apoi să le scuipe afară într-un huruit pe care îl simțim în mațe... *uite-l pe Nic...* îl strigă toți și-i fac semn cu mâna și încep să rădă, bătând-se cu palmele pe spinare unii pe alții... Nic, un tip subțire, îmbrăcat într-un pardesiu cenușiu... același din totdeauna, își face loc șovăielnic, cu o expresie îngrozită pe chip... aceeași... pe Nic îl cheamă de fapt Trică... e

équivalences

Cuprins

Pagina 116 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

înalt, costeliv și, într-adevăr, uneori scuipă când vorbește... nimeni n-ar putea spune de unde i se trage treaba asta cu Nic... de fapt, în afară de mine, foarte puțini știu că îl cheamă altfel... de mult, cam pe atunci a devenit el celebru în oraș... cineva l-ar fi găsit pe o bancă, lângă prefectură, mormăind ceva în barbă... așa cum era murdar și aproape idiot, s-a miluit de el și a încercat să-l ia de-acolo... *copile, cum te cheamă?*... imberb, cu obrazul palid... și-a văzut mai departe de bolboroseala lui... în cele din urmă, ascultându-l atent, persoana respectivă a reușit să distingă un niic... în două silabe cu un i dublu la mijloc care se împărțea perfect... câte unul pentru fiecare silabă... *Nic?*... bineînțeles că persoana respectivă eram eu... Salvatorul... așa cum lumea s-a obișnuit să îmi spună... și bineînțeles că, în cele din urmă, am aflat despre el... chiar din gura lui... în primul rând că niic era de fapt... *nimic*... această incantație pe care o practică în mod frecvent chiar și astăzi... și care, prin repetiție, acționează mecanismele vidului... în spatele ei se găsește crezul lui cel mai adânc... și anume... această lume e goală, seacă... *o lume a umbrelor*... *nimic*... adică ce repeta în ziua în care l-am găsit... *dar nu poți să vezi acest lucru decât atunci când te afli sub vraja cuvântului*... *o transă specială*... *mecanismele vidului*... *ce rămâne?*... *nimic*... *cuvântul se năruie în el*... *limba care-l rostește devine o pulbere fină care îmi curge în gât, umplându-mi plămâni*... *niște umbre cețoase care se zbat sub o piele străvezie*... *mai transparentă decât aerul*... de unde să vină această teorie?... când mingea zboară de pe maidan, se izbește de-un dâmb de pământ și de-acolo sare exact în șanțul surpat al cimitirului, în care primăria a uitat să toarne gardul de ciment și pe care ploaia l-a umplut cu apă și oamenii cu gunoarie... morții au fost mutați mai la deal și peste vechiul cimitir s-a construit

équivalences

Cuprins

Pagina 117 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

un rând de blocuri cenușii conform noilor planuri de urbanizare... Nic... la vremea respectivă Trică... vede cum mingea dispare pe lângă o tufă de mă răcini și cade în șanț... se duce după ea cu inima strânsă din cauza poveștilor cu strigoi care circulă printre băieți seara prin cartier... și are atunci un presentiment... *ca și cum maștele ar fi țâșnit cu viteză afară din mine... ca și cum toată lumea asta n-ar fi fost altceva decât o gâză strivită de vânt... ca și cum tot ceea ce vedeau ochii mei n-ar fi fost altceva decât amintirile neîntâmpate ale unui copil mort acum câteva sute de ani...* și, aplecându-se să ia mingea dintre ciulini, îi vede pe cei doi gropari cu fețe cenușii... împărțind o țigară și o sticlă scurtă și groasă, sprijiniți în cazmale... discuția lor pașnică ajunge până la el... *mă, cumnate... eu nu cred că noi suntem vii, mă... eu cred că suntem morți... suntem infanteria morții... câți ani să fi avut Trică?... probabil replica asta, îmi explică Nic... i-a venit din viziunea zilnică, lată a unui câmp sădit cu cruci și flori...* își lasă atunci mucii pe tufa de mă răcini și înșfacă mingea... și, trăgându-i un șut, începe să răcnească cât îl țin plămâni... din ziua aia... din momentul ăla, n-a mai fost la fel... a înțeles că nu strigoii despre care vorbeau băieții seara prin cartier sunt cei de care trebuie să se temă... n-a mai fost la fel... ci altceva, mult mai cumplit... mai necunoscut... mai rău... văzând mingea urcând prin văzduh, nu a mai avut nici un chef să li se alăture celorlalți... nici atunci și nici mai târziu...

... îmi face semn scurt, din cap că e timpul să mergem să vorbim... *I can do any god damn thing I want...* are loc o nouă rundă de pumni și picioare...

équivalences

Cuprins

Pagina 118 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

*

– Trică ăsta al tău trebuie să fie un tip interesant. Dar restul? O vreme, am crezut că o pasiune extraordinară te animă. Însă nu-i așa. Altceva trebuie să fie... și, cum te aud povestind, am impresia că ție nu-ți pasă așa tare de ei... din moment ce încerci să-i faci să fie așa cum vrei tu... așa cum mi-ai zis și mie... îi umanizezi... în fond sunt cum sunt... și eu și ei... toți... și tu... dar, pe măsură ce tu povestești despre noi, totul capătă o aură... tot chinul acesta pare să ducă undeva... să ne ducă undeva... îmi spui mie că nu știu unde vreau să ajung... dar tu?... ce vor să însemne toate astea nici tu nu știi... nu știi ce faci...

... când îmi întinde mapa simt tremurul viscerelor... sunt nerăbdător să aflu... cred că nu-ți mai pare ciudat dacă îți spun că același tremur fierbinte l-am simțit când i-am ridicat pentru prima oară fusta și i-am văzut genunchii tari, apoi pulpele învelite în ciorapi de mătase neagră... ferme... același tremur... și chiloții albi, mici și umflați, de carne strânsă și păr... ce se ascunde acolo?... ce se ascunde?... niște torturi, niște crime, niște trădări, orori... vieți zdrobite, vieți încrâncenate de pasiuni oribile... acel miros de carne tumefiată care răzbește prin copertele de carton...

... prin anii 60, puterea avea nevoie de locuințe noi și comode pentru aparatul funcționăresc, polițienesc și militar tot mai numeros... pe de altă parte se producea marea industrializare... orașele devin niște furnicare neîncăpătoare, construindu-se parcă de la sine... înghițind la grămadă, fără să discearnă oameni... de la sate, sunt aduși silit țărani... ruți de pământ... sfârșesc îndesați în apartamente meschine, ridicate la repezeală, făcuți membrii de partid și îndemnați să se alăture marii lupte proletare... marea industrializare... vechea aristocrație, oameni politici, vechii

équivalences

Cuprins

Pagina 119 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

funcționari care resping noua politică înfundă pușcăriile cu familii cu tot... alături de ei, oricine ridică vocea împotriva regimului... cântecele de brigadă răsună prin munți sau în marile șantiere... în timp ce, pe sub pământ, crește teroarea... această amplă acțiune necesită o armată întreagă de oameni dispuși să facă orice... să mintă, să-și vândă familia, să mănânce neprecupețit rahat, să scuibe, să înjure, să umilească... o serie de avantaje pe care cineva dispus să facă toate astea le are... omul nou... vreme de mai multe zeci de ani acesta ajunge prototipul perfect, adaptat istoriei... sănătos, imbecil, dar viclean... slugarnic, dar orgolios... atât de ieftin, încât până și diavolul scupă pe el cu scârbă... și, pentru ca această specie să-și proclame superioritatea, s-au ridicat cartiere speciale de lux proletar... *îți vom da un apartament la Hilton*... ne-a intrat atât de bine în limbă acest căcat, încât nici acum nu-l mai putem scoate de-acolo... ne ridicăm pe rând de la masa lungă... se felicită... ședința s-a încheiat cu succes... își strâng mâinile, apoi vin să mă felicite pe mine... sunt fericiți că în cele din urmă accept să intru în jocul lor... îi foșnesc ciorapii de mătase... și crăpătura din care curge molozul câtorva biserici dărmate, astfel încât noua burghezime proletară să se instaleze confortabil în cartiere pentru cei aleși... cimitirele sunt împinse la deal de buldozere... vechile arhitecturi dispar sub kitschul cenușiu... Hilton... noul cartier strălucește în toată monstruoșitatea lui undeva, nu departe de centru... *o să-ți dea cineva cheia*... și, până rezolvi cu nevastă-ta, poți să stai la Hilton... *vom vorbi și noi cu ea*... dar, deocamdată, e bine să nu știe nimeni de afacerea noastră... să rămână între noi *ăștia zece*... se amuză... întâlnirea celor zece...

... povestea unchiului Virgil... povestea bradului pe care ne-o spune

[équivalences](#)

[Cuprins](#)

[Pagina 120 din 230](#)

[Înapoi](#)

[Întregul ecran](#)

[Închide](#)

[leșire](#)

într-o noapte, în livada de pruni peste care stele țâraie ca o pășune de greieri... întinși în iarba caldă... înveliți în pături aspre, așteptăm cu nerăbdare ca magia acelor clipe să ne amețească... *să iubiți pădurea, ne zice el... bradul, să-l iubiți...* își scoate fluierul din rucsac și cântă un cântec ciudat, nepământean care plutește în noapte... câteva note care se leagă armonios, producând o melodie pe care cred că și-o amintește de-acolo... dinainte de a se fi născut... plutește prin noapte și stele tac și licuricii se strâng deasupra să alunge întunericul din somnul nostru... până a doua zi când, dis-de-dimineată... odată cu soarele... ne trezește și ne îmbie cu plăcinte, ce-i drept cam uscate și cu limonadă făcută din sare de lămâie și apă de izvor... acel miros proaspăt al dimineții... când îți dai cu un pic de rouă pe față și simți inima curată și flămândă de viață... o inimă de copil... prin livada de pruni, soarele se sparge în raze și fiecare picătură de apă pe care noaptea o uită pe frunze, prin iarbă, se transformă la ora aceea într-un soare mai mic... și, când pornim printre pomii grei de fructe după iepuri, ne îndopăm cu prune, moi, zemoase, pe care le culegem de pe jos... mirosul vag de țuică pe care îl scot când le mușcăm ne face să ne gândim că într-o zi vom sta și noi lângă cazan să gustăm fruntea... prima răchie... să spunem povești despre război ca bătrânii pe care, inocenți, îi invidiem... unchiul Virgil... ne adună vara pe toți și ne poartă cu el peste dealuri... la heleștee, la scăldat sau în livadă, la pus capcane pentru vulpi și iepuri... doar noi, copiii, îi spunem unchi... restul familiei își amintește de băietanul slab, pe care foamea l-a scos din zidul de brazi, în drumul alb ce trece printre dealuri... într-o noapte... pierdut dintr-unul din convoaiele de refugiați... ce-i mă, copile, cu tine?... scutura din cap și se încrunta privind pământul... azi, nimeni nu mai are curajul acela prostesc și firesc

să-l întrebe ce s-a întâmplat acolo, în răscrucea aia... de ce era el singur acolo, pândind printre brazi...

... esențiale rămân două lucruri cu care ne întâlnim zilnic... nu le putem evita, nu putem scăpa de ele... deși în mod normal abia dacă le simțim... unul... noi, noi înșine... percepție constantă care se face în mod cert din interior cu grămada de gânduri și amintiri... de obsesii și prejudecăți, de vise și iluzii... cu chimia bolnavă a inimii... cu acea personalitate unică... al doilea e cerul... cerul spart de vânturi vineții... cerul spart de răcnete... cerul învelit opac în nori... sau spălat de ploii negre... în fiecare zi... și atunci nu trebuie să-ți mai zic eu ce înseamnă singurătatea... o cetate cu ziduri perfecte... restul aproape nu mai contează... frivol... cu cât vezi mai bine aceste două lucruri, cu atât zidurile devin mai impenetrabile... delirul mai sănătos... nu mai e nimeni să te asculte, să-ți împărtășească ideile și secretele... bolboroseala ta urcă firav spre cer, în noapte și vânturile o împrăștie pe străzi... gustul acru al țigărilor... gustul de ficat bolnav și de lacrimi uscate... pe străzile pustii... și, atunci, un tânăr ca tine iese din întuneric... *salut Salvatorule*, îi spui... deși salvarea ta nu vine de la el... el nu e altcineva decât acela care pune punct... care încheie povestea... pentru că, atunci când îi povestești lui, propria ta poveste apare așa cum refuzai să o vezi...

... plec cu senzația de scârbă... o trădare mai grea decât toate trădările pe care le-am comis până atunci... cu dinții strânși, încerc să nu-mi pese... ultimele două lovituri sunt de o eficacitate care dovedesc antrenament... dar eu tac, nu spun nimic... nici nu aş avea ce... mă las moale și un leșin alb îmi oprește respirația... mă trezesc în stradă... genunchiul ei rotund, perfect, lângă urechea mea în care îmi curge sânge din toată fața... îi simt

équivalences

Cuprins

Pagina 122 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

mirosul părului, al trupului, așa cum se apleacă peste mine... *e mort...* o scârbă mă răvășește... ies și cobor scările, lăsând-o moțâind în pat... strâng mapa sub braț... și, când o desfac, înțeleg spaima lui cumplită pe care o târa umil prin parc... mă înduioșează acele imagini pe care mi le amintesc în amănunt... găicile rupte ale cordonului... pantalonii stropiți cu grăsime și urină... pălăria înfundată pe ochii... pantalonii de pijama care îi curg la spate... chipul vânat ca o butaforie caraghioasă... mort... soarele tomnatic... *îți dai seama ce înseamnă pentru noi acele dosare...* se feliță și-mi dau cheile de la Hilton... cartierul de lux construit prin anii 60... blocuri vilă cu un singur etaj, din cărămidă, cu încălzire proprie, cu ferestre mari și terase luminoase, care dau înspre cimitirul mutat mai la deal de buldozere...

– Să-ți povestesc o scenă reală, pe care am văzut-o într-o după amiază, plimbându-mă aiurea prin spatele atelierelor de mecanică din periferie... poate că era chiar Nic cel pe care l-am văzut acolo...

... au doborât printr-un vot unanim în senat toate statutele care aminteau de timpurile negre ale dictaturii... ce nevoie mai avem noi de toate mizeriile astea... jos cu ele... în sfârșit s-a făcut curat... Lenin a ajuns la topitorie... monumentul soldatului sovietic anonim, o grămadă de pietriș la fabrica de ciment... doar el, marele tiran, retezat în două, se odihnește cu spatele la zid, privind spre groapa de gunoi a orașului, în spatele atelierelor... când trec pe lângă gardul de sârmă, văd un tânăr vorbind în spatele trunchiului care, așa cum l-au abandonat acolo, rupt în două... pare că e un monstru, un uriaș care ar vrea să iasă din pământ... îi căra nervos picioare în spate și țipa ceva la maldărul de bronz care scăpase nereciclat... mă opresc și aș vrea să aud ce spune... însă, zgomotul pe care

équivalences

Cuprins

Pagina 123 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

îl scoate solemn statuia, e mult mai puternic... răsună ca o rană deschisă din care nu-mi pot lua ochii... sunetul solemn al morții... un monstru de bronz care iese din pământ și ne hăituește...

– Te naști și mori. Știi lucrul acesta... îl știi bine. Și atunci, pentru că ai această nefericită sclipire în creier, te chinui o viață să umpli fertil spațiul acesta... cu ce?... obsesia... a muncii, a vieții utile, a morții pentru o cauză, a mașinii, a banilor, a carierei și a renumelui, a femeii, a istoriei, a propriei persoane, a vreunui zeu sau a artei pe care o produci... în cele din urmă se dovedește că nu-i nici o diferență... nu contează... Un gol care trebuie umplut. Pentru că știi, n-ai altă soluție decât feteșul.

... își strâng mâinile cu o bucurie nedisimulată... ca și cum eu nici nu aș fi de față... mă scurg pe lângă clădiri, strângând sub braț câteva hârtii din care reiese că nu-i e frică degeaba... în fiecare seară o mașină trage în fața casei lui și un individ, aparent neutru, rămâne acolo peste noapte... până când, așa cum povestește el... individul începe să-l sâcâie, să devină agresiv... *i-a zi mă, nea brânză, n-ai ceva de băut prin casă că am înghețat afară în mașina aia de căcat*... îl împinge la o parte și dă buzna peste el în casă... *pune și tu măcar de-o cafea... ceva de mâncare... ia uite ce plictiseală e în frigideru' ăsta! ... păi tu crezi că știința ține de foame?*... se duce prin parc... cocoșat, mic de frică... toate diplomele lui academice, toată munca lui... *ia zi mă, nea brânză, ție nu-ți e frică de moarte?*... așa făcea... un securist care îi suna la ușă în fiecare noapte... îl trezea de câte trei-patru ori...

– Nu mi-am văzut copilul de-o lună... acum, că toate au fost spuse, te las... Salvatorule... să ai grijă de tine și de lume...

... podul se termină aici... spre răsărit zorile abia se disting ca un fum

de lumină în noapte... pășesc cu curaj dincolo de el... spre afară...

*

... după ușa asta e fiara... Nic își lasă obrazul pe ușa masivă, metalică... pe holul lung care duce spre toaletă e o lumină ștearsă și îl văd ca în vis... țipetele păsărilor de fum răzbesc înfundat până aici și senzația de vis e totală... se zice că în spatele acestei uși de fier locuiește proprietarul clubului... un individ despre care circulă tot felul de povești... din când în când, iese și își ia tributul sângelui... am fost mereu convins că în povestea cu violul a fost și el implicat... teama mea cea mai mare e... teamă nici până azi risipită... e că el a fost de fapt unicul autor al crimei... are ochi de sânge... Nic mângâie ușa în timp ce fruntea i se umple de cute... *l-am văzut o singură dată, așa cum e în realitate...* n-ar fi nici o mirare... Nic, în virtutea instinct ciudat, se trezește de multe ori martor al unor evenimente violente... adesea e dus la poliție pentru anchetă... s-a dovedit, în cele din urmă, că, dacă e nebun, e unul pașnic... incapabil să acționeze violent... el vine repede și îmi face semn din cap să merg spre toaletă... să discutăm amănuntele afacerii noastre... același miros de cânepă arsă... pereții sunt mâzgăliți... în lumina albă, dintre toate acele enunțuri apocaliptice, îmi sare în ochi unul, scrijelit adânc în var... *I can do any god damn thing I want...* același... oglinda e scuipată chiar în mijloc... *probabil vreun mârlan pe care l-a lovit autocritica...* *s-a privit prea mult în oglindă...* *miroase a spermă...* *nu ți se pare că miroase a spermă?* ... a cânepă arsă, a urină și a viol bestial rămas în pereți... trânteste ușile cabinelor cu piciorul... verifică să nu mai fie cineva care ar putea trage cu urechea... Nic rămas pe hol își izbește încet, repetat capul

équivalences

Cuprins

Pagina 125 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

de peretele de cărămidă... cu aceeași expresie terifiată... ne privește... în timp ce noi discutăm... el mă întreabă și eu îi răspund... și Nic... zbang... cu capul de perete... văzându-l, mi se face rău... ceva din groaza lui mi se transmite... se insinuează o spaimă rece, subțire... o simt pe ceafă și în piept... pe spinare... îl privesc cum îmi explică agitat... *dacă mă lași pe dinafară, sunt în rahat... te duci și iei de la omul ăla dosarele și mâine dimineață trec pe la tine și le iau... și zici că vă întâlniți la pod... zdrang... simt cum o tensiune cumplită îmi crește în trup... și rațiunea mea?... se răstoarnă... nu mai văd nimic... nu mai știu ce fac acolo... *fii atent la mine când vorbesc cu tine!*... mă trage de gulerul hainei și încerc să văd în bărbatul din fața mea pe tânărul stângaci care cobora într-o vară dintr-un tren... spaima îmi udă spinarea și ceafa... și tocmai atunci dau buzna, răcnind... răsuțește-mi și mie una... se trânteste pe ciment și restul pe unde nimeresc... câțiva se îngheșuie în cabine, trântind ușile... se aud sunete lichide și curând, fumul de cânepă... ultimul, Mareșalul sau Regele cerneală... evident, a doua poreclă îi vine de la broșurile sinistre pe care le tipărește și le împrăștie prin oraș... se plimbă cu mâinile la spate... suntem prinși în fumul din ce în ce mai gros și în discuția lor... *ăștia, mă?... te cacii pe ei...* are cizme roșii, un costum dichisit, negru... la gât, o eșarfă roșie, de mătase... iar pe cap, o șapcă bufantă... bineînțeles tot roșie... *doar să bage în ei mizeria aia... îi înmoaie... fără vlagă... după ce că și așa nu prea e nimic de capul lor...* întinși pe jos chicotesc cu ochii dați peste cap... se aud gemete din cabină... își scoate șapca și își trece mâna prin părul lins... *ăștia vorbesc despre... mai taci în mă-ta că ne strici tot chefu'*... chicoteli și ochi dați peste cap... și Mareșalul îi trage unuia un picior... *uită-te la ăsta...* are obraji rotunzi și tari și*

équivalences

Cuprins

Pagina 126 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

buza de sus bine legată de baza nasului... i se prelungeste cu un ciucure de carne care îi atârna... când vorbește, i se mișcă toată fața, inclusiv vârful nasului, inclusiv ciucurile de buză... *să intervii... asta e totul... cum interacționezi... fără să stai pe gânduri... cum muți lucrurile... ce impact ai... fără bine și fără rău... asta e domnule... asta nu vrei să pricepeți... ba pricepem... o voce de după o ușă închisă... pricepem, cum să nu pricepem... chicoteli... omori și scuipi... fără bine și fără rău... și tai un pom... să-i faci din el sicriu unui nenorocit... voi?... niște constipați, niște anemici... ce tot vorbești, bă, căpiatul... suntem copiii părinților noștri... o altă voce din cabină... ce suntem noi?... gândește-te! ... ce am avut noi... niște căpcăuni neciopliți care și-a pus burta pe țară... chicoteli... ne-au supt de vlagă și ne-au amestecat pe toți în rahat... și tu ce mă-ta vrei?... să fi avut și noi măcar unul care să fi dat cu pumnul în hartă... atunci mai stăteam de vorbă... să zică... aici vreau să mă opresc... mutați din calea mea Alpii ăștia în Siberia și dați-mi toate bogățiile Austriei... Tatra vine aici și Dunărea să nu mai izvorască de la nemțalăii ăia imputiți... și să le dăm ungușilor niște Balcani că prea e cheală țara aia a lor... la dracu'... unul care să-și simtă civilizația strălucind solemn din morminte... să-și simtă neamu' important... sărăcia și nevoile... maimuțarește ultimele cuvinte... dar ăștia s-au șters la cur cu o țară... și ne-au învățat să ne lăudăm că noi n-am dus nici un război de cucerire... la dracu'... dar nici măcar unul... un popor care zămislește tirani analfabeți... un popor fără voce în istoria lumii... așa că du-te bă, Mareșale, și lasă-ne... și își încununează vorbele cu zgomotul infernal pe care-l scoate eliberând gazul maștelor... profit de isteria de răsede care se stârnește și scap pe ușă cu inima zbatându-mi-se ca o vrabie... mă izbesc*

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 127 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[Ieșire](#)

de Nic pe culoar și, înainte de a ieși, îmi scapă o privire pe scenă... un bărbat roșu și o femeie neagră prinși în dansul lor lasciv... ea ține cu o mână microfonul, o alta în gold și cu cealaltă îl ține de gât pe bărbat... care privește cu un ochi în pământ, cu celălalt mătură sala plină, peste care păsările de fum ale iadului țipă îngrozitor, iar cu altul privește spre cerul de cărămidă al încăperii ca o hală... și mă agăț de un tramvai cu obraji arzând... mă așez pe un scaun... miroase a plastic și în afară de mine nu mai e nimeni... privind afară, mă văd pe mine în geamul negru mat... cu fața incendiată... cu spaime pe care nu le cunosc... să-mi fi pierdut controlul?... de fapt cine sunt eu, Salvatorul?... îmi amintesc tonul lui brutal, îmi amintesc ironiile lui Luca... cine?... sunt eu cine cred eu că sunt?... sau cine cred ei?... și dacă e așa, oare chiar îmi pasă?... oare chiar încerc zadarnic să-i umanizez?... prinși în obsesii și prejudecăți... să faci orice... fără bine, fără rău... sar din tramvai la capăt de linie și îl întâlnesc pe pod... pe bordura înaltă, metalică, se găsește o mapă mult mai groasă decât îmi imaginam eu că ar trebui să fie... pentru o lungă vreme, tăcem cuprinși de confuzie... apoi îmi arată norii care trec peste orașul învelit în noapte... orașul răsturnat în cer, îmi zice... și vorbește despre o grămadă de lucruri... îmi povestește tot... apoi îmi lasă orașul să am grijă de el... și pleacă fără să știe... fără ca eu să-i mai spun ceva... iese în întunericul irizat al zorilor... rămân singur cu o povară pe care abia o duc... cumplit de grea... îmi trece prin minte că poate am obosit... că nu mai sunt bun pentru treaba asta...

*

– Ai auzit de Salvator?

équivalences

Cuprins

Pagina 128 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

- Da.
- Era cu ingineru'... ce-or fi făcând ei noaptea, la mama dracului?
- Cui îi pasă...
- Cum, mă, Luca, voi nu erați prieteni?
- Om fi fost...

- Păi și tu nu știi ce s-a întâmplat? Inginerul a dispărut, iar pe Salvator l-au călcat bufonii aia cu duba lor roșie... chiar acolo, pe pod... poliția i-a depistat... cică au găsit niște hârtii din alea din care tipăreau ei și împrăștiiau prin oraș... ăștia mi-au zis că scria ceva în englezește pe ele... ceva de dumnezei... tu nu știi nimic?

- Hai, mă, nea Cancer nu mă mai bate la cap atâta... citește și tu ziarele...

- Păi, ce să citesc, că nu scrie tot... Nică, copilul ăla cam dus, ar fi găsit niște dosare și le-ar fi aruncat în apă...

- Ce dosare, mă, nea Cancer?
- Păi eu ce te întreb aicea pe tine?... tu nu știi nimic de treaba asta?
- Ce treabă, moșule?...

Luca, vizibil plictisit, se ridică de la tejghea și se îndreaptă agale spre ușă. Își freacă barba murdară și cască.

- Dă mai tare radioul! Poate anunță ăștia loteria...

Stă proptit într-un umăr de toc, privind strada. Își dă capul pe spate și cântă... *mamelor din lumea-ntregă... nu s-există-n lumea asta frate ca al meuuu...* apoi își pipăie preocupat o măsea.

équivalences

Cuprins

Pagina 129 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

Control digital

Adică ce te face pe tine să simți că trăiești? Asta te întreb. Ce? Ce anume? Acel simț subtil, delicat, specific fiecăruia? Pe unul, pe care îl cunosc eu... de exemplu... racheta de tenis... racheta de tenis pe care duminica, pe terenurile din parc, și-o extrage ceremonios din husa de mușama, în soarele proaspăt al dimineții. Și băiatul trece și stropește un pic zgura cu furtunul. *Doamne, cât poate să fie de frumoasă! ... și uite ce loburi execută cu ea... perfecte...* Și simte nevoia să o bage pe toată în gură și să o topească sub limbă, acra de sudoarea palmei. Ca pe o bombonică de mentă. Ca pe sfânta împărtașanie. Echipamentul corect, cu șosete noi, albe cu dungii... una roșie, alta albastră, șort alb, cu buzunare... și, zvâr, cu mingea peste gard. În fiecare duminică dimineață, ritualul. Și, când pleacă spre casă, șterge obosit găinațul minuscul de pe parbrizul mașinii strălucitoare. Se folosește de un colț al prosopului alb frecând cu putere sticla invizibilă. Are un aer relaxat, obosit. Și băiatul trece cu furtunul stropind zgura și uitându-se lung după el. Care va să zică racheta de tenis și mașina. Să fie poate zâmbetul vecinei? Își culege chiloțeei și maieurile de pe sfoara din fereastră în zorii verzi, de vară. Îți zâmbește ca de obicei și te umple de speranță. Iar tu îi faci semn cu cana de cafea plin de acel sentiment special după care ți s-a lungit inima în așteptare toată noaptea. Și acum vine replica favorită:... *scoate curu' prin fereastră să vadăăă vecinii toooți că n-are chilooți...* Ei, cum vine asta! În colțul gurii se adună specială mulțumirea, zâmbetul cât o plăcintă. Și poți găsi unele urme chiar prin oraș. Care? Unde? Anume? Picu? Picu doarme pe el ca de obicei. Dacă ieși cu el trebuie să ai mare grijă, să nu-l uiți pe undeva ca pe o geantă ponosită.

équivalences

Cuprins

Pagina 130 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

El tace și doarme. La el e somnul. Somnul e de bază. Dar pe ăsta care trece îl știi? Adrenalina lui se lasă în sânge direct proporțional cu cantitatea de stupoare, de ură sau teroare pe care o sădește în concetățeni. El e cămătar. Și iat-o venind în mare grabă. În poșetă, îndesați de-a valma, o sumedenie de bărbați. Abia o poate închide, trebuie să pună genunchiul pe ea. În nici un caz nu o face cu răutate, din contră. Aceași bucurie specială, un fir subțire care-i țese viața strâns pe suflet. Asta e bucuria ei, bărbații. Și îl vezi cum scoate portofelul cu gesturi largi, de prestidigitator financiar. Numără hârtiile noi, lasă un bacșiș generos bătrânului care vinde ziare. Bineînțeles că bucuria lui tocmai asta e. Ei bine, un portofel plin dă oricui ameteți de aer tare. Să nu uităm pe ce lume trăim. Asta e! Dar unde-i Picu? Picu doarme, doarme uitat pe un scaun. După ce bei o bere în colț, îți iei pălăria și ți-o pui pe cap și pe Picu îl faci sul și-l iei sub braț. Ce? Ce anume? Pe unul – mașina sau racheta de tenis, pe ea – bărbații, pe celalalt – ura care o lasă în spate sau poate gratitudinea... în fond un om își poate rezerva dreptul de a nu fi același pentru toată lumea... sau portofelul, dar cred că la categoria asta încăpem toți, pe Picu, bineînțeles, somnul... Dar pe mine? După câteva zilele de nesomn, am acea limpezime fantastică a lucrurilor. Dimineață pâcloasă, soarele deșirând cețuri fierbinți de pe străzi. Da, nesomnul. Am scăpat cu oasele întregi din aceste nopți teribile și oboseala se așterne prin carnea fiartă, dar vie. Tremurul nervos dispare. Obiectele nu mai au cel dublu murdar, sunt limpezi, clare, imobile. Toate spaimetele se absorb în oboseala ca un vid, ochii plini cu nisip văd până departe. Oboseala, Picule, auzi? Oboseala... Dar cum mama dracului ar putea să audă Picu! Și când ea apare o văd limpede și îi zâmbesc stingher din poșetă. Odată mi-a spus că ea nu se încurcă cu bărbații care țin discursuri. Mi-a

équivalences

Cuprins

Pagina 131 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

spus că ei îi place viața așa cum e. Mai ales că ăștia sunt cei mai plicticoși în pat, unii. . . iar alții, periculoși. . . *niște javre sadice și misogine. . .* Dar cui nu-i place? Oricâte proteste s-ar auzi din toate părțile. În cazul ei, cea mai bună dovadă, poșeta în care ne înghite pe toți. Dumnezeule, ce-i aici! Un ruj vechi, o batistă parfumată, o cutie cu prezervative dintre care unul folosit, o fotografie semnată indescifrabil, iar asta, dacă nu aș cunoaște-o, aș putea să jur că e o mică icoană de carton cu calendar pe dos. . . o rețetă de antibiotice, câteva bilețele și, când desfac pudriera, țâșnește unul din visele superb colorate ale lui Picu. Ca să vezi! Chiar așa, ca să vezi! Iubirile secrete sunt și cele mai statornice. Se subscriu la lista nesfârșită a obsesiilor nevindecabile. N-aș fi crezut, Picule, una ca asta! Rămânem fideli fanteziilor noastre. . . Scoate *capul*, și nu *curul*. Și îl scoate *pe* fereastră, și nu *prin* fereastră. Desigur, altfel de ce aș mai zâmbi satisfăcut. Cu ce mi-aș mai umple diminețile, sorbind din cafeaua ieftină, gândindu-mă la portofelul lui bărbatu-său, directorul. Odată vidul ferm instalat peste minte, dispare dictatura panicii. Iar lucrurile se așează în formele lor. Nimic nu te mai constrânge la nimic, scapi de umilințe. Dimineața nu mă mai sperie graba cu care trec prin mine. Frăgeziți de somn, își iau în primire datoriile civile din același loc din care le-au lăsat. *Rahat!* Asta e! Opt ore scâpărând idei strălucite, râvnind la portofelul directorului. Și, când ideile se îneacă în birocrație, pun la cale un sabotaj în care angrenează în ședințe de fumoar toți nemulțumiții instituției și, telepatic, ai planetei. Mașina Universală de Vot a Democrației Liberal Creștine Socialist Republicane Utopice. Câțeva ciudățenii străvechi cu valoare de descântec ideologic împotriva șomajului, a deznădejzii și a urii de clasă și rasă. Figurile grave ale istoriei devin tentante. De fapt, sunt doar acele gânduri pe care nici unul întreg la minte

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 132 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

nu îndrăznește să le rostească în public. Până la un anumit punct, poți astâmpăra crima și scandalul cu principii. Este un lucru absolut necesar pe care societatea la învățat de-a lungul mileniilor. Și poverile atârnă negre în spinare. Drept urmare Picu moțăie. Și, până se trezește Picu, îți spun această prostie: viața e o boală scurtă și devastatoare care în cele din urmă te ucide. Te ucide de viu. Mai devreme sau mai târziu. Lupti cu ea, cu boala ta, cu viața ta. Nu faci altceva decât să lupti cu tine, să te convingi că ești viu. Unde e acel animal inocent? Adică acum am principii, principii care se nasc din conștiință. Bestiile inocente ale lipsei de conștiință! Unde sunt? Sunt om, nu? Sunt om și-mi trăiesc viața cu ochii deschiși. Și în cele din urmă te alegi cu un ulcer pe cinste. Pentru că nu mai poți fi nici măcar acel animal inocent, ci doar o fiară murdară, un vierme păcătos și urât, o jivină sifilitică. Ai vrea ca poverile să zboare prin aer ca niște păpădii negre. Dar cum să mai fie posibil acest lucru când tu știi și vrei să știi și mai mult? Și te trezești într-o bună zi cu un zid în față, un zid pe care nu-l poți sparge și poate că nici nu vrei să-l mai spargi, pentru că tot ceea ce ascunde el nu-i altceva decât același lucru care se învâрте în loc la nesfârșit. Totul, dar absolut totul se repetă în mod supărător și singurele surprize care îți rămân sunt răsăriturile de lună nouă când cornul subțire și ireal îți trezește mereu altă emoție în aburul înserării. O jumătate de lună enormă și strălucitoare ca o lămâie într-un Martini. Afară e o lume, dar cercul s-a închis. Am în față un zid.

*

- Ne pare rău, dar trebuie să te concediem.
- Pentru?

équivalences

Cuprins

Pagina 133 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

- Oamenii au unele nemulțumiri... s-au depus plângeri la adresa ta...
- Ce plângeri?... despre ce e vorba... nu știi... despre ce e vorba...
- Ei... lasă că știi...
- Cum... așa... deodată?

N-avuseseră curajul să i-o spună... să i-o spună în față. Niște corupți. Nu-i părea rău. Suferea acolo. Excesul lui de zel nu se potrivea cu ei. Principiile... doar că n-avuseră curaj.

... într-una din zilele astea am să mor... am să mă împut de mort... așa o să fac... mă vor găsi fumând, mort și împuțit...

Stătea pe pat întins pe spate și fuma privind tavanul.

*

... ar putea fi în felul următor: o trompetă... sunetul unei trompete solitare în noapte... un cântec răsunător, fierbinte, delicat, blând, urcând dealul nopții... un jazz pașnic... strecurându-se înspre lumina moale a zorilor... ar putea... în schimb imaginează-ți cel mai obscen sunet de trombon... ca o turmă de porci... chiar așa... cu toții ne simțeam vinovați... ne simțeam vinovați și poate că nu era suficient cât de vinovați ne simțeam... ar fi trebuit să ne simțim atât de vinovați, încât să nu ne putem dezlipi fețele de pământ... îngropați... atingerea ei?... dumnezeule mare! ... noi eram turma de porci... și oricât încercam să scoatem din noi acea melodie curată, subțire, limpede... discutam și noi când ne întâlneam... ne luceau ochii de perplexitate... nu reușeam decât să grohăim ca porcii... niște porci vinovați... *bunăseara... bunăseaaaaa... gata... s-a închis... s-a închis?* ... ce dracu pricep atât de greu?... nimeni nu mai acceptă un refuz... vrea fiecare să facă după cum îl taie

équivalences

Cuprins

Pagina 134 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

capul... *stăm doar cinci minute...* auzi... cinci minute! ... parcă aş fi tâmpit... ce rămâne după ei?... un morman de mizerie... scrumiere pline... arhipline... eu trebuie să adun după ei... să curăţ ca după porci... ca un sclav... plătit mizerabil... să adun noroiul... după o zi întregă... să le miros gazele... respirațiile împutite... *odori popolari*... așa ar zice bunul nostru prieten... Alessandro Molaiolo... un foarte tânăr poet anarhist, după cum se prezintă mândru între Cinecittà și Porta Maggiore... de stânga... înflăcărat, îmi flutură pe la nas eșarfa roșie... *maledetti fascisti*... revoluția... înșirase într-un suflet, șuierând printre măsele o serie de crime pe care le-ar fi comis urgent... fără urmă de regrete... cum adică, la Roma oamenii miros le fel?... nici aerul condiționat nu le face față... găfâie... *odori popolari*?... mirosurile omenеști grele... și sticlele... sticlele de bere... adună-le și pe alea... și paharele... bagă-le în bar... și calculatoarele... stinge-le... haos pe rețea... *chat on line*... trăncăneală... *mai ești acolo?* ... se repetă de douăzeci de ori un mesaj în eterul de biți... *a plecat de mult... și mai cară-te dracului și tu!* ... îmi pare că tot universul e făcut din biți... info-misticismul începutului de mileniu... *and wheeen the spiiirit is sooo digiüital the boody acts this waaay*... toată vara la radio... hit-ul verii... samba... samba și rock... disco și salsa... și Alessandro îmi povestește cum se alergau pe străduțele strâmte, înarmați cu lanțuri și bâte scurte... călărind scutere suple... răcneau în noapte... Sfinte Sisoe! ... și se opreau să-și răsucescă o iarbă pe Via dei Etrusci... era cald și două străzi mai încolo treceau fasciștii înjurând... zornăind din lanțuri și din scutere... amfetamina a murit... e vremea cânepii... a hașișului și a altor ierburi, îmi explică el... legale în Olanda... asta era pe Via dei Etrusci... *da măi omul lui dumnezeu... s-a închis*... Sergio

équivalences

Cuprins

Pagina 135 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

coboară pe sub palmieri și, din cum îi joacă ochii, înțeleg că are bagajul la ușă... *e questa volta sarà... ?* ... vine cu mine... și, o zi jumate, îmi povestește, înghesuți în FIAT-ul lui cât un coteț de porumbei, despre ie-le... are adresa unor țărani din Oaș unde a mai fost acum câteva veri... mai jos un pic de Sighet, în Țara Oașului... acolo îi place lui... ielele îți fură mințile și apoi cutreieri lumea căutând naiba știe ce... mă întrebă dacă mai știi ceva de ea... când închid calculatorul, am în fața ochilor ultimele lui rânduri... grohăi și mă simt un asasin... *would you like to try a good old fuck?* le întrebă ei pe nemțioace... șmecheri, spilcuiți... rânjind... vin zdrăngănindu-și cheile de la mașină în buzunare... fetele rād... trimit acasă e-mail-uri... scrisori electronice... faima derbedeilor de aici sau de oriunde... neștirbită... au știut ele de ce au venit... cu di-verse ajutoare pentru căminele de orfani... își învârt cheile de la mașină pe degete și beau bere și gin... pleacă în trombă cu blondele... franțuzoai-ce bete... în vino veritas... fete tinere... așa e... să mai zică cineva că nu e așa... dezinhibată izbucnește o fiară... le curg din gură vorbe ca un clei... scopul lor declarat... li se pare amuzant... *It is now safe to turn off your computer...* rămân să adun tot rahatul... ca la porci... totul e sub control... și de ce să scriu?... care e șmecheria cu scrisul ăsta?... să tacă... să tacă toți... toți ăștia care mi-au invadat mintea... gălăgia inumană... muza care face echilibristică pe un fir minuscul ținând strâns în brațe sănătatea mea mintală... ai verificat apa?... într-un closet, pe un perete un bezmetic a mâzgălit un slogan... *Homosexuali de ambele sexe, uniți-vă!* ... da... ai stins toate calculatoarele?... un prezervativ plutește în vasul de ceramică... da... și luminile?... și a lăsat un număr de telefon care precis că e al unuia care-i e antipatic... da... poate că ar trebui să

équivalences

Cuprins

Pagina 136 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

scriu ca și cum aş omorî pe careva... în loc să-l strâng de gât pe patron... omor un personaj... în loc să-l împung cu brișca, îl arunc de la etajul 20 în roman... închid și plec... plouă... pfiu! ... liniște și noapte rece... e bine, e bine așa... foșnetul ploii... crime estetizate... adică să scriu despre fapte reale... cum ar fi povestea care ne-a zăpăcit pe toți... cei doi studenți care se întorceau noaptea pe la casele lor... de aici pleaseră... l-au găsit în stradă... avea capul desfăcut în două... o afacere amoroasă sordidă?... *crimă împotriva naturii*, răcnea nevastă-sa... ce scandal! ... și criminalul?... erau amanți?... în pușcărie cu el... un tip îndesat și cam istericos... adică să mă duc după el să-l întreb... ce-ai avut frate cu el?... să-mi spună... și apoi să-i caut pe studenți... ce-au văzut noaptea pe stradă?

*

Intră fără să bată la ușă. Agitat îi întinde doctorului niște foi cu analize. Acesta le citește cu atenție.

– Doctore, dar de rinichii mei, de rinichii mei ce zici... ă?... mă cam dor...

– Trebuie să vă faceți alte analize... alte investigații...

– ... într-un cuvânt alți bani altă distracție... altă distracție... da... dar de hemoroizi?... să vii arăt?

– Vă recomand un unguent.

– Hm... unguent?... o alifie adică... așa o să fac! ... o să-i dau cu o alifie... să nu mai simt când mi-o trage șefu'... când mi-o trage administratorul care vrea chiria... să nu mai simt când mi-o trage nevastă-mea

équivalences

Cuprins

Pagina 137 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

care vrea pensia pentru copil... sau cucoana cu mustață de la Uzina electrică care îmi amintește de datoria neplătită... îmi bate cu degetul la obraz... aveți datorii, nu plătiți tot?... și știți cine mi-o mai trage?... oho... ce bună e alifia asta! ... învățătoarea lui fie-mea care vrea bani pentru serbarea școlară... scrie-mi domnule o rețetă... ce alifie e?... altă distracție?... și eu nu mai am slujbă... s-au plâns cică de mine... unii... de mine?... șarlatani peste tot... bandiți, așa ca tine, doctore... bandiți nenorociți... și tu?... nu-mi zici nimic nou... dă-ți c-o alifie... aha! ... nici c-o să mor... nici că n-o să mor... alifia... să-mi ung cu ea găurica... aia e... dă-ți cu ea și-ți trece... nu mai simți nimic... șarlatani... mai bine îmi recomandai niște ierburi, niște ceaiuri... sau sare dom'le... sare să-mi pun pe bube...

*

Și, așa cum stau lungit pe întuneric, îi aud respirația și-i văd conturul întunecos al feței. Cine e femeia asta? Mă întreb. Și cine sunt eu stând lângă ea? Cine e găunosul asta care sfârâie în așternut ca un cârnat într-o tigaie. Nu pot să dorm. La dracu, cine? Cine e el? Răspunsul, o necesitate atât de cumplită... încât, iată-l, jos, acolo, cârnat în tigaie, gândindu-se cum are să moară uitat de toți într-un balamuc public, singur ca o ciupercă otrăvitoare, nebun îmbăiat în pișații bătrâneții, balele atârându-i până la glezne și amintirile imprecise care nu-i sunt remediu împotriva viermelui postatomic, postindustrial, postmodern... postuman. Viermele veșnic ca un dumnezeu. Viermele-dumnezeu. Cine, la dracu! Ca bătrânul pe care l-am îngrijit și el se îndârjise într-atât în refuzul vieții, încât, atunci când intram peste el în cameră să-l verific dacă mai trăiește, stătea țepăn

équivalences

Cuprins

Pagina 138 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

ca o statuie a timpului și mă gonea cu tăcere de oase și cărnuri putrede și cu mirosuri care îmi astupau plămâni. Mi-a spart capul de vreo trei ori cu bastonul uscat, tare ca piatra, când am încercat să-l trag de-acolo, să mai iasă și el la soare. Mut. Cine? Și totuși de la el am aflat în cele din urmă. Cioburile unui adevăr obsedant, oarecare. El sunt eu, prăjit în așternutul muced. Sudoarea vâscoasă a spaimei îmi acoperă tot corpul. Lucesc în noapte ca o perlă îngălată, perfectă, perla extrasă cu atâta trudă din scoica îndoiei. Moale. Mi se văd, străvezii, mațele. Cine? Și noaptea cântă ca un idiot prin pădurile de păr ale schizofreniei eroto-maniace. Un cântec apăsător, obsedant. Cine e femeia asta? Refrenul, amintiri sufocante și imprecise. Și cioburile moșului îndârjit în refuzul ultimilor ani ai vieții lipindu-se pe tabloul oarecare al vieții. . . lipindu-se cu sânge verde, oxidat de otrăvuri puternice. Și probabil că el jos, în așternutul blestemat, i-a poluat visele cu fierberea de perlă toxică, strălucitoare și moale, din carne și piele sidefii. Ea geme când el urlă muțește. *La dracu, cine?* Și se întoarce cu fața din lumina mată care lucește divin în tavan. Și într-o bună zi, cu toată mașinăria lui lucidă, montată piesă cu piesă cu o răbdare de maniac al preciziei – a adunat cioburi, mii de cioburi inutile din gunoaie, va face râie într-un balamuc public, uitat, îmbăiat în propria lui zeamă. *Ce spaime, puta del diablo! Alergau încotro vedeau cu ochii, pământul începuse să tremure cum nu se mai văzuse, iar din cer aterizase un obiect enorm. . . cât șapte case. . .* Cine s-o mai creadă și pe asta. Puțea bătrânul de-mi muta capul și îi luceau uscat ochii albi, ouăle dezghiccate ale ochilor, oarbe ca noaptea cenușie din amintirile lui învălmășite cu care nu se poate apăra de viermele-dumnezeu. *Câte-ai făcut tu, moșule, la viața ta! . . . un căcăț, aia am făcut. . . și ce tu crezi că o să faci altceva. . . puta del diablo, scui-pă într-*

équivalences

Cuprins

Pagina 139 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

un colț de cameră. Ea geme atât de tare în somn, încât se trezește și îl vede treaz... *tu nu dormi? Ce pot să-i răspund. Dacă-i zic că nu dorm, isterie înăbușită de tăcerea țuuitoare a nopții, începe iar cu prostiile ei. Lua-ne-ar dracu, că ne știi toți vecinii și trezește copilul. Dacă tac, mâine o să fiarbă și mai rău în ea. O sfidez adică. Îi dă un cot... zi mă! Ce să-și mai aducă aminte? Duhoarea din cameră. O viață de mirosuri care ies din el. Lasă-mă bătrâne cu prostiile, mie să-mi spui ce mă interesează. Poate că nici nu-și amintește, poate că-și închipuie numai că-și amintește. O statuie a timpului așezată pe tronul de fecale al neputinței noastre și al uitării... ce puteam să mai fac eu mă atunci? Și ca să nu cred că glumește, zdrang, mi-a despicat cu bastonul pielea sifidie a capului cusută ulterior la spital de *puta del diablo*... ooo, ea sigur e, drăguță, *puta del diablo*, vagin public în care se hlizesc toți derbedeii orașului și din care se văd rânjind câteva milioane de ani de evoluție științifică și progres... cu sânge bă se lipește adevărul... cu sângele care îți iese din tărtăcuța aia seacă... Râdea ca o statuie de lemn a timpului. Fibros răsul bătrânului... și ce contează al cui e sângele... e bă... nu vrei să vorbești, ă? Ce să-i spună, ce să-i spun. Tavanul strălucind mat, brânză fosforescentă, o lumină care-mi iese din mațele de perlă moale, de cârnat... *stinge odată lumina și culcă-te*... O casă cât șapte case care aterizase din cer?... *da, pe la o mie nouă sute când eram copilaș mă jucam în ușa boierului... și crezi că are vreo importanță cine sau ce?... ne-au lăsat pe prispă niște schițe*... Asta e povestea submarinului din scoarță de copac, lipit cu catran și ceară de muște de căcat... *nu mă crezi, nu-i așa*... păi doar de câte ori mi-ai povestit-o până acum și tot ar trebui să te cred. Cum începe moșul să-și amintească, și, reține, trebuie să fiu foarte atent pentru că nu se știe când o scapă, îmi dau seama că acesta*

équivalences

Cuprins

Pagina 140 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

este Colonelul. Da, el e Colonelul despre care s-a vorbit atât. Îmi trece prin minte ascultându-l că eroii ăștia exaltați ai neamului, eroii neamurilor, n-au nici o vină că noi îi facem icoane ale unui viitor imposibil, la fel de imposibil ca trecutul trăit nebunește de ei. Zdrang! ... îmi arde un baston în cap... *mă te-a prins mă femeia că te petreci cu ailaltă?... hahaha... puta del diablo... și cu submarinul ăla am ajuns până în Cuba... ne-am dat jos pe o plajă frumoasă și erau acolo ăia... ce-o mai fii și asta?... erau niște femei care dansau îmbrăcate cu steaguri și am băut băuturi și am fumat țigări de-ale de-ale lor... și femeile dansau toate odată... și oameni mulți după ele... aplaudau și scandau niște lozinci... asta era în China... da, da... în China...*

*

... într-o zi cu vânt... un vânt îngrozitor de rece care trântea ferestre, căra gunoaie aiurea și care ne întorcea mațele pe dos... mă întâlnesc cu el... *știi, povestea asta a noastră îmi amintește de ceva... mașinile trec pe lângă noi în mare viteză... și trecători... și noi stăm în stradă și ne povestim la repezeală ametelele... se vede în ochi... și vântul le cară și ne deșiră intestinele... era unul mai bleg în armată... unul cu ochelari groși și buze umede... moale ca o găină... toți îl necăjeau... dar nu era băiat rău... doar că așa le cășunaseră pe el... și într-o zi când mergeam în poli-gon stătea în camion în spate cu o figură palidă, bolnavă... și locotenentul îl vedea în oglindă și gonea ca un bezmetic prin toate hârtoapele, peste câmp... ce mă pițigoiuile ți-o fi frică, țipau toți la el și se scâlămbăiau... și el stătea cocoșat în picioare, își ținea cu o mână nădragii într-o cumplită*

équivalences

Cuprins

Pagina 141 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

suferință și cu cealaltă se ținea de o bară... oprește camionul locotenente... și aștilalți... ba nu opri locotenente, dă bice... și el din ce în ce mai stins... oprește locotenente... și toți râdeau de el... o clipă nu l-au lăsat în pace... și râdeau pe măsură ce el pălea... ce e pițigoivule, ți-a înghețat sângele?... și ha-ha-ha râdeau să crape... și la un moment dat s-a făcut liniște... el s-a relaxat și poate că s-ar fi așezat jos dacă ar mai fi putut... urlau toți pe măsură ce duhoarea care ar fi trebuit să-i facă să se simtă vinovați ajungea la ei... oprește mașina locotenente... și el, calm... ba n-o opri, bă... de ce s-o mai oprești?... dă-i bătaie înainte... ei bine... unii oameni nu se schimbă niciodată... cam așa văd eu treaba... așa le vede el pe toate... cum dracu poate?... ca să-i fie mai ușor, poate, trebuie să poată... ei, chiar așa, unii oameni nu se schimbă niciodată... și pe măsură ce trece timpul, te duci într-o direcție... se umflă toate în tine și dau pe-afară... sau, din contră, dacă ești făcut altfel, devii din ce în ce mai... altfel... și îți amintești povești din armată... pilde cu care vrei să scapi... te tot desăvârșești până mori... tocmai când ajungi să te înveți cu tine... să fii cumva... tocmai atunci, la apogeu, mori... doar dacă nu cumva te omoară alții mai repede... și atunci atingi apogeul în floarea vârstei... te împlinești în moarte... ea era o făptură delicată... poate prea delicată pentru niște brute ca noi... o nimfomană, o stricată, o javră... asta ziceam noi și-i pândeam toate aventurile... ce altceva puteam să comentăm geloși?... alte vremuri când umblam... mai știi?... ne-am suit seara în tren și dimineața eram acolo... pe marginea lacului... doar pensionari la tratament... mai agățam și noi o babetă să ne hrănească... una dornică de aventuri târzii... poate că aveau și nepoți... ha-ha-ha... și atunci când am dormit două nopți în cabana aia părăsită... și dimineața

équivalences

Cuprins

Pagina 142 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

ne-au aruncat afară muncitorii... și seara furam vin din prăvălii și-l beam pe bănci, lângă lac... și ce scandal făceau broaștele! ... atunci chiar n-am avut noroc... câte nopți am dormit în iarbă?... se pișau câinii pe noi... până a venit Piticu... mai știi?... îi furase mașina lui tacă-său... cum dracu de o fi știut el că suntem tocmai acolo?... nu puteam scăpa de el nicicum... ce ani au fost ăia! ... ce vremuri! ... ce vremuri?... alte vremuri... adică?... adică acum nu mai suntem ca atunci... dar cum?... n-ai reumatism, ești sănătos, vagabondează, dormi pe bănci, trăiește-ți aventura... da, dar acum avem altă minte, avem altă reputație... avem?... și pe ea nu noi am omorât-o cu mintea asta de care zici?... și când a venit Piticu... mai știi?... am umblat cu mașina până am secat-o de ulei... vântul se întetește, îi smulge vorbele din gură și le cară aiurea prin oraș... din viteza cu care schimbă subiectul îmi dau seama că nici el nu-i mai breaz, că nu se suportă mai ușor... se dă el viteaz, dar... controlul... să ai control... să pui totul jos... te uiți bine și apoi, ca un pictor... cu mână fermă, aranjezi câteva fraze... împingi niște destine până la limita suportabilului... și tot nu-i de-ajuns... nu, nu e de-ajuns... și mai mult... în timp ce le auzi vocile murmurând într-una, le vezi chipurile în trecătorii grăbiți cu genți... cu diplomate... câteva doamne obosite care se fâțâie prin piață cu ochii pe produsele cele mai ieftine... cu mintea plină de calcule și inima plină de nemulțumiri... undeva nu iese... s-a pierdut ceva... o virgulă la socoteală... ah, trebuia să-mi fac o listă... pierdute între oferte copleșitoare... care mai de care mai ieftine... și tocmai ăștia te fură cel mai mult... la cântar... nu, niciodată nu e de-ajuns... gata! ... stop! ... până aici... de-aici în acolo începe psihiatria... de aici înainte e ulcerul și inima rea... piața cu șanțuri murdare... cu frunze de varză și coji de por-

équivalences

Cuprins

Pagina 143 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

tocale... cu pește și precupeți cu fețe ca pământul... pământul din care smulg rod... i-ar smulge și inima... nu, e clar că nu ajunge... trebuie să fie și mai mult... să întorci fraza la nesfârșit până găfâie toată lumea... sau o tânără profesoară care tocmai a făcut un avort... se întoarce năucă acasă... *oh, cât sunt de proastă!* ... să nu mai rămână nimic în tine... să-ți dai până și ultima suflare... o storci... și tot nu ajunge... pentru că trebuie să fie perfect... controlul... controlul total... altfel ulcerul te paște... și insomniile... și o vezi pe ea... dumnezeule, cred că toți o iubeam, o iubeam și încă o iubim... cu înverșunare... de-asta ne și umbla gura la toți... cât era de frumoasă! ... și, în ciuda murdăriei în care se vârâse, cât era de inocentă, de pură! ... cred că din cauza frumuseții... tot ce contează... frumusețea aceea... să-ți dai pentru ea duhul... altfel numeri oi... și, când adormi, visezi copii bicefali... sau visezi, te visezi... un funcționar cocoșat... te oprești la colț de stradă să-ți ștergi fruntea de transpirație... o batistă mare, șifonată în care îți lași teama cea mai mare... *și dacă totuși mă minte... mă minte și mă înșală... își bate joc de mine cu amantul ei...* ulterior îți coci răzbunarea sângeroasă și paranoică... sau și mai rău... îl visez pe patron... visez cum îi despici căpățâna... vrei bani mai mulți, muncește mai mult... ca și cum nu eu aș face totul... bag cuțitul în el... lui i se fâlfâie... vine, ia banii și pleacă... pleacă cu gagicile... cu olandezele și cu suedezele... eu rămân să adun rahatul, să sting calculatoarele... să le miros duhoarea populară... când ajung acasă... e noapte... mă întind în pat... visez... mă zbat în somn visând că nu pot dormi, că sufăr de tristeți mici și nu pot obține controlul... și mai ales că ea e moartă... ea, și frumusețea ei cutremurătoare... unde e?... și visez... zece minute pe-o parte... apoi zece pe cealaltă... afară se animă...

équivalences

Cuprins

Pagina 144 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

vine ziua... ei, poate că nu zece... poate mai multe... și pe spate?... alte treizeci de minute... îți vine să mănânci lemne... *acesta e un vis*, anunță o voce ca în metrou... *treziți-vă pe partea stângă, cu fața la perete... trezit din vis de vis, ce oare am omis?* ... mie unde nu-mi dă socoteala?... unde cade greșit virgula?... unde exagerez cu dorințele?... sau cu nevoile?... și când ești gata să adormi la loc... liniște... o, ce liniște e! ... dau năvală... țipă toți... lasă-mă afară! ... fă-mă celebru! ... adunați de peste zi... fețe de pământ... pasiunea... pasiunea învolburată?... turbulențele sângelui?... văpaia?... acea pasiune?... nu, inversul ei... pasiunea de gheață... lentă, mișcă ghețurile sângelui... lent, dureros de lent... control... explozia delicată... ca o înflorire... o orhidee care înflorește numai noaptea... groaza cioplită pe chip... pasiunea de gheață a lucidității... ea e inversul pasiunii clocotitoare... s-ar putea crede că inversul pasiunii clocotitoare e acea letargie născută din lipsa simțirii... starea neutră... lânzezeala... inversul pasiunii?... nu aceea e inversul oricui... e inversul vieții mai ales... bineînțeles că moartea nu e inversul vieții... moartea e doar capătul ei... fenomen misterios de-o clipă... uneori pleopa nici nu are timp să cadă pe bulbul ochiului... foșnetul sufletului evadând... mă fac covrig... mă întorc cu picioarele la cap... se face ziuă?... încă puțin... mă cuprinde invidia... în timp ce fac gimnastică... în pat... e aproape... vine... mă prăbușesc... somnul... fără vise... vă las dragii mei... somnul subțire, gol... un somn în vis?... un vis în vis?... părul cade prin oasele capului și se înfige în creier... îi simți furnicătura aspră?... ochii implodează scoțând un sunet mut, moale... *bîlc!* ... unghiile se desfac curgând apoase de pe capetele degetelor, lăsând în loc arsuri... un moment foarte precis... carnea face valuri... dinții de cârpă... carnea, festinul diavolului,

se încrețește, face noduri... se strecoară pe lângă perete, negru-uleios... ceva mai mare decât o broască, dar mai mic decât un liliac... insesizabil... întorci capul, nu-i acolo... și uite-l... pe barele de oțel ale tavanului... o formă fără formă, o gălmă... prin aer, brusc, ia forma ascuțită a unei pere de metal incandescent... trosnind, sparge pieptul și se lipește, broască neagră de jar, direct pe inimă... curge toată tăcerea lumii prin ureche... somnul ca de moarte...

*

– Dar știi, bineînțeles, că Marele Tehnician Anonim este și un mare orgolios. Vreau să spun... ce-i omul dacă nu orgoliul său suprem? Pentru că cineva trebuia să-i admire manopera și să-l laude, mulțumindu-i, nu?

Asta și alte lucruri asemenea găsea el să spună când nici unul dintre noi nu simțea nevoia să spargă tăcerea unei amiezi în soarele Terasei. Îl priveam cu figuri acre și, dacă nu disprețuitoare, cu siguranță ironice. Pentru că noi continuăm să tăcem, continuă și el să vorbească.

– Adică... nu-i viața un căcat?

Nu era nevoie de mai mult pentru a ne umple de consternare și a ne induce acea neliniște apăsătoare. Ne foiam iritați pe scaune în fața cafelelor reci sau a berilor calde și ne venea să ne dăm cu capul de pereți, dar nu înainte de a i-l strivi pe al lui. Ghemul de sârmă din stomac. E prea târziu. Răul deja făcut. Are un aer năuc și posac și abia dacă îi vine să creadă ce-a spus. Privește în gol și se străduiește să-și adune gândurile care se destramă ca frunzele putrede toamna. Liniștea tristă și însorită a amiezii aruncă umbre prelungi și strâmbe pe nori.

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 146 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

Se întrebă el:

– Ce să ne mai facem noi?

Puterea de înțelegere a creierului științific modern.

De fapt, problema, dacă e vreuna, stă chiar așa. Acest lucru îl știe și el, îl știm și noi și, ca să nu ne mai obosem căutând argumente care să susțină aceste inacceptabile adevăruri fanteziste, în cele din urmă tăcem iar, greu, ridicând din sprâncene. Nici unul dintre noi nu poate nega că, totuși, întrebarea lui e cât se poate de justă. *Ce să ne MAI facem noi!*

Un schelet mineral, străvechi, lustruit de aceleași vechi încordări. Un schelet perfect, de cristal translucid, cu al cărui craniu niște copii se joacă într-unul din deșerturile lumii. Umed, cu aură de stele moarte, oase lustruite, strălucind de simboluri pe care omul le cercetează lacom, cu ochi apoși. Și fibrele secolelor care-l îmbracă cu specific, chestie de nuanțe, de interpretări. Cândva acest schelet dansa în jurul unei sulițe, un băț cu piatră cioplită la unul din capete și, curând, napalmul și fuziunea nucleară. Un principe cu perucă și păduchi, tușind sânge într-o batistă brodată, îi explică sprijinit de un Macintosh unei curtezane de fildeș – curtezană care i-a însoțit lui Napoleon trupele în Africa – principul doctrinar care stă la baza cuptoarelor de la Dachau. Marx deslușindu-i Capitalul chiar omului sfânt sin Assisi. După un vid de câțiva ani din care cercetătorii n-au reușit să recupereze prea multe amănunte, urmează Dictatura Necesităților Esențiale. Tratatul de Conviețuire Apocaliptică scris de câinele unui tiran african din secolul cincizeci și cinci îndeamnă la spiritualitate și oferă bune indicii pentru gospodărire pașnică și armonie planetară. De asemenea, citit de-a-ndoaselea, este cel mai crunt manual de război conceput vreodată de-o minte lumească.

équivalences

Cuprins

Pagina 147 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Și nu putem să nu-i dăm dreptate, cum tăcem, în cele din urmă. Lumina halucinantă a scheletelor noastre ne atrage cu insistență privirea înăuntru. Marea Implozie Personală capătă, în soarele amiezii, valoare cosmică, simbolică. *Ce să ne mai facem noi?* Întrebarea lui nu are nici un sens, orbiți de lumini minerale, sau are o mie de senzuri, orbiți de lumini minerale.

Urmează câteva răsărituri roze ca batista unui ftizic, apusuri reci și galbene ca unghiile metalice ale unui ștrangulat.

Conspirație. La toate nivelele. Strecurându-se până în cele mai nebănuite și liniștite colțuri ale planetei. În jungla Amazonului sau în ghețarii de la poli sau în asociațiile de nevăzători. Sau... de exemplu poștașul. Fiecare poștaș e un agent. Și legenda nevestei care se culcă cu poștașul face parte din conspirație. El sunând la ușă. În chipiu ascunde un întreg departament de informații și contrainformații. Printr-un orificiu minuscul în stema de pe chipiu țâșnește un teleobiectiv complicat. Focus. Apartamentul nr. x, sonerie, apasă, persoană de sex feminin, discuție amabilă cu subînțeleș – vezi Manualul Cuceritorului Dezinteresat – o cafea, răs languros, cămașa lasă să se vadă decolteul ridat, moment fierbinte și tensionat, dormitorul, fotografie fericită de nuntă populară pe un perete, așternutul infidel. Focus. Se consumă actul, tensiunea dispare. Se subînțelege că penisul poștașului este o armă modernă și extrem de costisitoare. Din el țâșnește o capsulă care se strecoară în uterul femeii. Aparatură de ultimă oră fabricată în China după o tehnologie miniaturală, furată de la elvețieni. Pe lângă diversele informații medicale prețioase pe care le culege, capsula are un rol precis. Ulterior anulează efectele oricărui tip de metodă contraceptivă. Femeia naște un copil care devine automat agent. La trei ani prezintă un comportament cel puțin ciudat. Apartamentul nr. x. *Aveți o scrisoare.* Din chipiu,

équivalences

Cuprins

Pagina 148 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

prin orificiul din stemă, focus. Raze X. Da, subiectul de sex masculin prezintă ulcer și o nevroză cronică, subiectul feminin, urmele unei îmbătrâniri premature și cancer mamar într-o formă incipientă. *Vai, o scrisoare de la mama.* Copilul se ivește printre picioarele părinților. Privire fixă, serioasă și o anumită predispoziție pentru supunere imediată. *Ce bine vă seamănă...* și toată lumea devine confuză. *Vai, mama scrie că ne taie de la moștenire pentru că nu am născut două fete, așa cum și-a dorit ea. Familia cutare are doi băieți, partide serioase. Ți-am spus că puteai face avort.* Copilul se retrage în camera lui resemnat. El este deja un om al sistemului. Se așează pe un scaun picior peste picior, își aprinde o țigară și dă drumul la televizor așteptând instrucțiuni.

– Îți spun, dar tu nu mă crezi... și se pare că nu pot face nimic împotriva acestui lucru. Conspirație la toate nivelele.

Da, mi-a spus, mi-a spus și nu l-am crezut, deși trebuie să recunosc că există un adevăr în vorbele lui, dar unul inexplicabil. Oamenii sunt ca o apă și cu cât mai mare apa cu atât mai devastatoare urmele lăsate în mal. Și, pentru ca apa să curgă liniștit înainte, ea are nevoi de o albie.

– Și ei stau în cabina lor cu geamuri fumurii, fumând țigări scumpe, eventual țigări de foi, picior peste picior... dar asta nu e decât o speculație... asta nu am de unde să știu... și manevrează butoane... asta știu sigur... atunci când te așezi în stadion pe scaunul indicat pe bilet, te așezi exact în acea tijă fină... e calculată științific astfel încât să îți străpungă anusul fără să simți și să se lipească pe șiră... în felul acesta ei îți pot controla și comanda reacțiile, stimulându-ți centrii nervoși... vei vedea oameni răcnind cu ochii bulbucăți, cu părul măciucă, holbându-se la un joc din care nu pricep nimic... au deodată păreri filozofice în ceea

ce privește sportul cu balonul rotund, șahul și șepticul, politica și viața în general, revelații în ceea ce privește telecomunicațiile digitale și procesul de conservare fără oțet a gogoșarilor de toamnă... o stare de euforie neexpli-cabilă îi cuprinde în cele mai neașteptate momente, astfel vei putea observa acele valuri pe care marea apă a oamenilor o face pe marile stadioane... și ei stau acolo în cabina răcoroasă și manevrează butoane... sectorul A... *Schimbare de Slujba*... o forma politicoasă de a spune șomaj... și ai să le vezi ochii lucind crâncen... sectorul H... *Educație*... și copilului în vârstă de trei ani i se explică noțiunea de eficiență și cea de competitivitate... sectorul D... *Sete-Foame*... beți cutare, mâncați cutare... și ei simt o disperată nevoie să se îndoape cu anumite produse care le produc cancer sau boli cardio-vasculare, dar prezentând o grijă maniacă pentru colesterol și controlul medical periodic... cu șira atinsă... se simt obligați să facă tot felul de lucruri al căror rost le scapă... trebuie să-ți povestesc și despre casca de la coafor?

- Eu știu? Ar fi mai bine să te oprești... să te oprești chiar acolo...
- ... despre anumite programe TV care continuă efectul, anumite ziare care descriu fapte abominabile comise de necunoscuți... eroii moderni... de aceea pe marile stadioane nici nu se vând locuri în picioare... toți civilii trebuie să ia loc pe scaun... altfel...

*

... mirosul de friptură se simte de la câțiva kilometri... de vițel, la cuptor... cu cimbru și dafin... cu o jumătate de pahar dintr-un anume vin prețios... și un sos de roșii preparat după o rețetă adusă din tocmai din Costa Rica, într-un plic lipit bine, de un mare gurmând... aproape

équivalences

Cuprins

Pagina 150 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

o taină... și cartofi la tavă cu sos de brânză sau de smântână... sau amândouă... de la trei kilometri... pentru măiestria ei, sunt în stare să-ți iert toate păcatele... o artistă... mirosul acela sublim... și salata de crudități... mirosul care mă mângâie... pur, delicat dar stăruitor... sublim... și totul devine incredibil de suportabil, chiar necesar... când îmi deschide ușa, mă reped și o iau în brațe... și ea își lasă pe mine toată povara durerii... repede... să nu apucăm să ni se vadă lacrimile care se ivesc la colțul ochiului... îi simt pieptul cum îi tresare mărunț de câteva ori... nimic nu mai e cum era înainte... ne simțim mici, săraci... unde e ea?... carnea fragedă, fiartă în vin, sosurile miraculoase, sublime... tort fabulos la desert... ne mai alină din dureri... sorbind din cafele, abia ne uităm unii la alții... *uf, că te-ai mai adunat și tu de pe drumuri... acum ai și casa ta... casă?... dar ce casă, un palat, un palat uriaș... o cameră de șase metri pătrați cu baie și bucătărie... oricum ai și tu un loc al tău... și se oprește brusc... și bărbat-său ne cuprinde pe amândoi cu privirea lui tăcută, fără expresie... tace, pentru că ce ar fi urmat să spună... mai vii și tu cu câte o fată... n-ar fi făcut altceva decât să ne amintească de ea... să ne răscolească iar durerea nesfârșită, neîndurătoare... ele care erau confidente... își spuneau tot... un vechi obicei de-al lor... eram copil... îmi amintesc... când venea la soră-mea stăteau tolănite și trăncăneau despre băieți... uneori fumau... doar când venea dimineața fumau... când ai noștri erau la lucru... într-o dimineață venise cu o bluză nouă albăstră... soră-mea murea de bucurie... și invidie... bătea din palme în timp ce ea și-o scoate și i-o întinde să o probeze... eu o pândeam... le-am văzut... brunete... costelive... i-am văzut sânii prin fumul albastru al țigărilor pe care le pufăiseră... convinse că dacă fumează și vorbesc des-*

équivalences

Cuprins

Pagina 151 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

pre băieți. . . dacă își schimbă bluzele între ele sunt femei. . . deși cu țâțele alea cât niște urechiușe de cățel nu mă puteau păcăli nici măcar pe mine. . . care oricum eram mai mic ca ele. . . niște copile. . . caraghioase. . . confidente. . . în lumina dimineții stătea cu mâinile încrucișate pe piept și mă privea cu niște ochi cumplit de albaștri. . . atât de albaștri încât parcă toate cerurile s-ar fi vărsat în ei. . . sclipeau în ei taina pe care tocmai o împărtășeam. . . știuse tot timpul că o pândeam și acum s-a întors spre mine. . . în lumina tare a unui soare proaspăt. . . și-a dat mâinile la o parte, dezvelindu-și complice sâni cât niște urechiușe se cățel. . . și eu am simțit că leșin. . . însă cu zâmbetul mi-a stricat de tot mințile. . . m-a înțepenit acolo. . . inima-vrabie mi-a rupt pieptul. . . mult mai târziu, când personajele au început să-mi invadeze somnul și visele. . . să intervină în viața mea. . . să-mi polueze legăturile cu lumea, cu universul. . . aveam să înțeleg acele emoții inocente. . . o lumină albastră care curge de peste tot. . . căldura invizibilă a vieții. . . controlul. . . controlul total și iată o frază care s-a răsucit perfect. . . câteva cuvinte care s-au așezat în linie perfectă. . . dar aceste momente au fost atât de rare. . . și ea mereu acolo. . . *acum ce mai scrii?*. . . de pe străzile înguste se văd fâșii de cer. . . un batalion de frizeri. . . comandoul pensionarilor. . . un pluton de funcționari. . . arma-ta instalatorilor. . . gherila tehnicienilor dentari. . . plutonul asistentelor. . . cavalcada taximetriștilor. . . funcționari-roșiori de operetă. . . o patrulă de profesoare grăsuțe, înarmate cu poșete scumpe, din piele de elev premi-ant. . . arhitecți-geniști săpând cu teuri gropi de mine la baza unei clădiri uriașe pe care scrie cu litere de aur *Chioșc de Ziare*. . . mitraliori-ospătari scui-pând sâmburi de măsline prin fantele unor lăzi răsturnate. . . și o voce dintr-un perete. . . o voce cu ecou, o voce ca în telefon. . . cred că îmi vor-

équivalences

Cuprins

Pagina 152 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

bește scuipatul ăla... *alo, alo...* răsună nazal... *fiți pe-aproape fiilor...* urmeazăă marea transmisiuneeee... și ei trec toți în toate direcțiile... misiunea trebuie îndeplinită... o ceată de doctori cară pe o targă un tânăr în blugi soioși... li se învârt ochii în toate direcțiile, cum se strecoară pe lângă ziduri... pe sub halate li se văd smoking-urile cu papion și manșete cu butoane din os uman... și tânărul strigă... *opriți-vă o clipă...* am impresia că tocmai m-am răzgândit... *asta e, vreau studii și o slujbă în minister, casă cu nevastă și mașină...* da- da... *asta vreau și cred că sunt dispus să fac orrrrice pentru a le obține...* iar ei îl scapă de pe targă și se împrăștie scuipând în sân, făcându-și cruci... un escadron de preoți trece razant, fâlfâind din sutane... *veșnicăăă pomenireeee...* după ei un gropar, bătând pas de defilare, salută cu mâna la cazma... *alo, alo...* nazal, vocea din perete anunță marea transmisiune... o funcționară iese în ușa unei bănci și împarte certificate la purtător... *apă și pâine pentru refugiații din Țaraaa de Foooc...* un inginer pitic, cu ochelari de protecție metalici face semne cu mâinile unui macaragiu care mută cu un cârlig gigantic un ospiciu din autostrada care taie orașul în schițe... își rânjesc și pleacă să bea ceva împreună... un poet își arde actele de identitate pe un pod... cu un aer resemnat, își leagă bretelele de un braț al podului și de gât... ține strâns sub braț ediția a doua din Platon Pentru Începători cu Ilustrații Color... *alo-alo...* vocea din zid își amână colosala destăinuire... în timp ce din scuipatul de sub zid o altă voce își urlă bucuria de a nu mai fi apucat să se nască... *escupido de la puta del diablo...* după cum mi-a mărturisit într-o zi vecinul meu venind scârbit de băutură acasă... și nevastă-sa urlând... *iar ai fost nenorocitul la curve?* ... și ea unde e?... alături de mine tot timpul... o simt... am burta plină și vinul sună în toba urechii... poc-

équivalences

Cuprins

Pagina 153 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

poc... unde?... și ziceți că vreți afară... de ce?... ca să fiți celebri... mă rog e și ăsta un punct de vedere... mii de puncte de vedere... o să orbim de atâtea puncte de vedere... dacă nu cumva înnebunim înainte... o luăm razna... secrete nu prea mai sunt... banii foarte puțini... iluziile... alea sunt multe... în fața ecranului de sticlă... și deziluziile la fel... tot acolo... să scriu deci... și dacă îți place ceva să-ți placă mai mult de zece minute... să-ți placă pe veci... cam ăsta ar fi scopul... acolo trebuie să ajungi... să-i faci să le placă pe veci... inconștient... vag conștient... în rezonanță... transa... superconștiența... să modelezi... nu, în nici un caz... controlul total?... controlul absolut?... rețeta?... toată lumea îți vinde una... unii ți-o vâra pe gât, alții te lasă să fierbi... alții declamă... ce să scriu?... metaforele oarbe?... alegoriile găunoase?... care-i miza?... și vocile?... personajele care tocmai acum au fugit... au zbughit-o... să faci lumea mai bună... să-i înduioșezi... să-i îndrepti... nu domnule, n-ai priceput... crime... crime pasionale sau din plictiseală... să fie ca în viață, dar nu chiar ca în viață... cum?... să concureze viața... o altă viață, una insuportabilă... să se ridice deasupra ei... o lume mai bună?... eșec... trebuie să ajungi cineva... altfel nu se poate... când intri undeva să se ridice lumea în picioare... să te recunoască oamenii... trebuie să trăiești cumva în această lume, să-i câștigi respectul... ai o carte, ai o stea în frunte... cu cât ai mai multe stele cu atât trăiești mai ușor... măcar în unele privințe... asta îmi zice el... un artist bătrân... după o viață de muncă, el a ajuns la concluzia asta... altfel nu se poate... contează foarte mult ce vrei... asta vreau?... bineînțeles că dacă aș ști ce vreau aș putea să mor liniștit... clocotesc și plec aiurea pe străzi... mă indignez în fața rețetei lui tocite... a îmbătrânit... asta e... nu mai știe ce spune... mi-o vâra

équivalences

Cuprins

Pagina 154 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

pe grumaz... de ce?... mai nou toate emoțiile curate durează cel mult zece minute... după aia schimbăm subiectul... ne povestim secretele... ne vindem rețetele... ni s-or fi tocit sufletele?... după îndelungi suferințe... generații după generații... acum?... emoții de zece minute... maxim... nimeni nu pare să suporte mai mult... o, cât e de frumos! ... stop... acolo... să încremenim în extaz... aia da concurență... munca... în procent nouă zeci la sută... și inspirația restul... sau poate invers... se strecoară ca niște fantome, frecându-se de zidurile orașului... ca niște orbi care caută lumina... și ea... unde e ea?... ca niște muți care vor să cânte... ca ploaia fără foșnet... văzută dintr-o pungă de snacks uitată într-un cinematograf din mahala... să spui totul, până la capăt... totul s-a mai spus... metaforele... viziunile... pildele... ce rămâne?... fă-i să treacă prin ziduri... să vadă lumina... să cânte... să audă ploaia! ... încremenirea în extaz?... și, ca nu cumva să cred că nu are dreptate... că rețeta lui tocită e proastă... *fă-i să se ridice în picioare*... bătrânul artist... stau și aștept cu actele în mână câteva ore... la ușă... funcționarii publici... un nimeni... cu capul plin de personaje... de contradicții și antagonisme... într-un târziu... cum vă numiți?... cutare... un fel de nimeni... ce importantă are?... întind hârtiile din care abia dacă se mai înțelege ceva după atâtea ore de molfăială în palmele nervoase... mda, așteptați... așteptăm... toată viața asta facem... așteptăm să vină... pe la uși... să-și bea cafelele, să-și curețe unghiile și cornetele nazale... între timp trec domnii... ooo, ce onoare să vă avem la noi în birou... cu diplomatele noi-nouțe... oameni ca lumea... cu greutate... curg apele pe ei de treabă... cu costume țepene... scrobiți... vă rugăm... poftiți... intrați... ultima, o domnișoară aranjată... coboară unduindu-se din mașina care costă mai

équivalences

Cuprins

Pagina 155 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

mult decât mine și ideile mele despre ea și despre orice altceva... își pri-
vește ceasul și bate cu arătătorul în el... simte timpul care costă bani...
pleacă... mda... acum puteți intra... o zi la ușă... ocupația... îmi place
să cred că sunt un artist... liber profesionist... îmi simt limba cum se duce
pe gât în jos... și ochii spre tavan... peste cap... mda... și atunci?...
să spui tot?... poate... cum?... vreți afară?... vă trimit eu afară! ...
crime pe hârtie?... și se face o liniște tristă... am toată ziua înainte...
mă screm... și eu știu să transpir... șuvoaie înghețate... singur... ești
sigur?... vorbind despre marii poeți ai Americii... *la ce an s-a născut
dragă Emily Dickinson?... o mie nouă sute?* ... doamna X o întreabă
tocmai pe ea... opt sute trei zeci... ar vrea să-i răspundă... dar o lasă să
fiarbă... *vai dragă ce lapsus am!* ... ce lucru neînsemnat! ... o dată aco-
lo... *dar ce importanță are?... ei, chiar așa... ai dreptate... să trecem
peste asta...* să treacă... și trec... ele îi ascultă fascinate discursul... o
privesc mute... *axis mundi... copacul care, vertical, leagă...* gesticulează,
susținându-ți punctul de vedere cu buricele degetelor... și așa mai depar-
te... umflă gușa... se înfoaie... se pițigăie... sare de la una la alta...
*bineînțeles că noi, femeile acestui secol, nu putem decât să fim bucuroa-
se că avem în rândurile Asociației Moderne a Feministelor Moderate care
tocmai e pe cale să se constituie o precursorare de asemenea calibru...* își
dezvește dinții într-un zâmbet obscur, la colțul gurii îi lucește o măsea
de aur... și ele abia o urmăresc, încercând să vadă legătura... *mă crezi că
până în clipa aceea nici nu știusem cât suntem de feministe...* *dă-mi un
cutare și-ai să vezi ce-ți scot din el,* mai zice ea... sonor, răsună numele
unui scriitor rus... își scoate un picior din pantof și țși scărpină celălalt
picior cu el... care va să zică așa stau lucrurile... scoate din el... și su-

équivalences

Cuprins

Pagina 156 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

dorile reci?... știi ce, ar trebui să nu-mi mai povestești toate căcaturile astea... dacă mai întrebat ce mai fac, ți-am răspuns... soră-mea e asistentă la universitate... o întrebi una și-ți zice zece... e greu să o faci să tacă... s-o scoți la capăt... bărbatu-său se uită la noi... cu mine mai ia și el o pauză... e mut... și ea... îmi spune de toți... m-au invitat la cină... e și el singur... trebuie să avem grijă de el când putem... acum are casa lui, are o slujbă stabilă... mă mângâie pe creștet în timp ce mănânc felia de tort pe care mi-a adus-o... știai că scrie?... ce drăguț! ... mă sărută pe creștet... tandră... unde m-a sărutat și bătrâna când eram copil... nici acum nu mă iartă... am râs de ea... am râs trei zile... și îmi vine să râd și acum... stătea în ușa și se smiorcăia... furioasă bătea din picior... ca o domnișorică... n-ai voie în oraș... nici nu s-au uitat la ea când i-au decretat interdicția... mâncau tăcuți... nu intră în discuție, n-avem ce discuta... doar eu o pândeam cu coada ochiului, simțind că ceva caraghios are să se întâmple... ea se sufoca în ușa bucătăriei de lacrimi grele și furie... își sufla nasul, apoi începea iar... vreau la Disco... eu săpam cu furculița în farfurie pândind-o... și, când izbucni din nou, i se umflară la nas două bășicuțe verzi... două bășici ca de broscoi cântător... care îi săriră pe rochia ei cea nouă, de care era atât de mândră... și eu izbucnii la rândul meu într-un râs teribil... și, pentru că abia mă țineam pe scaun, am căzut sub masă unde am continuat să râd... am râs așa, într-una, chiar și când mamă-mea a venit să mă sărute... credeam că o să facă oac... să mă sărute în pat de noapte bună pe cucuiul pe care îl dobândisem poate în cădere... poate de la scatoalca pe care tată-meu mi-a ras-o peste țeastă... după ce m-a tras de-o aripă afară de sub masă... și vocile?... și ea?

équivalences

Cuprins

Pagina 157 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

*

Noi nu suntem de acord cu asta. Nu suntem și nici nu vom fi. Așa ceva? De neconceput. Nu se întrevede nici o concluzie comună. Așadar, nemulțumiri de toate părțile. Asta e! Sesiune prelungită de discuții. Pe grupuri, iar în cadrul grupurilor, la nivel individual și uneori disputa pătrunde adânc în om până la nivel subindividual și chiar subatomic. Trupul, fratele vitreg și scârbos al spiritului, dă semne de descompunere încă din timpul vieții. Piele de câine atârână sub forma unor cearcăne gigantice de sub ochi până peste fălci. Buze mâncate. Un tremur sensibil al mâinilor și picioarelor în anumite poziții și condiții. Ei, acum ce ziceți, ne-am înțeles? Nu, în nici un caz, inacceptabil. Și trupul batjocorit, disprețuit de spirit nu-i rezistă. Țândări. Până când crezi că am să te mai suport? Același lucru te-aș putea întreba și eu. Deci, asta e! Se prelungește și, mai devreme sau mai târziu, are loc marea Marea Rumoare. Pe moment intervine pacea și, bineînțeles, Pacea. Ce să însemne gestul lui? Acum se pune în funcțiune, urgie urbană, Aparatul Național al Știrilor Neoficiale. Uniți ad-hoc în grupuri de discuții, se schimbă informații. Se scrie astfel Marele Manual Subteran al Realității, cu alte cuvinte Incredibila Istorie Nescrisă. În această carte fiecare se regăsește într-o notă de subsol și, în funcție de gradul de rudenie sau prietenie cu împricinatul. . . care tocmai a decedat, fiecare cere drepturi de autor. Însă de această dată se ajunge la un acord unanim: *ce dracu?* Și așa cum timpul se varsă amețitor de monoton. . . dar noi unde rămăsesem?. . . aha. . . Mâncărurile trupului perfid induse de scârbele nocturne ale spiritului. Vise de nepătruns și neîmpliniri la îndemână. Cearcănele mele ating un metru și jumate, măsurate ieri, paispe februarie, la primele ore ale

équivalences

Cuprins

Pagina 158 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

diminției, cu un metru de croitorie. Când ating pământul se cere o spălare riguroasă a creierului, de preferință cu alcool pur, extras din distileriile chimice ale orașului. Are loc acțiunea Setea Orășenească – nu se știe de ce i se spune astfel, pentru că, de fapt, tradiția vine din mediul rural – însoțită de chinuitoarele sale revelații.

– Specialiștii noștri declară că Sfârșitul Lumii va avea loc în mod complet în 2044.

– Ei, asta-i bună! Ai noștri susțin că în 2050 el se va produce în totalitate.

– Din Carte?

– Da, din Carte.

– Un cutremur?

– Nu, un meteorit.

Și facțiunea veșnicilor ce spune?

– ... tot din Carte... secetă urmată de inundații fără precedent și colosale erupții vulcanice de la un capăt la altul al pământului... dar omenirea va supraviețui... .

Ce să fie toate acestea dacă nu scârbele sufletului? Fraților, ce nopți, ce nopți! Asupra unui singur lucru rămânem de acord. Acea stupoare mută, de oțel. Nimeni, la nivel de grup sau individual, nu o poate risipi. *Ce dracu* are valențe de axiomă fundamentală și în mod cert e la fel de veche ca omul. Adică vreau să spun... ce drrracu!

Oamenii mor în spital de boală sau acasă, în patul lor, fără să bănuiască nimic, în timp ce Salvarea, care de obicei respectă programul – în fond au cei mai bine plătiți specialiști atunci când e vorba de morți – întârzie în trafic, urlând. *Prea târziu Mișule, ia-l de picioare.* Învelesc mortul într-un

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 159 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

cearceaf alb și, dacă există suspiciuni în ceea ce privește cauza morții, îl depun ofrandă înghețatului zeu Legistul. Acesta îi citește măruntaiele, îi gustă cu degetul lichidul cerebral, îi cântărește pe cap inima ațoasă, apoi o jumătate de zi deliberează verdictul. Fumează cu gesturi largi, țigara îmbibându-se de grăsimea care i-a rămas pe degete. Mirosul un pic straniu pentru un om neobișnuit cu asemenea practici îi stimulează gândirea academică: *omul nostru, sucombat pe la orele amiezii, din cauza traumelor pricinuite de un anumit tip de viață, a decedat se pare pe cauze naturale, cu capul gol și inima plină... în consecință îl declar mort și apt festinului subpământesc. Își șterge ochelarii cu poalele halatului și fruntea cu mâneca. Eliberează un certificat care servește moștenitorilor ca amintire și certitudine oficială. Și în cele din urmă prilej de scandal în familie. Clanul divizat pe interese revendică anumite bunuri care au aparținut mortului. Este necesară medierea unui avocat care se sesizează din oficiu, intervenind prompt. El vine însoțit de notarul din dotare. Își pun șorțurile din piele și ochelarii de sudură și deschid câteva mape cu acte ștampilate la primărie. Care va să zică asta e situația. Noi, în calitate de reprezentanți oficiali ai intereselor bănești... ale cui or fi ele... nu putem decât să vă amețim cu limbajul nostru inextricabil, ceea ce o să și facem. După câteva ore ies primele rude. Cel care pleacă cu veioza ar fi vrut și setul de pahare. Cel care are setul de pahare ar fi vrut și colecția de batiste. Cel cu batistele ar fi vrut și acuarela veche, de valoare neprecizabilă, cumpărată cândva dintr-un bâlci, reprezentând într-un mod cât se poate de realist o scenă crâncenă de vânătoare, așa cum astăzi nu mai vezi. Iar cel cu tabloul ar fi vrut și capacul de la closet. Ultimii părăsesc încăperea cei doi bărbați, avocatul și notarul, care, după ce închid ușa cu cheia, își pun pălăriile și*

équivalences

Cuprins

Pagina 160 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

își strâng mâna în calitate de proaspeți proprietari. Având în vedere noile tarife, timbrul de tribunal, comisionul de redactare sintactică a petițiilor și ultimele tranzacții pe piața neagră de locuințe, apartamentul mortului le revine în întregime pentru a le acoperi cheltuielile.

În fața oricărei universități din țară, mai precis peste stradă de orice universitate din țară, există etern un tei uriaș, iar la umbra lui, câteva băncuțe de lemn, acoperite de chiștoace de țigări și scuipat. Îl găsești acolo, așteptând ceva. În permanență. Noi știm asta și ne întrebăm suspicioși: ce naiba faci omule acolo? Stă cu orele și la un anumit moment se ridică în picioare. Ne povestește el: . . . *nu există spectacol mai frumos decât studentele în zilele cu soare, pe la ora prânzului. . . adevărate păpușele vii. . . minuni, adevărate minuni. . . nici n-ai zice că sunt vii. . . trupuri îngerești. . . ei, și dacă stai acolo mult și insiști cu privirea pe trupurile astea golașe poți să obții o erecție cum nici nu ai visat vreodată. . .* Dar partea frumoasă vine abia acum, conform povestirii lui care îl înnebunește și intră într-un fel de vrie. *Își freacă palmele, râzând grosolan și are în ochi o stranie lucire canibală. . . dar asta depinde, bineînțeles, de dibăcia fiecăruia. . . dacă ai știința de a te scărpinga în buzunare într-un anume fel astfel, încât să nu bage nimeni de seamă, în câteva clipe poți obține o Expoloziiiiieeee. . .* Pare incredibil, dar bănuiala noastră e întemeiată. Cu orele. Și Marea Explozie pe băncile de sub teiul din fața universității, cu ochii strălucind canibal pe păpușele.

Îmi indică cu bărbia o haită de câni care trece veselă prin lumina vâscoasă a amurgului. . . *își îmbârligă cozile, se miroso și fumează discutând amabil. . . omeneste, nu crezi? . . .* Într-adevăr sunt foarte umani. . . *traversează pe la trecerea de pietoni, merg cu tramvaiul și își fac bilet, se de-*

équivalences

Cuprins

Pagina 161 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

plasează pe trotuar în grupuri răzlețe... își cumpără ziare... ce vrei mai mult de atât?... umani... Chiar așa... și mai ales dau dovadă de bună creștere mâncând rahatul ce rămâne în urma unora dintre ei... Într-atât de umani. Din lungile călătorii pe mare i-au rămas câteva gesturi de care nu mai scapă niciodată. Felul cum își apără flacăra chibritului când își aprinde țigara, chiar și atunci când aerul e încremenit. Și al doilea, felul cum se scarpină la părțile intime, ca și cum ar fi singur pe punte într-o seară senină și rece. Și probabil că ar mai fi și altele, dar care nu-și au rostul să le mai menționez aici.

*

... vântul ne întorcea pleoapele pe dos... băăă, Piticu... unde o fi el acum cu manierele lui de bestie?... ceea ce noi numeam maniere de bestie nu erau altceva decât un temperament bolnav, maniacal de-a dreptul... și nici măcar nu era pitic... poate nu înalt, dar nici scund... însă atunci când se îmbăta... și o făcea destul de des... îi plăcea să ne arate cum merge un pitic... acelea erau momentele lui... și, când dădea ochii peste cap, trebuia să ne așteptăm la ce e putea fi mai rău... praful se alegea... avea darul de a stârni situații în care de cele mai multe ori se lăsa cu o bătaie... și noi întotdeauna eram în inferioritate... o zi întreagă ne-am chinuit să-l scoatem din fântâna aia împuțită... mai știi pe unde eram?... pe unde-va prin nord... la masa de alături erau niște mineri... toată noaptea și-a căutat-o cu lumânarea... i-a scos din minți până ne-au bătut pe toți... beți morți... și pe el l-au aruncat într-o fântână... o noapte-ntreagă a răcnit din fundul pământului... până la urmă tot ei l-au scos a doua zi... mă mir că n-a crăpat fiara... am hoinărit pe la mănăstiri în vara aia... da,

équivalences

Cuprins

Pagina 162 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

așa am făcut... și acum, *wită-te la tine, ești un scriitor faimos...* o umbră
 îi trece peste chip, cocoloșindu-l... și umblam prin țară să facem studii...
 beam de crăpa pământul... acolo în nord l-am lăsat pe pitic la călugări...
 era atât de impresionat, încât abia în toamnă s-a întors acasă cu o barbă de
 trei metri... puțea ca un bivol... parcă de-atunci i s-au mai vindecat și lui
 năbădăile... și-al dracu el dacă a vrut să ne spună ce-a făcut acolo toată
 vara... că doar nu s-o fi rugat... ei bine, unii oameni nu se schimbă nici-
 odată... vântul ne cară cu el aiurea prin oraș... ne izbim unii de alții...
 sugari se rostogolesc împreună cu hârtii mototolite și alte mizerii în șanțul
 drumului... și seara se lasă odată cu ninsoarea care ne astupă în oraș ca
 o plombă... în ciuda conștiinței, omul, cea mai imperfectă specie... zi
 după zi... luni... marți... duminică... sau joi... nu se schimbă nimic...
 aceeași stare bolnăvicioasă... convalescent... se apropie Sărbătorile de
 iarnă?... cu ce mă face asta mai bun?... același... indiferent de condițiile
 meteo... indiferent de sezon sau de amintiri... constanța?... nu... ceva
 mai mult decât ea... împietrirea... departe... zece minute?... nu... o
 veșnicie... acolo... ea?... are ochii injectați de băutură... *mai termină
 cu orgoliile astea intelectuale... orgolii?... țipă ca un dement... intelec-
 tuale?... crezi că pe tine n-o să te mănânce viermele?... ori poate vrei să
 ajungi în rai?... ha-ha-ha...* râd derbedei... crispat de oroare... *eu știu
 că o să mă mănânce viermele, țipă el... băăă, eu trăiesc clipa...* filozofia
 populară a viermelui... sunt înspăimântat până la moarte și șterg teighea-
 ua după ei... adun rahatul... el împarte whisky la derbedei... care îi cântă
 în strună... *să ne trăiești barosane!*... iar el țipă la mine... viermele... el
 cu banii, eu cu rahatul unora și al altora... inclusiv al lui... dacă taci, nu e
 bine... orgolios... te taxează... dacă vorbești, iar nu-i bine... te risipești,

équivalences

Cuprins

Pagina 163 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

te murdărești... și trec zilele... numeri ocaziile irosite... și înjosirile... să fie ca în viață?... dar nu chiar la fel... mai vag poate... metafore... nici o clipă nu te poți gândi la altceva... muza care atârnă spânzurată... să n-o bruschez... tandru să o câștig, să o cuceresc... deși mi-ar sta mai bine smintit... concurența?... aia concurență... starea ficțională?... plutind ca un spectru între două lumi care caută să se identifice una în cealaltă... ficțiunea în realitate sau realitatea în ficțiune?... care se desprind una din cealaltă... modelele noastre sunt niște personaje... care au la bază persoane reale... ideale?... să-i găesc pe studenți să-i întreb... și mai ales să adun rahatul... ce greu se fac banii astăzi! ... și mai ales ce greu se păstrează un secret astăzi! ... între nehotărâri... un protest?... desigur... supărat, dezamăgit... ai grijă ce-ți dorești... poate că eu sunt un personaj... între deziluzii... poate că nu sunt real... între emoții scurte și nu foarte intense... poate că sunt un impostor nenorocit... teoria grosolană a viermelui... bând whisky cu golani... care pun la cale banditisme... un spectru atârnat între două lumi... nevoia de modele... *și când am plecat în vara aia la mare... mai știi?* ... goneam cu mașina prin câmpiile uscate și, deodată, ne-am trezit în buza înspumată a mării... era o după amiază cu lumină albă... o boare mustind de mirosuri nebune ridica praf alb în aer... și totul era de un albastru foarte rar... acele momente... *ce-am mai pățimit cu fata aia...* da, scufundasem în nisip niște scaune de fier forjat... crăcănați și proptiți în călcâie, măsuram orizontul cu priviri bete... și aia se gudura pe lângă el ca o cățea, se freca de genunchii lui și îl lingusea, fără să tacă o clipă... până i-a zis-o Piticu... *de ce dracu nu-ți iei mai bine un câine...* să ne priască și nouă momentul?... iar el ne privi amețit de mândrie... *aha, un câine...* n-a fost chip s-o facă să tacă... tu-

équivalences

Cuprins

Pagina 164 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

ruia într-una... *vai, ce le-ai mai zis-o... aha! un câine... hi-hi-hi...* el sa pătimit... erau niște băieți chipeși și vânjoși pe plajă... *Contondent Beach Sports...* adevărați sportivi aruncând-și în cap unii altora mingi medicinale de cinci kilograme... și yoghini tatuati cu bărbi verzi culegând cu sexele enorme și subțiri ca niște trompe de fluturi scoici și melci uscați de mare... în plin soare... spre deliciul câtorva fetișcane de la Școala Populară de Arte și Meserii... treceau în grupuri, chicotind... pe faleză, cu ochii cât cepele... și familii ducându-și de mână odraslele... pe faleză... și copiii aveau țevi subțiri de oțel înfipite prin globii ochilor în creier, din când în când părinții cu pieile fleșcăite sorbeau din zeama proaspătă ca o rouă, după ce le vor fi umplut mintea cu iluzii despre un viitor oarecare... *Tu ce vrei să te faci când crești mare? ... Elixirul Tinereii Veșnice...* și noi stăteam crăcănați pe scaunele jumătate îngropate în nisip sub zidul falezei... și ea: *ah... cum le-ai zis-o... aha... o cățea...* într-una... sticlele... adună-le pe toate... ce fac?... mai stăm cinci minute... asta să i-o spuneți morții nu mie... cocoșați peste cutiile de plastic care licăresc misterios o lumină difuză, caută... se caută, culeg informații... cine e acolo?... o minciună... un univers informațional... virtual parcă... *and when the spirit is so digital...* o iluzie... așa e... o iluzie digitală... afară ninge... pace... atâta pace... sting luminile, închid ușile... ninge cu fulgi mari... o feerie... simt fulgii cum mi se așează diafani pe față... crivățul a încetat... din noaptea luminată vag de becurile primăriei ninge... și pace... o aud... ce pace e! ... o, cât e de frumos! ... o, cât e de bine! ... o, cât sunt de tâmpit! ... și somnul?... somnul cine mi-l doarme?... coma acrobatică... răfuiala cu așternutul meu de scriitor anonim... fraților, vin să vă infectez cu alternativa mea, cu concurența mea... bântuind străzile întunecate peste care

équivalences

Cuprins

Pagina 165 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

se așează scrâșnind zăpadă galbenă ca o mătreață... industrial... lăptarii își zdrăngănesc sticlele în culisele zorilor... o minciună... le lucesc ochii în întuneric ca la diavoli... vaci de plastic care dau un lapte prăfos... pe un fondul unui peisaj abstract... mov... ne zâmbesc dintr-o ciocolată... și laptele din țâțele mamelor?... tot o minciună... o minciună care se cere răzbunată... să înceapă dansul... sugarii, micii căpcăuni care parcă se nasc unii din alții, gata să miște timpul... acum pe burtă... să devoreze viitorul... iernile care durează câte douăzeci de luni... cea mai bună dovadă că există un mâine... și iar pe spate... dar cum, cum să fie?... între nehotărâri își fac de cap... profită de mine... ca un vârtej care mă trage înăuntru... mă răstorn într-un puț împreună cu ei toți... din ce în ce mai mulți... *tu cum ai fi vrut?... noi tot oameni suntem... aici se consumă drame, alianțe, căsătorii... unii mor chiar, alții se nasc... tu cum credeai?... tot o lume... mă fac covrig... mie îmi spun... tocmai mie... care nu stă după tine... ei bine, și care e treaba cu voi?... viermele?... stropit cu whisky... să ne trăiești barosane! ... și ea unde e?... să vezi ce scot din marele rus... aha... își scarpină un picior cu celălalt picior... din marele rus! ... să-i dea un cutare... și sudoarea?... i-o scoate ea pe nas... și gălăgia se aude de pe Lună... ce gălăgie! ... un singur zeu de-ar fi... unul... să ne adune pe toți sub blândețea lui mare cât tot cerul... același pentru toți... nici măcar așa... nu... concurența?... da... nu se termină... când crezi că e mai bine, tocmai atunci e cel mai rău... și invers... deși înseamnă cam același lucru... fă-i să se ridice în picioare... uh, dacă aș putea să știu! ... dacă... prea multe puncte de vedere... toată lumea are dreptate... toți... eu?... nu știu... să-i caut pe studenți... să-mi povestească... ce-au văzut acolo în stradă?... somnul morții curge prin*

urechea inimii. . .

*

A venit de la școală plângând în sughițuri. *Ce-ai pățit, măi copilă*, o întreabă. Cică femeile au păr pe picioare, așa i-a zis ei la școală una. Ca broasca pe burtă și melcul pe talpă. Și, bineînțeles, ca maimuțele pe tot corpul. *Adică mama e maimuță?* îl întreabă ea consternată. *Dacă e maimuță? Păi sigur că e maimuță. . . și eu sunt maimuță, și tu ești maimuță. . . toți suntem maimuțe, pentru că așa a vrut dumnezeul ăsta al nostru să ne facă pe toți un fel de maimuțe. . . niște maimuțe cu mărgelile colorate. . . Dacă are păr? Pe picioare, pe buza de sus, la cur și la subțiori. Toate mamele din lume au păr. Și toate femeile de asemenea. Îi zic. Dacă îi speli ăsteia de pe față varul, și îi arăt o revistă de-a maică-si, o să vezi că are și barbă. Iar eu am bube pe cap. Își ridică părul și își apleacă spre ea țeasta urâtă. Uite, pune degetul! Urlă și mai tare și dispăre în camera ei. Adică. . . ce lume o mai fi și asta?* se întreabă ea. *Menirea mea fiind tocmai asta. Să o pregătesc, să învețe de mică să râcăie vopsea, să cerceteze. Mâine-poimâine o văd mare și îmi vine acasă cu texte de genul Salvați pădurea! Opriti avortul! Nu ucideți animalele! Un nu ferm pedepsei cu moartea!* Crezi că mai prinde douăzeci de ani, îl întreb. În timp ce ploaia galben-vânăta cade mărunț și întunecat afară, el fumează nestăpânit.

Un fotograf în ședință fotografică prelungită într-un atelier din centru. Lucrează pentru o revistă de 32 de pagini. Modelele, niște fete cu părul tapat și vopsit în culori vii, cu glezne subțiri și genunchi osoși și vineți. El se oprește o clipă și privește pe fereastră ploaia de un galben întunecat. Oftează și își scoate exponometrul calculând timpii optimi de expunere.

équivalences

Cuprins

Pagina 167 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Ele îl urmăresc plictisite și imobile apoi își cercetează unghiile gândindu-se... *nu, în nici un caz nu suntem plătite să-l vedem pe ăsta cum face pe artistul... să facă, dar nu cu noi...*

Seturi întregi de legi, axiome fundamentale și stranii paradoxuri, supoziții și planuri de idei, teorii. Unii le cred pe toate, alții, după ce le cercetează, au rețineri. Alții își au propriile lor legi bizare și se integrează greu în orice societate. Unii respectă legile frii, alții au porniri împotriva acestora și le creează noi dimensiuni legale cu ajutorul tribunalului de la Haga, introducând conceptul de democrație reciprocă civilă și sexuală. Unii discută despre ce e mai bine. Iar alții îi combat cu exemple din viață. Și nimeni nu crede în nimic.

Sar pe el și din câțiva pumni îl trântesc la pământ. Fetele râd admirativ. Stă adunat cu genunchii la gură și așteaptă supus să treacă toți și să-l lase în pace. Se ridică. Ajung lângă el și, deși vreau să trec mai departe ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, îl ajut să-și adune zdrențele împrăștiate pe asfalt. Într-un portofel se văd câteva hârtii oficiale, roase. *Dirrecția Muncii și Protecției Sociale*. Un fir de sudoare îi strălucește maroniu după ureche. Când se întoarce cu fața spre mine, îmi clipește cu cei trei ochi. Zâmbește știrb și face un semn cu pumnul strâns după grupul care a trecut și l-a deranjat. Se așează în fund, cu spatele lipit de zid și își rearanjează locul. *Diagnostic: oligofrenie de gradul II. Concluzie: capacitatea de discernământ și de muncă afectată total sau în cea mai mare parte. Pacientul nu necesită îngrijire permanentă.*

– Ce-au avut cu tine? îl întreb indignat conform unei prejudecăți absurde.

Dă din umeri și râde.

– Dar în frunte ce-ai pățit?

Mă privește serios și își duce degetul la pleoapa ofilită care îi ascunde cel ce-al treilea ochi. O pipăie și degetul dispare jumătate undeva, în cap, iar pielea pleoapei celui de al treilea ochi se întinde roz și strălucitoare. O voce iese din el.

– M-a împușcat unu' de-i zice Mistrețu' că are niște mustăți răsucite.

– Cum așa?

– Era noapte și el era beat... E polițist. Și eu fugeam pe după o casă.

– Și de ce fugeai?

– Că-mi era frică. Nu e bine să fugi noaptea când îți e frică. Te împușcă Mistrețu' în cap.

Clipește cu cei trei ochi odată.

*

Stă privind tavanul. Tocmai se fac două zile de când n-a părăsit încăperea plină de fum. Două zile. Își amintește de săptămâna de acum un an. Revelația înfricoșătoare care o avusese atunci. Cu un an în urmă.

Peste numai o săptămână voi împlini o vârstă. Ce înseamnă asta pentru mine? Păi cam așa... picioarele îmi put mai tare ceea ce înseamnă că am devenit un bărbat adevărat... burta, așa cum îi stă bine unui intelectual îmburghezit, ia proporții... hemoroizii o iau din loc o dată cu gradul ridicat de constipare, rinichii îmi fac figuri... nevrozele se cronicizează... depresiile se nesimțesc, își pierd din elan... iar eu, din entuziasmul negru, disperat ce se năștea din ele... văd din ce în ce mai clar fisurile dintre mine și soția mea, fisuri pe care încercăm să le lipim cu bucuria unor mici

équivalences

Cuprins

Pagina 169 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

achiziții casnice... și care, bineînțeles, se reflectă și asupra vieții noastre amoroase din ce în ce mai tristă... și asta nu e totul... durerile de ficat, de spate, de rinichi, dinții care nu mai sunt decât jumătate, prostata umflată, lenea oboșită, sentimentul de inutilitate... apropierea implacabilă a morții... Nimeni nu scapă de asta.

Poate că acela a fost începutul. Poate. Îl pândea, stătea după colț să-i cadă în cap. Și... deodată...

*

... oameni și oameni... unii fac prea multă gălăgie, alții prea puțină... și mai sunt ăia care fac pe proștii... îmi zice odată Piticu... *știi, mie îmi place să i-o zic omului în față... toți tac și se umflă în ei cu supărări... zi-o dom'le... treci peste inhibiții... și poate că așa își dă seama că e tâmpit... sau poate că îți dai tu seama că ești tâmpit... oricum mai bine decât să crapi... fac pe proștii... habarniștii... ca și cum nu s-ar întâmpla nimic... îngroapă totul sub cur și zâmbesc naiv... nu cunosc... n-am idee... despre ce vorbești?... bărbatul soră-mii tace și ne privește cum, stânjeniți, ne întrebăm muți, din priviri... unde e?... copacii comunică între ei prin păsări și fluturi și vânt și uneori prin rădăcinile care se împletesc nevăzute pe sub pământ... stăm în fotolii drepți ca niște copaci... restul e doar poezie... unde e?... ce să scriu, soro... minciuni... minciuni sfruntate... minciuni cu care poți muta munții... cu care în general poți face orice... aici apar două întrebări esențiale... cine le citește de ce le citește?... adică nu ne-ajunge viața?... și, dacă nu ne ajunge, de ce nu ne ajunge?... pentru că ar trebui să ne ajungă... vezi un surd cum se chinuie să compună o simfonie... pentru ce?... pentru cine?... cum își*

équivalences

Cuprins

Pagina 170 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

smulge o ureche pictorul... un orb creionând arabescuri fermecătoare... și aici apare a doua problemă esențială... pentru ce se chinuiesc ei?... unii zic că pentru glorie... alții, pentru că simt o teribilă nevoie de a comunica... se vorbește despre posesie și despre anumite nevoi estetice... oare astea să fie?... de asemenea se mai zice că vor să dobândească veșnicie... să-și smulgă omul acela nebun urechile pentru glorie și pentru frumos?... iar alții zic că le e prea bine... că au ce băga în gură și atunci își permit... să-și strice sănătatea pentru că altfel nu pot să comunice?... și ce să comunice că doar abia am convenit că nu-s decât minciuni?... doar nu vrei să-mi spui că știu ei mai multe decât noi... mai multe decât gălăgioșii sau decât mușii sau decât habarniștii... și totuși, chiar dacă noi știm că nu știu, așa cum le știm noi pe toate, ne ducem la prăvălie și suntem în stare să ne cheltuim până și ultimul bănuț pe câteva cărți sau câteva cărți și albume sau poate discuri mari din ebonită neagră, zgâriate și foarte rare... ei spun ceea ce noi, într-un fel sau altul, știm... doar că nu putem fi la fel de expresivi ca ei... asta să fie?... intri în Metropolitan și stai cu sufletul la gura și te închini la ruinele incașe în care se mai ghicește încă ea care a trecut pe-acolo... ea... ea?... unde?... câtă bucurie... acea lumină albastră care iese uneori prin pereți... cele o mie de ceruri s-au răsturnat în ochii ei... ochii ei, oceanul... așa e, sora mea... Icar și-a lipit aripile cu ceară și s-a lansat nebun spre soare... și vântul ne aduce propriile amintiri după ce le-a purtat împrejurul orașului și ni le trânteste direct în cap... asta sigur nu e o minciună... exact așa se întâmplă... noi stând în stradă în timp ce deasupra noastră norii, ca niște găini enorme, se pun pe clocit o ninsoare care să astupe orașul ăsta cariat... nu, nu e o minciună... rădăcinile se întind pe sub pământ atât de mult... glonț în jos...

équivalences

Cuprins

Pagina 171 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

cât să-i cuprindă miezul fierbinte în brațe ca un copil spinarea mamei... acolo o să ajungem toți... cu toate minciunile... cu viermele... futui mama lui de vierme... acolo e un dumnezeu șchiop sau nu, rău sau bun, catolic sau ateu sau democrat, om sau maimuță... înmănușat cu azbest, azvârle suflute fierbinți prin găurile din scoarță... începe să râdă, cum își amintește, stând în stradă... unii oameni nu se schimbă niciodată... *Phi-iithiiichuuu...* da, Piticu... ce-i cu el?... a rupt gâtul curcanului și i la aruncat în casă prin ușa deschisă... un profesor care nu vroia să-l treacă... aflase el că dacă-i duci ceva acolo te trece sigur... *am auzit că așa fac toți profesorii...* are omul o fermă la țară, are o fată de măritat... *eu știu?*... *îi duc și eu o găinușă, ceva și scap...* părea destul de sigur pe el și toate ar fi fost bune și frumoase și toată lumea ar fi fost fericită dacă Piticu n-ar fi făcut-o în felul lui... și-a luat curaj cu câteva pahare înainte și tocmai la ușa profesorului a dat ochii peste cap... și, harșt, i-a sucit gâtul păsăroiului acolo, în ușă, în fața lui... *na, mă, căcatule...* sări-ți-ar ochii... ce puteai să mai zici?... și poate nici până aici nu ar fi fost mare lucru... în fond s-au văzut mulți nebuni pe lume... dar, ca să încununeze momentul, a ținut să-i arate, conform manierelor lui de bestie, cum merge un pitic... pe bordura scării... a ajuns la spital cu două coaste rupte și, în urma scandalului care s-a iscat, a fost exmatriculat... e mare lucru că nu l-au expulzat din țară... în Siberia cu fiara!... dar bineînțeles că nimeni nu s-a întrebat ce căuta el la ușa profesorului cu animalul ăla în brațe... așa că ne-am procopsit noi cu el pe cap o vară, până l-am lăsat la niște călugări cumsecade care se pare că l-au făcut om... Sergio?... ce face Sergio?... e în India cercetează dresorii de cobre, iar Alessandro se bate cu fasciștii... pe scutere cu lanțuri și cu un chiștoc prețios strâns

équivalences

Cuprins

Pagina 172 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

între buze... ultimele vești de la Roma... se pare că papa și-a prelungit contractul cu sfântul scaun pe încă zece ani... nepermis, spun dușmanii invidioși, care sunt în stare să jure că, de fapt, a semnat un odios pact cu cel negru și că refuză să moară dracului o dată... ne întâlneam de multe ori și îmi povestea despre băiatul ei... o femeie bătrână și necăjită... îmi zice de el că n-are aia, n-are ailaltă și că ar vrea să-l vadă și pe el la casa lui... dar mai ales să-l vadă cu un ban acolo... și, cînd mă întîlnesc cu el, elegant, etalînd-și portofelul cu o nonșalanță de prestidigitator financiar, obișnuit cu scurgerile de informații din subsolurile Bursei Mondiale de Valori... că nu-i ajuns banii?... și eu credeam că o fi vreun vicios, că are vreo pramatie care îl stoarce... mă privește fără să înțeleagă ce vreau de la el... adică?... *banu', nenică, banu' și atât*... o călătorie prin țările Africii?... nu, în nici un caz... vreau să spun că dacă ar avea toată trezoreria Statelor Aliate ale Europei de Apus în brațe tot nu i-ar ajunge... și nu că nu ar fi în stare să pună mâna pe ea... are talent pentru asta și mai ales îl are pe Mutu... ai semnat chitanța... dobîndă la dobîndă și, dacă nu ești în stare să-ți onorezi datoria nefericită, îl trimite pe Mutu să-ți spargă capul... o face pe gratis, o face din plăcere... din principiu... orice cap trebuie spart din cînd în cînd... și dinții zdrobiți... el, fiind un fel de artist, o face eficient... dovadă pumnii ca niște capete de buștean, insensibili la lacrimile vreunui nenorocit care îi intră pe mînă... și ea se plînge de băiat... stau în picioare cu orele și ascult povestea ei tristă... compasiunea se măsoară în varice și în amortăala gambelor... sunt consternat și încerc să-mi mișc picioarele fără ca ea să observe manevrele pe care le fac de la șold în jos, din glezne și genunchi... fără să-mi piardă privirea... Mutu, soro... și ideile care se subînteleg din discursul nostru

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 173 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

tăcut se întrepătrund într-o țesătură transparentă, aspră... o haină care cade peste realitate, care o fi ea... o mânecă e prea scurtă, iar alta e prea lungă... în față poalele atârână, iar în spate lasă fesele descoperite... peste piept vizibil prea strâmtă... are cinci nasturi și trei găici... din același material plin de echivoc, pe cap o bască atât de strâmtă, încât, deformând craniul, pare o mașinărie medicală medievală... ne oprim din tăcere și admirăm plini de uimire ce am realizat până acum... această operație însă poate dura ani în șir pentru că, de fapt, niciodată nu vom reuși... se lucrează cu un material plin de incertitudini... croiul se face cu aproximație pe un client veșnic și invizibil... cam astea ar fi, surioară... mă ridic cu greu din fotoliu... *pe curând... te pup și să ai grijă de tine... că tot te-ai adunat de pe drumuri... n-ar fi păcat...* eu lucrez și de Crăciun și de Anul Nou... el pleacă cu olandezele la schi... adun, adun într-una... după unii și alții... sub control, totul e sub control... *nu știi ce m-aș face fără tine...* impertinența lui mă ametește... *da-da, s-a închis...* chiar așa, ce s-ar face fără mine... rămân să adun rahatul... înainte de marginea orașului... marginea lui definitivă... acolo unde începe brusc câmpul cu gunoaie... există întotdeauna o pușcărie și după ea o biserică... chiar acolo șoseaua face o buclă, urcând un pic... acolo, între pușcărie și biserică... acest fapt ascunde șoferului câteva surprize... în primul rând, curba nu e chiar așa de largă și nici panta chiar așa de domoală, astfel încât, dacă nu ești cu băgare de seamă, te poți strivi foarte ușor... cu mașină cu tot... de gardul de piatră care pare să fi fost ridicat acolo ulterior, tocmai pentru a mai stăvili din entuziasmul unor automobiliști și de a feri biserica străveche de o eventuală catastrofă... fie vorba între noi, biserica se găsea acolo cu mult înainte ca omul să fi visat motorul în patru timpi... dacă

équivalences

Cuprins

Pagina 174 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

nu dovedești un pic de prudență, întrând în acel viraj periculos, vei ajunge cu siguranță o plăcintă însângerată... lucru dovedit de atâtea ori... nici până astăzi n-am reușit să înțelegem dacă ea a fost neatentă sau gestul ei a fost unul premeditat... și mai știi ceva surioară?... nu contează dacă poveștile lor nu sunt adevărate... contează să crezi tu în ele... pentru că dacă tu crezi în ele... oricât de vinovați ne-am simți din cauză că nu-i totul perfect, oricât de mulți viermi ne-ar năpădi, ori de câte ori ne-ar arunca dumnezeul acela șchiop afară din miezul pământului... suflete fierbinți... și oricât de bine ar ști Icar că ceara nu ține... dar mai ales, oricât de porcîn ar suna trombonul în noapte... noi vom continua, nebuni, să ne smulgem urechile și, surzi, să plecăm s-o căutăm pe ea... vom pleca după acel sunet delicat care se strecoară printre dealurile nopții... spre zori...

Fuma privind tavanul.

Într-o zi s-a săturat. S-a săturat de toate. N-a vorbit cu nimeni despre treaba asta. Așa a început. S-a dus și s-a așezat pe scările catedralei, printre cerșetori. Trei zile l-au căutat. L-au căutat fără oprire. Credeau că i s-a întâmplat ceva. L-au căutat la spital. Credeau că a murit pe undeva. L-au căutat la morgă. Treceau de patru ori pe zi pe lângă el și se întrebau... unde o fi? Nimeni nu s-a fi gândit. Stătea acolo ghemuit, cu un carton de gât... NEOM... Uneori treceau chiar de mai multe ori. De cinci, de șase. Le-a zis când l-au găsit. Dar ei voiau să știe ce e cu el, de ce a făcut asta. Apoi l-au silit să se întoarcă acasă, să-și vadă de slujbă. Om, neom. Trebuie. Ce e prostia asta. Dacă ai de zis ceva, zi. Și le-a zis... că treceau pe lângă el fără să-l vadă... el îi vedea, le vedea figurile mirate, îngrijorate. Râdea de ei.

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 175 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

Despre Picu se spune că ar fi copilul unei femei singure, fără bărbat adică, ce lucra odată ca infirmieră în spital. Într-o noapte, la reanimare, ea încălecă un pacient sub anestezie, unul proaspăt operat de un cancer comun. A fost un act steril, o însămânțare fără plăcere, fără nimic altceva decât dorința ei de a scăpa de singurătate. Mai mult ca sigur că omul ăsta era inconștient, erecția lui nefind altceva decât răspunsul fiziologic al organismului la stimulările pe care ea le efectuase medical, aseptice. N-ar fi nici o mirare ca Picu să fie plămădit din visele unui muribund năucit de droguri, o substanță uleioasă în care viața înoată spre o lumină care nu mai e nicăieri. Dar Picu are momentele lui. Nimeni nu poate da o explicație științifică acestui fenomen straniu. Pentru că, atunci când Picu e treaz, pare cuprins de o frenezie cumplită, gândurile... care or fi... scot flăcări. Pare străbătut de radioactivitate și tremură mărunț. Din el țâșnește o lumină halucinantă, care îi face pielea transparentă. Îi vezi prin craniul translucid, ideile și pâlpârile neuronilor și le auzi trosnind ca niște surcele, ca niște articulații sfărâmate. Rostește cuvinte cu o viteză amețitoare, dar limba în care vorbește e una necunoscută, o limbă pe care nu o pricepe nimeni. Eu cred, având în vedere felul venirii lui pe lume, că ar putea fi limba dracilor. Probabil că fenomenul ar merita mai multă atenție din partea specialiștilor. Privit de la zece metri distanță, mai ales în lumina înserării, Picu treaz pare un experiment atomic, o lampă nucleară. Aproape că ți-e teamă să te apropii de el, gândindu-te că poate exploda în fiecare clipă. Și, chiar dacă nu te gândești la asta... poate că te contaminează și rămâi fără păr și fără posibilitatea de a mai lăsa vreodată urmași. De obicei se

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 176 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

adunau toți pe tejgheaua cleioasă, lansându-și comenzile nesfârșite și ideile, de asemenea, nesfârșite. Și în cele din urmă luarăm loc toți la Masă. În seara aia Picu părea să fi ieșit din starea lui vegetativă. Privea cu ochi mari cum cuvintele treceau prin aer ca niște salve de tun și din când în când nota pe fața de masă, pătată de sosuri grele care fac rău ficatului și de saliva unor discursuri neverosimile, dar pline miez, diverse amănunte care i se păreau lui interesante. Le nota cu ce îi venea la îndemână... un chibrit ars, un chiștoc stins, cu unghia înmuiată în vreun pahar din sticlă foarte groasă pentru a nu fi topit de lichidul pe care îl conține. A fost cu siguranță una din acele seri, cea mai bună dovadă fiind învierea lui Picu. Atât de viu, încât a doua seară simți o nevoie cumplită să revină singur în acel loc, să-i alunge cu o serie de înjurături ucigătoare pe cei care stăteau placizi la Masă și, cu un gest larg, să o golească de încărcătura ei nocivă până a ajuns la acel miez complicat, mai complicat decât un rebus, notele lui indescifrabile. Pentru mai multe ore urmări cu degetul, ca pe o hartă, semnele încâlcite, figurile geometrice, ideogramele din limba drăcească și celelalte minuni. Apoi plecă spre casă, fără să atingă pământul. Pentru exact patruzeci și cinci de zile nu o mai părăsi. Și ca să fie mai precis... nu-și mai părăsi camera. În urma studiului amănunțit pe Fața de Masă el ajunsese la anumite concluzii pe care simțea nevoia să le lase pe hârtie posterității. În tot acest timp, patruzeci și cinci de zile, fără să doarmă sau să bea apă, hrănindu-se doar cu insectele care aveau nefericirea să-i tranziteze camera, scrise câteva caiete de care beneficiem noi acum. Pentru că ele nu au un titlu, un titlu pe care autorul lor să-l fi pus și care să-i trădeze intențiile, le-am numit noi ulterior *Învierea și dispariția lui Picu...* o altă versiune de titlu, mai puțin populară, dar pe care eu o prefer, fiind *Ultimul capitol*. N-am înțeles niciodată ce vrea să

équivalences

Cuprins

Pagina 177 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

spună acest titlu... probabil, zic probabil, se referă la ultimul capitol din viața lui Picu. Exact în ziua patruzeci și cinci un vecin declară că ieșise seara în balcon să fumeze. A văzut în noapte o lumină aprinsă în blocul de vis-a-vis. O lumină care la un moment dat s-a stins. A fost ultima oară când cineva poate să spună ceva despre Picu. A dispărut pur și simplu, s-a evaporat, sau poate a făcut implozie. În urma fenomenului n-a rămas din el decât un vag miros se ars care, de altfel, putea foarte bine să fie mirosul țigărilor pe care le fumase în tot acest răstimp. Caietul cu cele șase sute de pagini e singura mărturie că acest om ciudat ar fi existat vreodată. Din nefericire, el e scris în aceeași limbă pe care o vorbea în momentele lui de viață maximă, de radioactivitate. Continui să susțin că ele ar trebui studiate de specialiști.

... dacă ai început ceva trebuie să termini... așa că, moșule, spune-mi odată... nu mă mai fierbe... asta e o prejudecată tare urâtă... termină tu cu întrebările... Cât pe ce să-mi despice din nou capul cu bastonul lui de piatră... ay... puta del diablo... în Cuba femeile dansau dansuri pe plajă și s-au dezbrăcat de steaguri și au înroșit apa cu ele...

Îi spusese moșul:

– Ai mătreață, ai țâțe și nu te speli. În mod normal aceste lucruri nu constituie o problemă, însă peste toate îți pute și gura și ai un caracter josnic, infect, iar aceste lucruri sunt de-a dreptul inacceptabile. Dacă am fi trăit cu o sută de ani în urmă, te-aș fi provocat la duel și te-aș fi ucis ca pe un mișel. Și reține... aș fi făcut-o cu spada și nu cu pistolul. Te-aș fi străpuns ca pe un vierme.

Pentru aceste cuvinte și altele asemenea Colonelul a făcut istorie. Îi vorbise călăului care își ținea cizma pe obrazul lui. Cum de a scăpat din

équivalences

Cuprins

Pagina 178 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

toate? În numele progresului, al științei și al încrederii cele mai profunde în om... al bunăstării materiale sau al superiorității spiritului... care din aceste infatuări se justifică?... să-mi spui tu mie care din toate astea merită... acele vibrații constante pe care omul le simte în mațe... pentru că, vrem, nu vrem, ele răsună teribil asurzindu-ne... nu ne rușinăm că am pierdut inocența animalelor care am fost... ci ne rușinăm pentru omul care nu putem fi... iar asta se cheamă evoluție...

Poeți pleșuvi bolnavi de nostalgiei nelumești ca niște primadone toxicomane, romancieri-reporteri iscodind realitatea cu ochi de gigolo, jurnaliști-profeți cu priviri de gâde, artiști carismatici și languroși argumentând necesitatea dictaturii esteticii, bufoni triști ai Marelui Cerc al Morții spălându-și fardul ca o cenușă, un tenor minuscul cu păr foarte rar, executând ireproșabil o arie în timp ce o sală întreagă recade secerată la condiția de spori ai vieții... purtați de vânturi mustinde, pentru douăzeci de milioane de ani pământul ascunde sub stânci moi și fierbinți o omenire dezlănțuită în aplauze... sub rahatul asta?... ei! ... un soare fierbe tâmp și imbecil de singur... în jurul lui învârtindu-se conform unor legi aiurea planete sterpe... același vânt înghețat străbate infinitul... și toate aceste fețișoare transpirând chinuit pe sub pietrele fierbinți și moi... Deasupra, Zeu Dement... Violatorul... victime la grămadă... femei tatuate cu părul vopsit și bărbați cărunți plini de voință, capre alpine și porci sălbatici, un fluture cu ciudate proprietăți telepatice, o minunată pasăre colibri, un mușuroi de furnici războinice, balene eșuate putrezind de bunăvoie pe un țârm acoperit de nori verzi-cenușă și câteva femei gravide... bineînțeles, fătul s-a dus dracului, zdrobit de penisul enorm divin...

équivalences

Cuprins

Pagina 179 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

... Parisul invadat de horde de turiști... funcționari respectabili cu umbrelă și nevestă plinuță, rostind *haute-couture* cu buze țuguiate și umede... strivindu-se de vitrine... japonezi uscați, manevrând cu abilitate trei aparate de fotografiat în același timp... dărâmand în entuziasmul lor turnul Eiffel... mafioți moscoviți – foști agenți conspirativi trăind alte vremuri – vânzând carne tânără mafioților corsicani... Parisul în flăcări... șampania curge în spume pe sânii ofiliți ai unei prostituate de lux – fostă dansatoare în Crazy Horse... chicotește cuibărită pe genunchii unui texan obez... Daddy O Dallas dă cu pălăria de pământ guițând... *baby you remind me my nephew*... un club de jazz plin de ziariști politici ai universului, tineri programatori lucrând pentru marile companii, golani intelectuali deprinși cu *tainele drumurilor lumii*... ochelari subțiri și totul e *trendy*... mirosuri dulcege, grețose de trompete încinse... *well, I can tell you I've got a nice job... good money*... își aranjează câteva șuvițe de păr... priviri ațâțate și reci... vedete anonime în marele spectacol transmis în direct pe culoarele invizibile ale web-ului... și un hacker exhibiționist care dă buzna într-o fereastră *Quik Time*, oripilând o familie de profesori cumsecade din Noua Zeelandă... un fumător își dă foc în Trafalgar în semn de protest față de discriminarea suferită... Tortilla, Coasta de Fildeș, anul 2015... negrii săpând după pepite cu mâinile goale... *era ca în Alaska la începutul secolului trecut... Gold Rush... își rupeau mâinile în pământul uscat și tare*... în timpul ăsta domnul De Mone – judecând după nume, oricine are chef poate contesta această poveste ca fiind neverosimilă – stă într-un salon elegant... tacâmuri de argint, pahare de cristal... strălucitor... își așează monoculul în ochiul stâng și ridică imperceptibil din sprânceană... apare un băiat cu mânuși și papion și pantaloni cu vipușcă... îi întinde o tavă

équivalences

Cuprins

Pagina 180 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

de argint... domnul De Mone ia hârtia și o studiază... cu un ochi privește paharul în care o rază de soare străpunge vinul rubiniu... cu celălalt, prin monoclu, întrevede viitorul... irisul se strânge lacom, dându-i o viziune mulțumitoare... mina, cu acordul unanim și definitiv al noului guvern, se va extinde între granița de nord și cea de sud... și de la est la vest de asemenea... și apare un fundamentalist bandajat în dinamită... urlă prin barba încâlcită lucruri de neînțeles... și toată lumea se trânteste la pământ...

... trenuri zbiară prin șesuri arse... printre coline, șerpi moi de mașini străbat șosele puturoase... și pământul plin de secetă și de lanuri cenușii... metalice... soarele naște o sete cumplită... o sută de grade în văzduh și acea sete cumplită care-ți răvășește privirea... un pâlț de ciori se ridică prăfuite dintr-un schelet calcinat de bivol și pleacă auirea... pe linia orizontului un șir de puncte negre ca niște mătăanii. ...

Reflexe incerte în sângele domnului Z

The Sailor is in the City buying up TIME.

W. S. BURROUGHS – *Naked Lunch*

... și de ce crezi dumneata, domnule Z., că literatura e un mare rahat?... ei bine, asta cred eu... și n-am să-ți spun... așa că fă bine și ascultă-mă cu atenție... decât o singură dată... de ce?... scrisul e impur... spre deosebire de muzică și pictură care imită natura, scrisul e cuvânt și cuvântul e nenatural... el fiind blestemul omului... așa că fă-mi cât mai repede un bine... retează-mi mâna asta dreaptă... mâna asta dreaptă cu care manevrez frenetic stiloul... și dă-i-o pianistului de lângă bar care tace și bea singur... lasă-mi doar stânga... mult mai bine așa... stânga e mâna cu care îmi hrănesc civilizată trupul sau, la fel de civilizată, îmi manevrez penisul ca pe o armă ofensivă cu semințe vătămătoare, cu stânga mă șterg la cur sau îți arăt într-o stupoare spontană... cum, uite, în asfințit... spumegă dement de singurătate un soare palid... și tot cu stânga mă bat peste gură când verbele curg din mine ca o vomitătură a creierului... smulge-mi dreapta... și dă-i-o ăluia care tace... pentru că scrisul imită viața în cel mai oribil mod cu putință...

... scriitorul ăsta de care îți zic are un aer trist, nefiresc și e împovărat de misiunea lui... pentru că, oricât de frivol își permite să fie, intențiile lui sunt dintre cele mai serioase, mai misterioase, pentru că... dar cum altfel... comite un act de grav... el face cultură... are un costum albastru cu dungi fine, gri și vestă... din buzunarul de la piept îi țâșnește o batistă cu broderie: Z... și poartă o pălărie care îi învăluie chipul cu o umbră incertă... în ham, pe coaste, un pistol rece, cu care își semnează victimele...

stă în parc pe o bancă și urmărește cu mare atenție Orașul... *acest animal enorm făcut din mulțimi nesfârșite de oameni... aruncă pe cer o umbră nesigură... nu-i așa că seamănă cu un elefant dement?... sau poate... da, da... cu un șarpe flămând... nu?... o sepie furioasă? ... apoi se ridică și pleacă aiurea... și te întreb, îmi aruncă el peste umăr... cine pe cine parazitează?*

*

... vine alergând, îl văd pe fereastră... urcă cele câteva trepte și aproape își dă duhul... nu mă mir văzându-l... tremură, e livid... *nu mai... nu mai...* bânguie ceva despre fermenții care l-au adus în halul ăsta... văd cu greu rebelul din el... *viața ne aduce în situația asta... rebeli...* poate, nu demult... așa zicea... odată... și acum?... ce a mai rămas din el?... se azvârle în pat peste așternutul răvășit... văzându-l întins, îi simt izul nehotărât de suicid ce răzbate din abandonul așezat fățiș... cam teatral! ... patul?... știu bine ce înseamnă... abia mă ridicasem, mucegăit, din el... fără somn... patul, eternul refugiu al deziluzionaților... trândăveala fierbinte a eșuării... orizontalitatea... un sistem... pe întuneric... cu obloanele trase... cerul tavanului înnegrit de câteva gânduri antisociale... cerul tavanului înnegrit de nevoia aspră de uitare... găfâie și îmi spune ceva... cuvintele nu ajung însă la mine... sunt înmărmurit, fascinat de acest tablou terifiant... îl admir... fără sunet... nici măcar nu simt compasiune pentru el... de ce vine să-și împartă cu mine mizeria?... ar fi ca și cum mi-aș plânge singur de milă... *ideile și sfera lor ideală?... nu, născute cu omul, din om...* îl aud... îl recunosc atât de bine... ți-aș zice să ai tu grijă de el... deși, crede-mă, nimeni nu poate face nimic pentru el... nici

măcar eu... chiar dacă el speră... mai speră încă... sigur, vine la mine... știe că eu îl cred... dar eu nu-i pot oferi ce vrea el... sătul de toate... nu... *care sunt alternativele?...* *de-o parte ai totul, o lume așa cum e ea plină de nehotărâri și incertitudini, de sublim știrbit... și de cealaltă, funia... învaț-o!... învaț-o bine!... în curând la ea ai să te rogi...* înțeleg din privirea cu care mă fulgeră că e, de fapt, abia la începutul unui drum lung, îngrozitor... înțeleg că, dacă vreau într-adevăr să-i fac un bine, ar trebui să-i sugerez abandonul abandonului în care pare înțepenit... abandonul total... detașarea... mă rog... aş putea... deși sunt convins că-și va supraviețui... va învăța singur... mult prea autentic în înverșunarea lui, motoarele îi sunt pline de sevă... natura umană găsește mereu resurse să-și supraviețuiască... tu poți doar să te prefaci că știi despre ce vorbește... să-l lași să-și ducă singur mizeria... ce altceva pot să-ți mai zic?... mă întreb de ce crede el că are nevoie de mine...

*

În cabinetul celebrului doctor Z.Z. intră Diva. De cum pășeste înăuntru, începe să-și arunce hainele de pe ea. Doctorul o oprește cu un gest ferm.

– Pentru numele lui Dumnezeu... ce crezi că-i aici? Spermă se donează în cabinetul de alături... iar eu am trecut de mult de vârsta la care...

– Dar, doctore, am nevoie de o pereche nouă de țâțe... să-i ia dracu de nenorociți... ăștia nu știu să recunoască o adevărată operă de artă... trag de ele de parcă aş fi doica lor... așa că fie-ți milă și pune-mi-le la loc, își dezvelește pieptul într-un gest eroic...

Doctorul se ridică în picioare și, cântărind situația, se mută de pe un picior pe altul bătându-se cu arătătorul în tâmplă. Are cizme de cauciuc

équivalences

Cuprins

Pagina 184 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

albe, genunchii osoși îi dispar sub halat, în dreptul sexului, o pată galbenă, pieptul plin de păr, iar la gât un stetoscop ruginit. Părul grizonat îi stă lipit peste cap și te amenință cu o mustăcioară țepoasă, îngălbenită de tutun.

Împreună alcătuiesc o singură ființă simbiotică: trei picioare, două cape-te, patru mâini. E caraghios să-i vezi, nedezipiți. . . *țuți, ce-ar fi să mergem acasă și să gătim ceva. . . poate niște șpaghete, bem un vin, ne uităm la un film, unul melodramatic, care să ne facă să ne întrebăm ce rahat s-a ales de viețile astea ale noastre. . . sau poate facem o baie. . . zău că așa ar trebui să facem. . .* și încep să se giugiulească chiar acolo, în văzul celorlalți. Dar și mai caraghioase sunt momentele în care nu se mai împacă și se amenință cu vieți separate. . . *plec și nu mă mai întorc. . . îl trage de nas. . . și unde mă rog frumos vrei să pleci drăguțule?. . . la dracu, plec la dracu și are să-ți pară rău. . .* se zbate și scena nu mai e caraghioasă, ci chiar dramatică. . . văzându-l cum se smulge din acel trup comun, îți imaginezi că în curând are să ajungă acolo unde și-a propus. . . *hai să te văd, îi șuieră ea. . . și îi trage – sau își trage – un șut în fund. . . el răcnește și vrea să o muște de ureche, dar ea se ferește și îi dă un cap în plină figură, umplându-l de sânge. . . hai, cară-te, cară-te fix la dracu. . . dacă poți. . .* și picioarele, două dintre ele, pornesc într-o direcție independent de al treilea care țopăie funcționând ca o frână. . .

Obosită de același discurs răgușit, pe care îl aude în fiecare seară, înainte de culcare, ea se hotărăște să accepte separarea. Astfel, la ușa faimosului doctor Z.Z., această creatură bizară fumează la două guri în așteptare. Iese Diva și doctorul, oprindu-se în ușă, le face semn.

– Vă poftesc înăuntru, iepurașilor. Execută o piruetă, sărind de pe un picior pe altul și mișcându-și capul din gât ca într-un dans ritualic hindus,

équivalences

Cuprins

Pagina 185 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

făcându-le loc. Creatura se strecoară icnind.

– Sigur, cazul vostru, aparent banal, mă pune într-o situație delicată. Operația de desfacere are anumite implicații morale, drept urmare v-a trebui să-l chem pe popă. Popooo! Răcnește cât îl țin plămâinii. Nu vă fie teamă, am reușit să desfac cu succes chiar trei persoane. Și odată i-am extras unui funcționar un scaun din fund. Da, da... un scaun masiv de lemn... unde dracu umblă popa asta... popooo... poate nu vă vine să credeți, dar am văzut multe la viața mea, așa că situația voastră, doar aparent banală, dar într-adevăr excepțională, nu-mi pune nici un fel de probleme. Vă rog să luați loc... nu acolo... acela e scaunul de care vă po-vesteam... îl păstrez ca pe un trofeu împreună cu câteva pietre extrase din creierul unuia... avea capul plin cu idei fixe și, credeți-mă, se pricepea la orrice... sau cel puțin așa spunea el... odată intrat în cabinet, a început să-mi explice că puțina mea mătrează vine dintr-o disfuncționalitate a ficatului și că el are o rețetă prin care aș putea să mi-o înmulțesc... spre binele meu... așa că i-am pus dinamită la baza craniului și, în urma exploziei controlate, am umplut sala de operație cu pietriș.

Înhață un borcan pe care îl scutură și care scoate un zgomot teribil.

– Curat material științific... dar să-l vedeți ce bine arată acum! Popooo... Nu pe scaunul acela, ce naiba! Cineva va veni într-o zi să-l revendice și atunci trebuie să fac inversul operației de extragere... dar ce nevoie avem de popă?... se poate rezolva și fără el... toate se rezolvă fără... de parcă n-am știi pe ce lume trăim, ce naiba, face un gest cu mâinile prin dreptul urechilor... ați văzut-o pe Divă ce fericită era?... ei bine... asta e! ... arată bine...? Face un gest ilustrativ cu mâinile în dreptul pieptului și fluieră printre dinți admirativ... restul nici nu mai contează... trei pe-

équivalences

Cuprins

Pagina 186 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

rechi de șosete i-am îndesat sub pielea fleșcăită... și poate ați vrea să știți ale cui erau șosetele... o, nu... pe-asta nu v-o mai spun... nu, nu... nu erau ai ăluia cu scaunul... și-ați văzut-o cum a ieșit?... cu pieptul tare, în mare viteză... o locomotivă cu țâțe... dar poate cel mai curios caz... a venit la mine unul într-o zi... unul așa mai rotofei... cică să-l clonez că lui nu-i mai ajunge un trup... șapte vieți are în el... așa mi-a zis... *doctore, șapte, dar șapte, doctore... nici mai multe nici mai puține...* să-l clonez și să-l leg într-o comunitate de eu-uri interconectate telepatic...

În cele din urmă, doctorul Z.Z. îl clonă și îl interconectă telepatic cu cele șapte clone ale sale. Nu după mult timp... s-a întâmplat un lucru absolut firesc: clonele au pretins identitate și voință proprie. Avu loc o mică revoluție surdă și mută, un scandal tăcut, pe care, dacă îl urmăreai cu atenție, puteai să-i intuiești evoluția. Previzibilă de altfel. Originalul își impuse ferm tiranicele-i drepturi. Dar clonele trec la atac pe ascuns, îl lucrează pe la spate. Jurământul lor ferm... *noi îl vom îngropa pe împuștit...* e rostit la miezul nopții, atunci când el doarme și nu le poate intercepta comunicarea decât vag, în somn, sub forma unui vis șters. Clonele se clonează la rândul lor într-un gest disperat. Războiul se duce acum pe mai multe fronturi. Originalul tiranic bănuiește că ceva necurat se produce fără știrea lui. În comunitatea de eu-uri interconectată telepatic circulă mesaje din ce în ce mai confuze. Se vorbesc câteva limbi, nici una cunoscută de vreo altă ființă pămîntescă. Clonele clonelor comit la rândul lor o clonare din răzbunare. Originalul abia se mai regăsește în masa oribilă de carne. De fapt, anatomic vorbind, această ultimă versiune abia dacă are ceva uman. Imobile, cele aproximativ două mii de clone noi, multe dintre ele au murit curând după clonare, stau în fund și își privesc trupurile informe. Una

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 187 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[Ieșire](#)

dintre aceste creaturi este hermafrodită și, din momentul nașterii, începe să se reproducă singură în cicluri foarte scurte, mai scurte decât cele ale țânțarului sau ale musculiței de oțet, în virtutea unei deviații care s-a produs în urma clonării succesive a clonelor deja clonate. Deși. . . doctorul Z.Z. privește cu suspiciune această explicație care a fost dată ulterior printr-un comunicat de presă, susținând că: *asta-i evoluție domnule, evoluție și nimic altceva*. Ființe larvare se târăsc prin bălțile drumurilor. Creatura cu forme neașteptate – lucru posibil datorită spectrului larg de opțiuni care se deschid în ADN-ul său incert – se naște din ouăle băloase pe care hermafroditul le depune fără încetare peste tot. Mormoloci cu mâini și degetul mare de la picior opozabil, prezentând urme stinse de umanitate, în bazinele close-telor din gară, în fântâna arteziană din fața primăriei sau în scuipatul unei fetișcane fără chiloți într-o parcare la ieșirea din oraș. Din cristelnița unui preot de țară răsare țeasta moale a unui soi de limax cu blană blondă care are o formă ușoară de prognatism și bărbiță roșcată. O parte din aceste creaturi au aripi de libelulă și se deplasează atât pe cele trei rânduri de picioare, cât și în zbor. Și curând cer drepturi de școlarizare și locuri de muncă. Aceste creaturi sunt declarate OMUL NOU. Unele asociații mistice vorbesc despre blasfemie, altele, despre venirea Zeului pe pământ. Societatea civilă privește fără prejudecăți fenomenul. Liga Feministă și Gruparea Homosexualilor Democrați salută evenimentul printr-un carnaval care are loc simultan pe străzile marilor capitale ale lumii. A fost necesară intervenția fermă a poliției pentru a tempera entuziasmul general, pentru a nu se produce stricăciuni. Șeful Misiunii pentru Drepturi și Îngrădiri zbârnăie pe culoarele tribunalului de la Haga cu un snop de plângeri în mână, plângeri împotriva brutalităților comise de poliție în timpul zilelor sărbătorești. La

équivalences

Cuprins

Pagina 188 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Tokyo prima paradă de modă care imită caracteristicile fizice ale OMULUI NOU. Modele au solzi de pește implantați în piele, iar de sub elegantele rochii fanteziste le curg trei cozi de șobolan. În ultimul număr al revistei Playboy tinerele nude au barbă și trei perechi de sâni. Un magnat al petrolului sosește la ușa doctorului Z.Z. solicitând un transplant – operație extrem de costisitoare – în virtutea noilor fenomene. Z.Z. îi îndepărtează urechile și în locul lor îi înfige niște tentacule vegetale, un fel de cârcei de vie, pe care una din creaturi i le donează de bună voie. Magnatul este primul om care va reuși să comunice telepatic cu OMUL NOU. Evenimentul de maxim interes mondial se consumă în cadrul unui spectacol cu largă participare internațională, transmis în direct prin absolut toate canalele posibile de comunicație. În metrou licăriri verzi sau oranj în telefoanele celulare ale cetățenilor încremeniți ai lumii, albastre pe toate tavanele locuințelor pământești. Se zice că această transmisiune a eclipsat chiar și Olimpiada din 2012. Impactul social al prelungitelor momente publicitare este încă studiat de un comitet înființat de o renumită universitate americană, format din sociologi, politologi, antropologi, generali de brigadă, căpetenii apașe, înalți ecleziaști și sportivi cu recorduri imposibile. Ei bine, în timpul acestui spectacol, domnul O, texanul petrolist, își mișcă tentaculele vegetale într-un fel anume, creând un efect hipnotic și, pe măsură ce comunicarea cu OMUL NOU se derulează, o traducere instantanee apare pe un enorm ecran Sony amplasat în spatele său, la care e legat printr-o interfață digitală. Unii dintre telespectatori au declarat că în timpul comunicării au trăit diferite stări și emoții. Cei mai mulți vorbesc despre o transă în care Pacea Albastră le-a inundat sufletul și că, odată treziți, au fost cutremurați de un acut sentiment al morții și lacrimi le curgeau fără

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 189 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

încetare pe față. Alții, în schimb, au fost copleșiți la trezire de un acut sentiment al urâtului însoțit, ca și în cazul celorlalți, de lacrimi nesfârșite. Cu toții prezintă semnele unei vizibile și stranii dependențe. Dar cazul cel mai interesant a fost cel al unei femei. Ea pretinde că cele două luni cât a ținut spectacolul a dormit în fotoliul ei comod, așteptându-și bărbatul să se întoarcă acasă și că, odată trezită, a constatat că este însărcinată și că trebuie să nască. Și a născut chiar atunci, pe fotoliu, căscând și ștergându-se năucă la ochi. Pruncul perfect normal semăna vag cu originalul miilor de clone, acel bărbat grăsuț măcinat de un surplus viață care a stârnit nebunia, deși, la fel de bine, putea să semne cu orice alt bărbat al vechii generații. Însă nimeni, pentru nimic în lume, nu putea să accepte acest fapt. Era prea evidentă asemănarea cu legenda. Un grup de savanți a luat copilul pentru cercetări și a dispărut cu el într-un laborator secret undeva sub un deșert. Copilul nu prezenta nici unul din semnele mutațiilor succesive, avea ochii albaștri și emana un vag miros de urină și de carne fragedă. Testele – înregistrate clandestin de un cameraman al unei televiziuni, strecurat prin tehnici ninja dincolo de zidurile subterane de titan – au dovedit că pruncul sănătos este, de fapt, una dintre cele mai mari escrocherii ale secolului. În urma unei investigații în care au fost angajate câteva agenții de spionaj s-a descoperit că vinovați de toată afacerea sunt membrii unei grupări radicale de darwiniști conservatori, invidioși pe noul mers al evoluției.

– Așa că, drăguților... popooo... de ce să mai mire cazul vostru aparent complicat, dar în esență unul banal?... pe unde dracu umblă popa ăsta? Hai, veniți la mine...

Doctorul Z.Z. își freacă palmele curate, albe și umede și înșfacă de pe o masă un satâr de bucătărie. Soarele cade în asfințit, aruncând pe nori

străfulgerări sângerii. O umbră uriașă trece prin dreptul ferestrei. Pe chipul alb cei doi ochi lucesc, unul verde de sticlă, celălalt galben, ochi de carnivor cu pofte insașabile.

*

... au început să tragă ca niște descrierați... ca orbii... cu degetele înțeleștate pe trăgaci... de frică?... bineînțeleș că de frică... tu cum crezi... și mie îmi era frică... condiții de război... teribil de frică... le citeam teroarea în priviri... cu mulțimea spumegîndă care venea amenințătoare spre ei... răcneau ca într-o voce... Libertate sau moarte! ... în condițiile astea cum să nu te sperii... erau doar niște băietani... unul dintre ei s-a scăpat în nădragi când a văzut sângele... au murit oameni... i-am văzut... oricum nu așa de mulți cum s-a crezut... având în vedere gurile de foc dezlănțuite... Libertate! ... fioroși, înaintau spre ei... acu îi judecă pe ei... niște copii... era suficient să moară unul ca să-i judece... dar așa?... zeci... și cu toate astea cum poți să-i condamni când ei aveau nădragii plini cu rahat?... acționau la ordin... la ordin sub teroare... Liberat sau moarte! ... mii de oameni strigând într-o voce... își scutură țigara pe lângă scrumieră... ridic capul... ospătarul trece pe lângă noi cu tava plină de halbe gata să se răstoarne... seara de toamnă se așterne timpurie peste terasa animată... îți dai seama... îi judecă pe ei, niște instrumente... instrumente ale destinului... și pe ăia mari?... pe granțuri?... ăia bineînțeleș scapă... o manipulare... sunt înțeleși... deh, țară de căcat! ... zic și eu... se privesc cu sprâncenele ridicate... o neliniște se insinuează vicleană pe măsură ce seara se face mai cenușie și terasa se golește... pe măsură ce vorbăria de cârciumă devine serioasă...

équivalences

Cuprins

Pagina 191 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

mi se strânge inima și mă gândesc la el... la orizontalitatea lui fierbinte... ce caut aici?... despre ce discutăm noi?... ca și cum ar avea vreo importanță!... am putea foarte bine să vorbim despre fotbal... sau despre copiii noștri, mândria verde a spermei... sau am putea la fel de bine să tăcem... pă sare?... oricum într-o bună zi vom uita totul... *n-are a face țara cu treaba asta...* indignat îi combate vorbele aruncate aiurea în golul de moment al discuției... *justiția e într-adevăr oarbă... crezi că în Mozambic grangurii nu scapă?... sau în Chile?... sau pe Insula Paștelui?... scapă... peste tot grangurii scapă... de-asta toți am vrea să fim cât mai granguri... și ce, nu suntem toți niște granguri în felul nostru?... cum?... tu ești grangure la tine în familie... eu la mine... la slujbă barosanul e directorul... se plimbă cu limuzina și pleacă cu secretara în weekend la munte și nu dă socoteală nimănui... doar nu vrei să-mi spui că trăiești cu familia ta într-o înțelegere perfectă?... ceva mă face să cred că nevastă-ta nici nu știe că ești aici, cu noi... înserarea îmi sporește neliniștea... viu odată cu apariția lunii... inima îmi bate... mă prefac că nu știu ce se întâmplă... în timp ce orașul răzbate până la noi prin seara timpurie de sfârșit de septembrie sub forma unui zumzet în care se încurcă zgomote teribile, mirosuri aspre și dragoste risipită la întâmplare... metalic, undeva nu departe, niște roți de tren bat cadența vitezei... un abur încărcat de benzină arsă... transpiră toxic... orașul...*

... la viața mea... am o dambla... să fur nevasta altuia...

... se aude un cântec în timp ce bărbații beau bere la terase... în timp ce încercăm să nu uităm... să ne aducem aminte... în timp ce totul devine nevoie de uitare... orizontalitatea... ultima expresie a abandonului... înainte de marele abandon... cerul coșcovit al tavanului... mi se

équivalences

Cuprins

Pagina 192 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

face milă de el... ar fi putut fi chiar el acolo, cu o mitralieră în mână... un tânăr în fața mulțimii care răcnea... Libertate! ... el ce ar fi făcut?... apoi au spart vitrinele... s-au înregistrat și furturi... incendieri gratuite... răfuieți personale... întotdeauna e așa... chiar și în Mozambic... chiar și în Chile... chiar și în Statele Unite... bastionul democrației... oare ce ar fi făcut el dacă era acolo?... începe să mă obsedeze această întrebare... cu mitraliera în mână... ar fi pus-o jos și s-ar fi lăsat călcat în picioare... așa?... dar el nu știe că și mie mi-ar fi fost frică... m-aș fi scăpat în nădragi dacă aș fi fost acolo... aș fi tras ca un dement... în acea violență spontană... cu creierii întunecați de spaimă... o neliniște privind de pe terasa înaltă orașul învăluit în aburi de benzină arsă... sau sacrificat ca niște martiri... s-au sacrificat pentru noi și libertatea noastră... simt o povară... păsarea?... crezi în destin?... sigur, cred, cred în destinul poporului... și în cel individual?... și în cel individual, bineînțeles... destinul lor, al martirilor... sau poate pe dos?... adică?... poate că meritau ce li s-a întâmplat... mulți dintre ei abuzând de semenii, silindu-și copiii către un ideal care nu pare altceva decât toate greșelile lor repetate, înșelând mereu sub o formă sau alta, cu mari lacune în transpunerea vorbelor în fapte, poate scandalagii, cusurgii, un pic leneși sau bețivi... ești cinic... crezi că meritau să moară?... nu, nu cred că meritau să moară... cred că nimeni nu merită să se nască... nimeni nu merită una ca asta... și mai cred că lucrurile nu sunt chiar așa cum ne-am obișnuit noi să le vedem... doar pentru că nu vrei tu să le vezi așa cum sunt... tu le vrei mai complicate... din contră, eu le văd foarte simpli... vorbești de destin, poate, cumva... și dacă nu?... aluneci sub aparențe cu răsufierea tăiată și vezi cum imaginea comună, populară se schimbă radical... evenimentele, marile momente

équivalences

Cuprins

Pagina 193 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

ale istoriei?... recunoști printre martiri pe unii care ți-au făcut rău, grosolani cu orgolii inumane, vârandu-ți pe gât fraze memorabile... oameni pe care reușeai atât de sincer să-i urăști pentru moșia lor, oportunismul lor evident, toate porcăriile pe care le-au comis exasperându-te... oameni care printr-un hazard ajung să ducă steagul unei cauze a momentului... sunt convinși că există și oameni demni printre ei... se poate... pe de altă parte gândește-te că până acum n-a existat vreo ideologie care să nu fi vărsat sânge... inevitabil... pasiuni și interese... smintiți și bandiți... libertate... strigă masa de oameni sedusă... alți morți pentru alți nebuni... uneltiri grosolane... ajung cărați de gloate în fața gloanțelor... cine?... și naivii... fără un destin anume... câteva războaie esențiale pentru mersul istoriei din sutele de mii care s-au dat ne mai stârnesc nouă spiritul... libertatea... în numele libertății?... ar fi trebuit să fim deja de mult moral sănătoși cu atâtea crime după noi târâte prin timp... lecția... împovărați de ele... totul se termină într-un manual... câteva date pe care un școlar se chinuiește să le învețe pentru testul trimestrial în timp ce i se explică, într-o manieră ce nu mai are nimic în comun cu adevărul lor, al faptelor, importanța lor... totul se termină demagogic la tribună... vrem morți!... totul se termină pe o terasă, într-o cârciumă... dacă își au vreun rost martirii?... moartea îi face mai buni... îi idealizează... despre morți numai de bine... dar nu uita că pe unii dintre ei îi urai chiar tu... ți-i doreai așa, morți... pe o terasă în discuții născute dintr-o nevoie neînțeleasă... cred că ar trebui să-ți mai revizuiști un pic această teorie sălbatică altfel... desigur, altfel... martirii își au rostul lor în condițiile în care omul nu e perfect... oripilați și totuși amatori de crimă... ar fi trebuit să ne fi îndreptat deja... da, gură cască la locul tragicului accident... la lo-

équivalences

Cuprins

Pagina 194 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

cul crimei... o mulțime sedusă de o baltă de sânge cald... să fim mai... cum? ... în fiecare dimineață îi văd cum ies pe poartă cu coșurile pline de flori... o bătrână și un băiat... se vede pe ei că odată au trăit mai bine... băiatul, îmi povestește el, e orfan... îl crește bunică-sa, bătrâna... un camion i-a ucis părinții... striviți undeva pe o autostradă... martiri... trăiesc dintr-o pensie și din ce le dă grădina... buchetele mari de crizanteme din care copilul abia se vede... daliile... trag amândoi de coșuri în fiecare dimineață până în piața de flori unde au o tarabă... nenorocirea...trandafirii subțiri, crinii... băiatul se duce la școală de-acolo, îmi mai povestește el... bătrâna rămâne să vândă... uneori primește comenzi... pentru nunți sau înmormântări... uneori plânge și se gândește la copii ei morți... șoferul cu basculanta era beat... face cinci sau șapte sau zece ani de pușcărie... ar putea să facă și o mie, nu? ... stăm cu gușile înfipte în gard și îi privim cum trec, două mogâldețe strivite de coșurile cu flori... peste oraș zumzetul adoarme... ultima comandă... ospătarul ne face semn că închide... mă gândesc la el... mă gândesc la bătrână și la nepotul ei orfan... ce se poate face în condițiile astea?... discutăm și noi la un pahar... ne batem gura degeaba... prea multe scandaluri domne... prea multe... fac ce vor din țara asta... iresponsabili... niște incapabili... am ajuns de batjocora lumii... ce greu o fi să recunoască că greșesc, că sunt incapabili... păi cum... ăla ar fi deces politic... așa se văd oamenii de caracter... se amină... își iscodesc unul altuia tăcerea și își imaginează diverse lucruri... un tren bate cu roțile în șine cadența vitezei... și șuieră... în timp ce noaptea răcoroasă învește orașul în uitare... noi, bărbați în toată firea, ne ridicăm de la masă și plecăm toți care încotro... pe străzi câteva mașini cu tineri care se distrează... și un grup compact de femei

équivalences

Cuprins

Pagina 195 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

care ies din tură de la fabrica de hârtie... le văd fețele palide, cu halo, rotunde... în lumina oarbă a becurilor de stradă... ca un lan de floarea soarelui în deplasare... sporovăiesc... zic ele că sindicatul ar fi de vină... și șobolanii se retrag din calea noastră... *ar trebui să-i bată pe monezile de cinci sute...* un fel de efigie a urbanității... medaliile urbanității... șobolanii... un tren șuieră inconștient în noapte... *și pe cele de o mie să bată niște câini...*

*

... ce poți să-i spui?... nimic... cuvintele tale, o alinare de moment... dovada compasiunii... se pierd în imensa lui durere din care, odată rămas singur, răsare mai apoi spectrul morții ca un leac urgent și vinovat... trebuie să ai răbdare, să-l veghezi cu grijă, fără să-l sâcâi cu concluzii comune... cu sfaturi culese din statistici... lasă-l... căci, chiar dacă pare încurcat la minte, ceea ce gândește are sens... măcar acum te rog să mă crezi... măcar acum când îl vezi pe el tarat... când vezi ce moștenire păcătoasă i-am pus în sânge... odată cu viața...

*

– Eu nu sunt cine credeți voi că sunt. Eu nu sunt cine cred eu că sunt. Și cu toate astea suntem niște persoane inteligente, care discută lucruri inteligente și care au păreri juste despre ce se petrece în jurul lor. Deci cine sunt eu? Dar cine sunteți voi?

... stătea zăvorât cu paișpe lacăte ca nu cumva să-l deranjeze cineva și medita privind un perete... spre seară bântuia orașul în căutarea vreunui căruia să-i comunice senzaționala lui idee... n-ai putea spune că nu era

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 196 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

senzațională... și se pricepea la orrice... absolut orrice... ți-o trântea în nas și nu puteai să suflă... nu puteai decât să stai acolo izbit în moale, holbând ochii la el... și apoi, cu un gest larg, ca de spadasin, puneă punct și dispărea dincolo de cele paispe zăvoare să-și fiarbă o nouă bombă cu care să te uimească... dacă-l vezi, mai bine să sari din calea lui afară... și, dacă doamne ferește îi vorbești, te privește cumva... privirea i se focalizează undeva, prin tine, dincolo... în felul acesta te scanează științific și imediat își face o părere precisă ce e cu tine, câte parale faci, ce boli ai – să nu crezi că nu le știe pe toate... cu leacuri cu tot pe care, dacă e bine dispus, ți le împărtășește... dacă nu, te lasă să crapi ca un vierme – îți numără oasele prin carne și, în funcție de un anumit algoritm, poate prevedea dacă te însori, cu cine te însori... dacă e sau nu femeie de sămânță, câte kilograme trebuie să slăbești ca să-ți meargă bine în următorii cincizeci de ani, ce ziare trebuie să citești zilnic pentru a-ți menține spiritul treaz, de ce nu merită să-l citești pe cutare autor care e mason de gradul cinci și colaboraționist al tuturor polițiilor secrete ale lumii... *fascș;ti și jidovi peste tot*... ce mașină ți s-ar potrivi cel mai bine și alte lucru asemenea... esențiale pentru un cetățean modern... ți se adresează cu „fiule“... uneori dispăre cu săptămânile și atunci știm cu toții că e plecat în cercetare... își ia cu el o trusă ciudată, cu care face tot felul de măsurători... poate să măsoare, de exemplu, cantitatea de moarte care există într-o casă chiar și atunci când e părăsită... *omul lasă niște urme pe unde trece, hai să le spunem resturi de viață*... *ei bine, aparatul meu le măsoară și îți indică gradul morții pe care fiecare om îl poartă în el*... *e ciudat cum oamenii, atunci când se gândesc la moarte, se gândesc mai degrabă la ritualul care îi urmează, la sărbătoarea din jurul lor morți, la ce ar spune x sau y despre*

équivalences

Cuprins

Pagina 197 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

ei morți... ei bine, nu... această mașinărie indică precis gradul anume al morții... clipa aceea funestă în care fluturi străvezii îți ies pe nas și lasă în urmă, ca în cârlig la abator, o hăinuță slinoasă de cărnuri... momentul acela precis când începi să te împuți sau, mai precis, când începe Marea Împutire... spunând toate astea, poți să juri că ai în față un nebun... și, ca să nu ai nici o îndoială, tot el îți explică... ai putea crede, conform unei prejudecăți comune, că din rahat cresc cei mai frumoși trandafiri... dragul meu, din rahat nu crește decât rahat... uite! ... și își îndreaptă bagheta spre celelalte mese... Vaginel îl ascultă făcut ghem într-o poziție umilă... din hainele lui iese un miros rânced de prăjeală... aparatul cârâie și câteva becuțe licăresc... ăștia-s plini cu moarte și habar nu au... și am vaga impresie că nici nu vor să știe... Vaginel îl privește cu o pereche de ochi albaștri care, din cauza dimensiunii și a culorii, par sașii... și tocmai atunci intră Sally și se așează la masa lor... Sally Izmănoasa și Luigi Vaginel... probabil unul din cele mai ciudate cupluri ale omenirii și nu-i greu de ghicit de ce... Sally e o fată roșcovană plină de pistrui – unii susțin că ar avea pistrui și în... dar, mă rog, să nu intrăm în amănunte stânjenitoare – și în nici un caz nu poartă izmene, acesta fiind doar un alt exemplu de răutate omenească... Luigi, pe drept cuvânt supranumit Vaginel, și-a făcut din buline o religie... ei stau acolo și, în schimbul unei beri și al unui rom, îi ascultă incredibilele teorii enciclopedice... da, și până la urmă mi-am vândut invenția Centrului de Cercetări Spațiale... deci, aparatul urma să fie folosit în scopuri științifice... atașat unei vietăți special proiectate în laboratoarele genetice ale doctorului Z.Z., o vietate care să reziste condițiilor vitrege de pe orice planetă a universului... atunci când ea e prezentată opiniei publice, se spune că poate rezista chiar și condițiilor

équivalences

Cuprins

Pagina 198 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

din Soare... astfel, cu o catapultă specială, aparatul atașat acestui vierme cu o mie de picioare este azvârlit pe Marte... pentru că, spune un savant, suntem siguri că acolo există sau a existat cândva viață... dar până să descopere viața, aparatul respectiv a transmis neîncetat un semnal ca un bruiaj... probabil că uriașa cantitate de moarte găsită acolo i-a suprasolicitat circuitele metafizice și la dat peste cap... poate un pic confuze aceste teorii, se apără el... v-am zăpăcit de minte?... dar, scuzați-mă, ce-i prostia asta... adică vreau să spun că viață avem și noi aici, pe pământ... o-ho-ho... și mai ales moarte... câtă vrei... Luigi, dracu mai știe cum l-a botezat mă-sa, clipește privind încrucișat și albastru... își bea romul cu înghițituri calculate și se strânge mai aproape de femeie... poate cel mai bizar cuplu al planetei... într-o zi pe docuri niște marinari i-au propus lui Sally să-i însoțească după o grămadă de lăzi... au tocmit un preț și ea a acceptat... dar acolo au început să o batjocorească și să-i facă diverse alte lucruri care nu erau prevăzute... așa că ea le-a zis că accepta să-i facă orice, dar să vină și Luigi... să o țină de mâna... și el a venit și a ținut-o de mână și ea se pierduse în privirea lui încrucișată, albastră... și în cele din urmă Sally se îmbolnăvi la plămâni... și el o îngrijea, îi ștergea fruntea și îi aducea medicamente... atunci, în ultima ei zi de viață îl trase lângă ea și îl puse să-i jure că va face ce îi va spune ea cu limbă de moarte... el jură temător... și Sally, abia respirând, se desfăcu din haine și îi oferii trupul... poate prima și singura femeie din viața lui... el se lăsă în ea și lacrimile îi inundară fața și ea, albă ca un mormânt, privea tavanul... văzu acolo un cap minuscul, albastru, un cap ca de porțelan, care sparse tencuiala și ieși răcnind în lumina cenușie a camerei din subsol... o figură albastră cu dinți minusculi transparenti și ascuțiți, de sticlă albastră, răcnind un răcnet

équivalences

Cuprins

Pagina 199 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

ca un bruiaj, pe care nu îl auzi decât ea... și își lăasă ultima răsuflare în urechea lui Luigi care tocmai avea prima și singura femeie din viața lui...

Iar femeia asta slabă, cu privire porcină, maro, deschise ușa și intră în camera luminată stins de lumânări, pereții căptușiți cu icoane, tavanul negru de fum. Undeva foarte departe, în fundul camerei stă o tânără mică, cam cât un năpârstoc, cocoțată în vârful patului pe șapte perne moi. Ea poartă o rochie din postav gros maro și părul îi e retezat pe frunte cu toporul într-un breton deasupra frunții. Se scobește în nas și își șterge degetul de rochia aspră. Urechile clăpăuge percep un sunet și încep să se miște ca niște pâlnii de radar. La vederea mamei-si, ochii îi pâlpâie tulburi, ca și cum cineva i-ar fi turnat petrol pe urechi.

- Și ce ar vrea fetița mamei să-i aduc? Poate un bărbățel?
- Gaga!

- Ei... e timpul, fato, să ne faci și nouă un urmaș, să ne lumineze și nouă bătrânețile...

Femeia slabă, soția președintelui companiei N., râde scoțând pe nas un fel de sforăit, își aranjează cochec buclele perucii de plastic.

Și ea iese în stradă cu o funie în mână, năvălește peste un tânăr care îi iese întâmplător în cale. Tânărul se zbate și țipă stins, ca o vrabie otrăvită. În cele din urmă femeia se întoarce în camera întunecoasă cu prada.

- Uite ce ți-a adus mămică... ai fost cuminte?
- Gaga!

- Dar ce are dragă? Ia uite ce plin de posibilități e! Cu un băț extensibil îi indică dintr-o singură mișcare protuberanța pantalonilor, izbindu-l încetișor peste testicule, îi dezvelește gingia superioară, arătându-i dinții, îi extrage portofelul cu o zvâcnitură scurtă, din încheietură - manevră su-

équivalences

Cuprins

Pagina 200 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

perbă de maestru spadasin.

- Gaga!
- Bine, fie cum spui tu.

Îl dezleagă, iar tânărul se scutură ca un mânz proaspăt fătat, aruncă o privire îngrozită spre fundul întunecos al camerei unde fata stă cu breton și urechi clăpăuge pe șapte perne, apoi o rupe la fugă. Ea se scobește în nas și își șterge degetul de rochia aspră, din postav maro.

Și tocmai atunci sună telefonul. Domnul președinte al companiei N. răspunde fumându-și havana. . . . *da, desigur... ai dreptate... trebuie să impunem un standard, având în vedere că noi suntem aceia care ne ocupăm de nevoile oamenilor... exact, mesaj cât mai confuz... îi vâr omului pe gât mesajul meu... fumează, cum ar veni... dar, în același timp, îl ameninț că tutunul îl omoară... e limpede, nu?*

Trebuie să-ți spun că domnul președinte al companiei N. este genul de persoană care, atunci când vorbește la telefon, în primul rând se recomandă. O face tare, cu un entuziasm care nu-ți lasă nici un dubiu că numele îi e un scop în viață. Sunt cutare, ți-pă el și la capătul celălalt al firului cuiva îi pleznește miocardul și timpanul. Și, tocmai când închide telefonul, intră în birou doamna slabă cu privire maro, nevastă-sa.

– Dragul meu nu se mai poate așa. Trebuie să facem ceva cu fata asta a noastră.

– Corect, spune el încrêțindu-și fruntea. Pe lângă standard, am o reputație. Trebuie să cerem sfatul străbunilor. Se cere o ședință de spiritism.

Ședința de spiritism are loc în camera uriașă a fetei care stă în rochie maro, cu bretonul deasupra frunții și cu degetul în nas, pe șapte perne.

équivalences

Cuprins

Pagina 201 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

– Cu tot respectul, invocăm înțelepciunea străbunilor, tună domnul președinte și lumina lumânărilor tremură.

De undeva, dintr-o ușă laterală intră în cameră unul din străbuni. Spiritul Marii Maimuțe Albe care a fost odată, atât de perfect, omul – un înger. El se învârte prin cameră ca o maimuță, mirosind ca o maimuță sub privirile căscate ale familiei. Pe umăr poartă ca pe un papagal un omuleț albastru, chelia lucioasă pare din porțelan.

– Ne adresăm ție, Mare Spirit, dar, cu tot respectul, văzându-te, suntem dezamăgiți. . . adică ce-i asta, un trucaj à la Hollywood?

Marele Spirit face un semn cu mâna și toți încremenesc. Omulețul albastru se cațără pe capul maimuței albe și, ridicându-se pe vârfuri și dezvelindu-și dinții ascuțiți de sticlă albastră, începe să răcnească un răcnet strident ca un bruiaj.

– Gaga!

Fata din pat bate din palme și ochii i se tulbură ca petrolul, în timp ce urechile i se rotesc ca niște pâlnii de radar. O pernă îi sare de sub fund.

*

. . . urci șoseaua de asfalt prost pe o bicicletă de fier masiv și toate gândurile îți ies prin piele. . . împutite. . . douăzeci de kilometri de pedalat în forță și la capătul drumului te așteaptă o răsplată minunată. . . râul scâldând în splendoare lunca. . . scurgându-se pe sub poalele dealurilor, de câteva zeci de milioane de ani ne consemnează neutru evoluția. . . câteva mormane stinghere de gunoaie depozitate la liberă înțelegere pe nisipul malului. . . lunca lată are o deschidere mai mare decât ochiul meu poate să

équivalences

Cuprins

Pagina 202 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

cuprindă... mă învârt până amețesc apoi consemnez urmele dezastrului... ultimele inundații au distrus culturile extensive și casele câtorva gospodari în marginea satului din apropiere... n-a murit decât un om care păștea vacile... l-a surprins torentul adormit pe-un dâmb... sătenii zic că îi cam plăcea să tragă la măsea... culturile devastate... sărăcie... agoniseala oamenilor... s-a dus... noua albie... relief răvășit de inundații cum nu s-au mai văzut... plopii argintii cu frunze albe au rămas drepți... sălciile și iarba nouă, crudă... privesc în apa limpede a râului care s-a retras... viitura a cărat nisip peste vechea pășune... această luncă stranie cu câteva trunchiuri răsturnate și rădăcini subțiri deșirate pe zeci de metri... nisip... și plopii argintii... și râul care cântă același cântec în noua albie... gunoaiele... împutinate de apă... dinspre sat latră niște câini... doar noi numim dezastru încordările naturii... peisajul remodelat, încă în convalescență, e impresionant... brutal, se schimbă, dar minunea e acolo... pe râu atârână sălciile ciufulite creând un culoar de vegetație peste apa... simt căldura cum mă invadează... cine poate să facă toate astea fără să clipească?... deschiderea mai largă decât ochiul meu poate să încapă... subtilele modificări din peisaj îmi stârnesc lacrimile... inima îmi bate... în soare... aceeași și totuși schimbată... plopii înalți drepți... și râul care a luat un nou curs... malul sculptat în forme blânde de nisip întărit... beție... smârcuri de iarbă crudă țâșnind incredibil de verzi sub chiar ochii mei... și, din sat, aud tristețea agoniselii risipite... orgolioși, fără măcar să știm de ce, ne încapățânăm în aceeași veche eroare... suntem după chipul și asemănarea lui... pe nisipul cald... privesc apa limpede... ce mână subtilă?... și vreau să nu uit... după chipul și asemănarea lui?... până vine un camion și ne strivește de asfalt... orgolioși... îl deposedăm de meri-

équivalences

Cuprins

Pagina 203 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

te, ni-l asemuim... și natura... ca mai apoi să o luăm de la capăt... să așteptăm o nouă recoltă... agoniseala... până vine viitura să sculpteze malul... să modeleze peisajul... după chipul și asemănarea lui?... de câteva mii de ani vrem să ne iubească nemijlocit... tăcere... îmi amintesc cum au construit podul... cât scandal! ... au venit inginerii și au tras liniile după schițele arhitecților... au venit niște muncitori și au adus materiale... apoi niște constructori și au pus schele ciudate, o osatură metalică... spectaculos efortul... după chipul și asemănarea... și apoi betoniștii au turnat beton... în mare zarvă... în cântece... impresionant... apoi au luat schelele și a rămas podul în toată splendoarea... cu efort... au intervenit în relief... și acum trec mașini pe acolo... șoseaua nouă... copacii defrișați... dealurile despicate în două... pajiștea betonată... au intervenit în peisaj... *m-am gândit bine*... nici nu mă lasă să intru... stă pe scări cu bărbia pe genunchi... figura lui nu-mi spune nimic... *ideile se nasc din om... nu altfel... doar din om...* s-a gândit și m-a așteptat pe scări câteva ore bune să-mi spună treaba asta... nu tu bunăziua... nu tu cemaifaci... nimic... *nu există nici o sferă unde ele se adună... nu există sfera ideală...* îl împing cu bicicleta la o parte... intrăm... *bine, cum nu există adevăr... există doar aparențe pe care le adunăm într-un sistem de formalități convenabile... cele mai multe cu caracter pur social...* perplex îmi aruncă aceeași privire încruntată... obosit... o oboseală fierbinte... se azvârle iar pe pat... citadela înecului... *asta se întâmplă într-o lume obsedată de forme... nu?* ... spectacolul lamentabil atât de previzibil pe care mi-l oferă într-un interval prea scurt de timp îmi face rău... *du-te!* ...îi zic ... *pleacă!* ...mă întreb cu groază când are să mă întrebe... de ce, de ce m-ai făcut?... *am treabă...* mă justific și-l urmăresc cum se ri-

équivalences

Cuprins

Pagina 204 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

dică și se scurge pe ușă atât de dependent de mine, atât de confuz... *păi te mai așteptăm domnule mult?*... sunt toți gata de acțiune... după cum îi văd de entuziaști sunt capabili chiar de o infrațiune, doar ca să scape de plictiseală... bărbați în toată firea... îmi zice, privindu-l cum merge în frunte... *al dracului!*... *nu-i ajunge o persoană...* un fizic vreau să spun... *ca să fie mulțumit ar trebui să aibă doi de el...* șapte vieți zac în el... sigur, o comunitate de eu-uri legată telepatic... și, când are să mă întrebe de ce, eu ce am să-i răspund?... aleargă pe la toți încearcă să ne ridice moralul... să ne amuze... niște epave... ne vorbește despre flacăra albă, despre arsura albastră, despre incendiul vânăt... *o punem fraților de-o bubuială?*... suntem chiar mândri... sigur, nu-și ajunge... ar vrea să fie și aici și acolo și nu doar așa, de formă, ci cu succes... să-l laude toți pentru tot ce face... se chinuiește să ne convingă că avem nevoie de o petrecere... *când o să vedeți fetele!*... ne amenință... dar ne simțim cam bătrâni pentru prosteli... așa că din început ne punem pe băut... *noroc și să trăim!*... fetele sunt mai speriate ca noi... nici urâte, nici frumoase... nici tinere nici bătrâne... cam ca noi... dar vinul ne zăpăcește pe toți... și ne face mai frumoși... ce-am să-i spun când mă va întreba?... ne învărtim toți unii după alții ca niște animale nici frumoase, nici urâte... ele vorbesc despre Emetiral și noi despre ulcer... ne laudăm fiecare cu rănilor cu care civilizația timpurilor nervoase pe care le trăim ne stigmatizează... mai dansăm un pic... țepeni... rigizi... ne simțim caraghios... dar mai ales bem, bem ca să putem râde mai tare... el știe cât de imperfect sunt?... *ideile se nasc din om...* încerc o brunetă plinuță cu o abordare platonicească... *ideile...* știi tu... își culcă fața în pieptul meu și se amuza... îmi ghicește el oare imperfecțiunea în sângele plin de gafe cu care l-am înzestrat... în

équivalences

Cuprins

Pagina 205 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

bâlbâiala crispată în care nu i se încheagă ideile lui omenești?... fug pe terasă, privesc stelele de toamnă în timp ce unul din acești bărbați în toată firea stă amețit pe un scaun lângă Marta... se freacă de ea și îi lasă dăre umede pe genunchi și ea se ridică și, cu un gest teatral, își aranjează rochia și ciorapii și, pac, își ciupește portjartierul fix sub nasul lui... el o prinde de mână și îi spune... *păpușă*... și în organismul lui se produce declicul... *jurnalul de bord al căpitanului Ștuț*... *azi 24 octombrie am atins obiectivul*... se ridică în picioare și, indicându-i cu bărbia umflătura nădragilor, îi spune... *uite ce mi-ai făcut*... Marta își șterge ochelarii și se apleacă, ținându-i cu mâna să vadă mai bine ce i-a făcut... un zâmbet lacom îi tremură în colțul gurii... *cel mai frumos compliment pe care l-am primit vreodată de la un bărbat*... și scena următoare se derulează în mintea celor doi... el o răstoarnă și își sapă drum cu ghearele prin haine... cu caninul îi scrijelește pe dosul urechii un poem canibal... își scoate în cele din urmă instrumentul incandescent din cârpe și îl vâră în ea atât de adânc, încât ea își simte coloana zdrobită... își mușcă buzele și lacrimi îi curg pe obraji... dar înjunghierea nu s-a terminat... capătul incandescent îi țâșnește prin gură și se proptește în tavan sfredelindu-l... ea se îneacă și cade moale, străpunsă ca într-o frigăruie... și capătul fierbinte sparge tavanul și trece prin inima unui colocatar și capul unui copil de la etajele superioare, străpunge, glonț, luna care sună ca un clopot spart... în cele din urmă se oprește în podeaua moale a celui de al nouălea cer... doi îngeri privesc apatici de-a lungul acestei frigărui ciudate și emit monosibalic, din vârful limbii, păreri despre această situație... *huh*... *țsss*... și Marta își scutură capul, îl prinde de braț și cheamă un taxi... *grăbește-te, fir-ar a naibii de treabă*... obsesia formei... după chipul și asemănarea... vinul are efect și

équivalences

Cuprins

Pagina 206 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

toate gândurile mi se topesc într-unul singur... nedefinit, confuz... care mă doare încât îmi vine să răcnesc... perechile dansează... mă întorc fără scop înăuntru... o văd cum se îndreaptă spre mine... *zi-mi, cum e cu ideile alea!* ... mult mai directă se agață de mine și își vâără un genunchi între genunchii mei, lipindu-și pulpa de sexul meu... beat... până la urmă am ajuns și noi aici... jurnalul de bord al căpitanului Ștuț... gândindu-se poate la complimentele pe care i le-aș putea face... vede el cât de imperfect sunt?... tot ce mai apuc să știu e că mâine mă voi trezi cu o scârbă care îmi va cocoloși inima pentru mai multe zile... deși dimineața în cameră nu detectez nici un miros greu, mai greu decât de obicei... mirosul dragostei consumate?... hm! ... într-atât de imperfect... vinul încă viu în mine îmi sudează toate gândurile în aceeași durere meschină...

*

... cam asta ar fi deocamdată... dar bineînțeles că nu vei putea să respecti întocmai sfaturile mele... nici eu nu pot... cum aș putea?... de aceea sufăr acum de durere de cap... sufăr de o inimă ce mi se vâără mai adânc în piept la gândul că el nu știe... nu știe cum sunt... și într-o zi va veni să-mi pună acea întrebare care anulează totul... care taie chiar din rădăcină totul... ce să-i răspund?

*

Stau aici ore întregi și aștept. Nici o cârciumă unde să te ascunzi, un separeu în care să-ți tragi sufletul. La dracu, e frig! Și toți beau aceeași zeamă

équivalences

Cuprins

Pagina 207 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

uleioasă adunați unii într-alții... poți să-i auzi ce discută... nici un separeu unde să te retragi obosit... vocile zumzăind... în gară soarele răsare în bălțile înghețate... așteptăm toți la grămadă trenul... fețe adormite și imobile și lumina crește... un tren mic, tras de o familie de chinezi... nu e asta... lumea se așează la loc pe bănci... *pe cine credeți că păcăliți*, se indignează un domn bine... trece o doamnă cu un cărucior... copilul țipă: *mă, femeie, îmi aprinzi odată țigara aia!* ... vălătuci de fum ies de sub coșul căruciorului... parcă ar căra un foc acolo, un foc de paie... alt tren... nici asta... și chinezul icnește... pe bordură, lângă mine, un cerșetor... fața jengoasă și după ureche un fir maroniu de transpirație... și în el o galaxie... 5, 4, 3, 2, 1, în cască... *gata am părăsit planeta asta împuțită... și maronie...* *vă salut stimați păduchi și alți germeni...* și astronautul eșuează în canalul colhear al cerșetorului... *ia uite, o gaură de vierme...* călătorește cu viteza gândului... cineva îi dă o pungă de hârtie... îi indică ce trebuie să facă, frecându-și burta cu mâna... cerșetorul, un univers, o cercetează cu atenție... la amiază scoate din ea un ou pe care îl sparge de ciment... e frig și soarele stă deasupra noastră, curios să vadă ce e în plasa omului asta de care îți zic, cerșetorul... și trenul întârzie... gara plină de oameni cu figuri anonime... coaja pe ou se sparge... îl curăță cu gesturi largi, parcă ar smulge petalele unei flori... trece un moș cu o chitară legată cu sfoară în spate... cineva îl recunoaște... *nu cântați odată pe la nunți...* *ba da...* și fluieră printre dinți *Osolemio...* apoi un polițist scărpinându-se în fund... aceeași străveche curiozitate îl face să-și miroase mâna uman... și soarele în asfințit... e frig, la dracu! ... cerșetorul duce oul la gură... de sub coajă se ițește răcnind un cap albastru ca de porțelan... străveziu, lucios... cerșetorul îl privește o clipă mirat, apoi mușcă din el și se um-

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 208 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

ple pe barbă de o zeamă ca cerneala... și un alt tren tras de o familie de chinezi... lumea se precipită, apoi se așează la loc... undeva la capătul peronului, apare domnul Z, scriitorul de care îți povesteam ieri... se sprijină cu umărul de zidul gării și își ține degetele înfipite în buzunarele vestei, într-o atitudine care indică un anume tip de așteptare... pălăria îi aruncă o umbră incertă peste chip... și trenul intră în gară șuierând din frâne... nu e o coincidență faptul că domnul Z și-a făcut apariția odată cu sosirea trenului... enorm trenul ăsta... lumea țipă, fuge, se calcă în picioare... locomotiva uriașă scârțâie și în cele din urmă se oprește într-un zgomot infernal... mă ridic în picioare panicat și îl văd pe Z... își scoate tabachera și își aprinde o țigară și pentru o clipă chipul i strălucește metalic, ca o apă în flăcările reci ale rafinăriei... e impasibil... din locomotivă coboară mecanicul, o creatură de vreo patru metri... are un ochi galben, de sticlă și unul verde... ochi de sepie flămândă pe fața albă... și lumea țipă alergând să prindă trenul, se îndeasă în el cu furie... mecanicul își privește ceasul, îl bate el cu degetul și îl verifică ascultându-l la ureche... mătură mulțimea cu o privire amplă care se oprește pe domnul Z... Z se depărtează de zid și face câțiva pași... stă cu țigara înfiptă între buze și privește pe sub borul pălăriei... își aruncă poalele hainei în lateral cu un gest smucit și pistolul îi lucește scurt... în fața lui un student scund și grăsuț, cu păr rar se împiedică de o bordură și se întinde pe asfalt icnind, apoi se ridică iute și o ia la fugă smiorcăindu-se... mecanicul seamănă cu o tenie uriașă, își trece degetele pe sub eșarfa roșie lărgind-o... își lasă șapca pe ceafă... Z, cum stă acolo înfipt în călcâie, cu mâna pe tocul pistolului, îmi pare că are ceva din Zevo Zanzibarr, anonimul detectiv din Lima și totuși, mai degrabă din Dylan Dog, celebrul investigator londonez de coșmaruri... deși

équivalences

Cuprins

Pagina 209 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

cred că cel mai bine seamănă cu un popular personaj de filme naționale... unul căruia i se zicea Comisarul... dar cine poate să mai știe... în orice caz, Z. scuipă țigara și face câțiva pași... mecanicul îl privește cu ochii săi bicolori, care se mișcă independent unul de celălalt... Z stă acolo înfipt în călcăie și își pipăie scurt tocul pistolului... își trece mâna într-un gest larg, lent peste borul pălăriei... n-am înțeles dacă acela a fost semnalul... și nici mecanicul, această creatură de patru metri cu fața albă și privire de sepie flămândă, nu cred că a priceput... nici măcar nu a intrat în panică... și-a lungit doar gâtul curios, privind cruciș... tocmai atunci Z își trage pistolul și scuipă prin țevă trei gloanțe, trei tăuni de oțel... dintr-o singură apăsare de trăgaci... trei muște grase de oțel șuierând pe la urechile creaturii care nu făcu nici cel mai mic gest... cele trei gloanțe ricoșară din pereți, răsturnară bagajele unei doamne, pișcară urechea aceluia copil care fuma pașnic în căruciorul maică-si, rupseră limba ceasului din sala de așteptare și îl izbiră, sub formă de triunghi, direct în frunte pe cerșetorul care își mânca oul, plin de o zeamă albastră pe barbă... acesta căzu pe spate râzând... și, când pornește, trenul lasă în urmă un cortegiu funerar... cerșetorul, spălat și aranjat stă pe spate cu un zâmbet lat într-un sicriu ieftin... fața bătrână și plină de riduri... Z. îmi dă un cot... *ai observat că bătrânii și pruncii arată la fel... sunt mult prea aproape de neființă... asta-i chipul omului... zbârcit ca o maimuță... îl întreb dacă nu-i pare rău... își lasă pălăria pe ceafă și își vâra degetele mari în buzunarele vestei... ei bine, există și victime neprevăzute... cunoști expresia pierderi colaterale, dragul meu?... dar l-ai văzut pe ăla?... poate o sepie flămândă?... nu?... un elefant dement?... poate un carnivor cu pofte insașiabile?... el suntem noi, noi, domnul meu, noi toți luați grămadă...*

și trenul s-a dus mai departe... își aprinde o țigară și suflă fumul în flacăra înghețată a chibritului...

*

– Băiete, tu trebuie să iei exemplul de la bătrânul tău... să înveți, să muncești și să ajungi acolo sus... să nu ajungi ca el... să-i răzbuni lui toate umilințele și mizeria și rahatul pe care l-a înghițit el... el, părintele tău... crede-mă, fiule, m-au folosit și m-au aruncat apoi la gunoi ca pe o zdreanță... adică pe mine care le-am fost și mamă și tată, care le-am fost soră și frate... pe mine, șoferul și doica lor... bucătarul și frizerul lor... și să-ți spun ceva, băiete... pe mine, să mă scuze mă-ta, aci de față... pe mine care le-am regulat și nevestele... pe mine, mă, tatăl copiilor lor... m-au aruncat la gunoi ca pe o rufă murdară, un coate goale... de-aia să înveți tu, bă, puță... să fii mai sus ca ei și să răzbuni rahatul mâncat de mine, părintele tău...

Părul rar, scurt și roșu i se ridică pe ceafă, pistruii îi pâlpaie pe față ca o bioluminescență rozacee, bahică... barba roșcată și încălțită adună salivă... în spatele bărbatului femeia stă supusă și face semn către copil... lasă-l că e băut. Copilul își scoate tichia dezvelindu-și țeasta enormă. Copilul e un soldat, își privește cu fruntea sus viitorul. Își ține tichia în mână și salută energic umilințele tatălui său. *Așa ceva*, jură el privind alb în față, *nu se va mai repeta*. Se închină de trei ori, scuipă de cinci ori peste umăr și pocnește de șapte ori din călcâie.

... ne înfășăm tristețile în mister și necunoscut... tristețea lui... și... viziune pur personală... subiectivă... lumea nu se termină acolo unde îi pun eu punct... lumea mea, iluzia mea... nu... chestiune de umori...

équivalences

Cuprins

Pagina 211 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

oricât te-ai dezamorsa prin abateri complet sucite de la logica îndărătnică pe care o exersezi îndelung, rămân zeurile care nu-și schimbă traseul... ele nu se abat de la drumul lor care trece direct prin inimă... încărcate... grele... pline... de o substanță personală... mult prea personală, care te definește... ca o obsesie genetică... cu fața nădușită și rotundă... cu cămașa desfăcută pe piept, dă din mâini, se agită... dar eu nu-l mai aud... fiu-său, mult mai abil, a știut să nu rămână un coate goale... cu băieții din cartier se ocupă de mașini... a știut să nu rămână un coate goale ca taică-său... care nu vrea să știe asta... se face că nu știe... se gândește că poate în cele din urmă termină și el o școală... *eu, doar cu meseria n-am făcut nimic*, mi se destăinuie bătrânul peste gard, făcându-și de lucru prin curte... frica te uzurpă... frica, cea mai neagră boală pe care omul o poartă în el... sapă, macină până nu mai rămâne din om nimic... privirea lui e privirea unui om împuținat de spaime... când l-a adus poliția prima dată acasă s-a închis cu el în magazia de scule și doar vecinii au reușit într-un târziu să împiedice un omor... de atunci se face că nu are habar de băiat... acum a crescut și nu mai poate să-i facă nimic... îl întâlnesc în colțul străzii... e cu ceilalți derbedei... *n-ar trebui să fi la școală?*... proaspăta imagine a tatălui crispat de spaime îmi stăruie încă în minte... îi aud cum scuipă și înjură în urma mea... și aici doctorul Z.Z. ar spune: *asta-i evoluție domne, evoluție și nimic altceva*... cum intru în birou îmi cad ochii pe un ziar deschis pe o masă... știu ce se discută... fiecare are o părere despre treaba asta... ea, o doamnă distinsă... elegantă... ca de obicei conduce discuția... negul mare lipit de nas i se zbate în ritmul vorbirii... *bonjurdragă*... îmi răspunde cu aceeași formulă care a consacrat-o... *tu ce părere ai?* ... mă lasă să mă gândesc, să-mi fac o

équivalences

Cuprins

Pagina 212 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

părerere... îmi dă un răgaz de câteva ore... știu că în cele din urmă trebuie să-i răspund... să-i spun ceva... doamna cutare... mare actriță... a fost surprinsă într-o sală de repetiții cu șase băieți... repetau o scenetă pentru teatrul de copii... *într-o ipostază nu tocmai decentă*, zice reporterul... poză în ziar... ea cu brațele întinse și capul pe spate, desculță, cu fusta ridicată peste genunchi și desfăcută la cămașă, i se vede sutienul... ei, cu mâinile în șolduri, risipiți în jurul ei, în costume caraghioase... un fel de colanți... o scenă obișnuită de repetiție... unii dintre băieți au recunoscut că în timpul repetițiilor le lua mâinile și le pune pe piept, între sâni... *ca să-i audă vibrațiile vocii*... pe alții îi pune să o strângă în brațe prin spate... *ca să-i simtă corpul zvâcnind sub emoția rolului*... comentează ea caustic explicațiile actriței... unul dintre băieți... deși asta nu e decât o bârfa... zice că, de fapt, totul e o înscenare... cel din ușă, cel cu aparatul era tatăl unuia dintre ei... ea îi refuzase niște avansuri nu demult și el, fiind un bărbat cu o anume reputație în oraș, nu suportase o asemenea umilință... îi promisesse că o să se răzbune... cum ar veni o socoteală amoroasă mai veche... vocile se împletesc într-o discuție lungă și gălăgioasă care se prelungește până spre prânz... *tu ce părere ai?... știu eu?...* dau din umeri... negul i se zbate o dată, apoi se întoarce spre ceilalți... îi urmăresc fascinat balansul fusteii ca o husă care se ridică mult în spate ca să-i acopere fundul cât o barcă... deschid fereastra... peste oraș norii se dezlănțuie... li se aud vocile și râsetele... ea, dirijoarea, toarnă cafea în cești... și negul zbârnâie într-una... distins... elegant... poate chiar șic... la capătul lanțului trofic... omul se oprește aici... după chipul și asemănarea lui?... acoperișurile de tablă lucesc ude... acolo e o școală... dincolo spitalul... lângă el o biserică... și casele... ăsta e orașul... așa

équivalences

Cuprins

Pagina 213 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

sunt toate... și din încăpere vine un miros cald de cafea și de oameni... și evoluția se încheie aici... zâmbesc gândindu-mă că are să mă întrebe într-o bună zi... într-o bună zi când, fărâmițat, se va trânti în pat și mă va prinde în strânsoarea întrebărilor... nimicind totul cu întrebările lui... citadela neagră... mă salută din vârful buzelor... *bonjurdragă*... ridică dintr-o sprânceană apoi își lasă galeș privirea în pământ... programul s-a terminat, am muncit destul astăzi... mergem cu toții pe la casele noastre... inevitabil, pe măsură ce timpul trece, ajungi să-ți dorești mai mult și mai bine... virtuțile esențiale pe care sistemul le impune sunt, de fapt, bunăstarea și renumele... ca să știi cine ești ai nevoie de o poziție... fără o poziție, ești un nimeni și, pentru că nu vrei să știi sau te faci că nu știi că ești un nimeni, te întrebi... *cine sunt eu?*... ai, deci, nevoie urgent de o poziție, o anume reputație... poziția se obține greu, printr-o luptă nesfârșită... odată obținută te poți bucura de anumite certitudini și, mai ales, de anumite drepturi... iar lupta continuă... *un individ blonziu, cu părul moale ca mătasea lipit de cap... îmbrăcat ireproșabil... are pantofi cu scârț... și pielea atât de albă încât i se văd pe față vasele de sânge ca o hartă... pun pariu că dacă l-ai pune în lumină i s-ar vedea oasele și mațele ca la puii de șoarec... ei, ce e cu el?*... așa arăta tipul... care tip?... *păi tu nu ascuți ce-ți spun?* ... nu mai știi... îmi povestește despre viitorul lui ginere... *sincer, mie nu-mi place, dar dacă fie-mea spune că-l iubește... când îmi zice, din vârful buzelor, domnule, îmi vine să-l iau la palme... e un sclifosit și jumătate... parcă e omul de săpun... nici măcar nu pot să-l privesc în ochi... mi-e teamă că-i zgârii creierii... ca să-l testez, să văd de ce-i bun, l-am rugat să-mi schimbe o roată la mașină... și-a sfâșiat, domne, pantalonii în cric și nici n-a fost în stare*

équivalences

Cuprins

Pagina 214 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

să desfacă roata... se opărise tot... arăta ca un pui de șoarec fiert... de fi-tu ce mai știi?... spaimetele noastre... știu că într-o zi, cât de curând va veni să mă întrebe... eu o să-i explic atunci că s-ar putea să piardă acest pariu al lui... poate că tot ce gândește el e o altă formă a iluziei?... de unde știe că e pe dos?... convingerile lui de-a-ndoaselea... dacă pierzi?... așa am să-i zic... dacă pierzi?... pierzi totul... deși zeururile și-au făcut drum prin inima lui... zeururile lui care sunt și ale mele... obsesia genetică... se discută aprins... capitala... țara în perioada interbelică... ce vremuri domne! ... ne agățăm cu disperare de niște ani trecuți de mult... dar asta nu e tot... câteva orașe mari în rest o țară în care se trăia cu bășică de porc în geam... în sărăcie... noi ne facem civilizația... noi ne facem vremurile... de ce credem noi că atunci o făceam mai bine? ... au fost niște oameni, mulți dintre ei în exil, alții au rămas să-și sădească oasele în glia străbunilor și spiritul neamului în inimile noastre... asta era atunci... și o monarhie impusă pentru a face liniște și a oferi stabilitate politică... câțiva regi de import... și totuși nu ne e rușine să vorbim despre sentimentul național și patriotism... fără ele în ce teroare am trăi?... cui aparținem noi dacă nu pământului ăstuia... îmbibat de sângele glorios al străbunilor și eroilor?... cui?... nimănui?... aceeași sporovăială pe terasă... un ospătar trece cu tava plină de halbe... ne prăvălim printr-un timp infinit, sensibili la referiri și la repere care se înghit într-o vastitate pe care nu putem să o percepem... nu putem să trăim cu ea... isterii iscate în numele micimii noastre... insignifianței... puteai foarte bine să te naști în Africa, sau pe Insula Paștelui... chestie de hazard... alți eroi... alte raportări meschine... cu pielea neagră sau galbenă, cădem secerați martiri ale acelorași iluzii... ultimul secol?... o obsesie... accelerat... ultimii

équivalences

Cuprins

Pagina 215 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

zece ani?... o clipită... tulburi... acum?... ne scremem în spaime... o amintire prăfuită... pe care copiii copiilor noștri o răsfoiesc într-un manual mirându-se înfiorați... în timp ce pe oasele lor se pune praful... în Europa sau în Statele Unite... în Noua Papuă... câți regi ați avut voi?... o monarhie de import... cu șapte regi... noi, șapte sute, autohtoni... și uite cum nu mai fac comerț cu noi, ne tratează cu superioritate... cum ne vând... dacă am fi avut noi opt sute și ei doar opt, i-am fi vândut noi... i-am izola comercial... le-am scoate-o pe nas... prăvălindu-ne printr-un timp din care noi abia ne amintim câteva mii de ani... neguroși... plini de mistere sângeroase care n-au nici o importanță... pentru că sunt câteva mii de ani în care ceea ce i s-a întâmplat omului nu se știe dacă se poate numi evoluție... a pus stăpânire pe pământ și și-a instaurat dictatura sa... teroarea sa... l-a cotropit... cu un zeu de neînțeles ascuns în inimă ca o promisiune etern nerespectată a unei lumi mai bune... după chipul și asemănarea... prăvălindu-ne... unde te naști și când te naști?... cum te naști?... turbările raportării la imediat... hazard... amuțim toți... cine are chef de așa ceva?... cu sprâncenele ridicate... ia-i omului speranța... schimbăm repede subiectul... nu știi dacă îți mai amintești... dar în noaptea aceea am rămas însărcinată... până acum nu am avut nevoie de tine... e un tânăr bun... nu mi-a făcut probleme... te rog să mă ierți, dar cred că înțelegi... poate a fost mai bine așa... acum vrea să te cunoască... vrea să stea de vorbă cu tine... are nevoie de tine... cred că te va găsi... două zile am tot recitat scrisoarea ei fără să-mi vină să cred... pur și simplu vine să mă cunoască... pentru că pur și simplu are nevoie de mine... fiul meu... îmi amintesc acea noapte... mi-o amintesc pe ea... îmi amintesc că a fost o noapte specială... el, fiul meu, este un tânăr special... îmi

équivalences

Cuprins

Pagina 216 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

face semn cu piciorul pe sub masă... într-adevăr are nevoie de mai multe corpuri solide ca să le umple cu cele șapte vieți ale lui... dependent de noi... se hrănește cu licărul ochilor noștri... fără noi, fără oameni și zarva lor ar fi foarte trist... o comunitate interconectată telepatic foarte tristă... face semn ospătarului... *încă două, maestre...* și toată lumea râde, iar el e fericit... *al dracului om, nu-i ajunge un fizic...*

*

... sigur, m-a găsit... e într-adevăr un tânăr bun... cuminte... toți tinerii sunt buni și cumiți... anturajul îi strică... cât ești tânăr e de-a dreptul diabolic, te corupe... când devii matur, anturajul e o necesitate, plin de oportunități... însă el e un singuratic... și nu știu ce vrea de la mine... *vei primi această scrisoare și te vei mira...* eu, care odată îți vorbeam atât de frumos despre toate, nu știu ce să-i răspund... nu pot decât să-i pun la rândul meu niște întrebări... pentru că nu știu dacă nu cumva ți-ai dat deja seama... dar așa cum el are nevoie de mine... la fel și eu am nevoie de el... *vei primi această scrisoare și te vei mira, poate...*

*

Stimate Client,

Vă mulțumim pentru interesul manifestat față de serviciile pe care compania noastră le oferă clienților și, de asemenea, pentru încrederea acordată în momentul semnării contractului cu Noiițivrembinele Co.

Situația amintita de dumneavoastră apare datorită politicii neloiale de preț a trustului concurent Banoiițivrembinele care obligă clienții să beneficieze de serviciile noastre doar în zilele pare. Acest lucru se face posibil și

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 217 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

datorită conlucrării dintre firma amintită mai sus și un grup de politicieni aflați la putere în acest moment și a unei legislații aberante menținute de aceștia. Considerați acestea nu ca pe o acuzație la adresa trustului Banoițivrembinele, ci ca o constatare a unei stări de fapt care va fi remediată odată cu venirea la putere a actualei opoziții. Mai mult de atât nu sunt în poziție să vă dezvălui deocamdată.

În legătura cu renunțarea la serviciile companiei noastre va pot spune că cererea a fost luată în considerație de către departamentul specializat în astfel de situații și că veți fi contactat în cel mai scurt timp posibil pentru a se anula acest contract, dar nu va pot spune cu exactitate când anume. Totuși, dacă ați reciti contractul cu atenție, ați găsi la punctul k paragraful 53 aliniatul douăzeci și nouă în pagina 87 o trimitere în subsolul paginii unde sunt precizate prevederile legate de desfacerea contractului și consecințele acestui fapt. Citez din memorie: *renunțarea prin voința nestrămutată și de bună voie a clientului la serviciile companiei Noițivrembinele și desfacerea contractului cu aceasta prevede pierderea anumitor drepturi civile: dreptul la identitate socială comună și redobândirea unei identități personale fără valoare, la apă caldă și alte facilități sanitare, dreptul la vot și, în cazul familiștilor, dreptul de avea urmași.*

În speranța că aceste detalii va întăresc convingerea asupra permanenței noastre preocupări de a furniza servicii la cele mai înalte standarde și de a ne adapta necesităților specifice ale clienților, vă asigurăm în încheiere de întreaga noastră considerație.

Cu deosebită stimă.

În marea sală de ședințe intră impunător Președintele companiei N. Apariția sa produce o scurtă rumoare apoi se lasă liniștea. Sute de perechi

de ochi albi lucesc mat. Undeva, după o cortină strategică, o altă pereche de ochi care strălucesc: unul verde, din sticlă, celălalt galben, opac și lacom, mișcându-se independent de primul – ochi de elefant dement pe fața albă.

– Dragii mei, noi avem o misiune dincolo activitate comercială, de marketing, de negoțul meschin pe care îl promovăm. Și această misiune, așa spune fără să fiu modest, e una nobilă. Pentru că noi, prin procedeele deja știute, în fond nu ne poate nimeni acuza de nimic... noi, exact, suntem niște profitori... vindem sclipirea clipei. Și unde e noblețea misiunii? Exact aici... omul, ca un copil mic sau ca o maimuță... nimic ofensiv în aceste cuvinte... nu-i așa?... e atras de mărgica de sticlă, de apele ei strălucitoare și, deci, nu mai privește în abisuri indiferent de natura lor. Noi, dragii mei, oricum ați întoarce problema, îl facem pe om fericit, îl scăpăm de îndoieli, îl purificăm într-un mod simplu și cât se poate de eficient. Și iată noblețea misiunii!

Un analist politic bâlbâit emite o teorie. Ziarele o comentează pe larg și se creează o stare de tensiune în rândul populației. Informații neoficiale se revarsă din toate părțile. Fiecare știe ceva, altceva decât știu restul și altceva decât ceea ce spun canalele de televiziune. Ziarele puterii preiau versiunea oficială și încercă să prevină un eventual dezastru. Într-o gazetă independentă un analist financiar dezvăluie câteva aranjamente din culisele bursei. Bugetul suferă o scădere dramatică și, odată cu creșterea inflației, explodează corupția. Și tocmai atunci ambasadele își retrag diplomații... *țară cu grad mare de risc*... elicopterele negre recoltează oficiali de pe clădiri. Primele bombe lovesc o primărie din provincie și un pod. Primii care ies în stradă sunt naționaliștii urmați de studenții din liga tinerilor democrați. *De data asta trebuie să fim uniți*. Liderul lor,

équivalences

Cuprins

Pagina 219 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

un tânăr bătrânicios, scund și grăsuț, cu păr rar, țipă printr-o portavoce, dus în spinare de două fete din Mișcarea Tinerilor Drept Credincioși. Copii îngenunchează pe poduri, aruncând salbe de flori în apă. În bărci poezii își declamă versurile... *nu ne ucideți podurile*. Un grup de profesori tineri din senatul Universității îi solicită Rectorului să ia atitudine. Acesta urcă la tribună și vorbește despre sacrificiu și națiune. Apoi intră în biroul său și îi cere secretarei să-i facă legătura. Un bec se aprinde în telefon și rectorul ascultă serios. Asudă pe măsură ce vocea din telefon îi expune opțiunile. Afară studenții strigă: *Libertate sau moarte!* Rectorul se întreabă filozofic dacă nu cumva acesta e un pleonasm. Își șterge fruntea cu batista, închide telefonul și, făcându-și mâinile pâlnie, îi strigă secretarei să se pregătească: *Draga mea, după cum bine vezi. trăim vremuri tulburi... dar eu m-am pregătit... nu-ți lua prea multe, să nu bată la ochi... fugim în munți...* Președintele națiunii iese la balcon însoțit de ministrul de externe și ministrul de interne. *Această situație*, cu glas pițigăiat și nazal președintele începe fulminant discursul... se oprește, își drege vocea... bate cu degetul în microfon... *unu, doi... funcționează drăcia asta? ... aha... această situație nu mai poate continua. Am tolerat destul, ne-am lăsat destul călcați în picioare, pacea e amenințată. Atacuri perfide care vin din partea dușmanului nemilos au atins punctul critic. La război noi răspundem cu război*. Ecolul se întoarce prompt din pereții Orașului... *cu război, cu război, cu război...* O ameteală plăcută îl cuprinde și se clatină de pe un picior pe altul. Privește peste mulțime creatura ciudată, de patru metri, cu ochi care se mișcă independent pe chipul alb – ochi de elefant dement – unul verde din sticlă, celălalt galben...

équivalences

Cuprins

Pagina 220 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

În sala mare a operei mirosuri fine ca niște nervuri electrice străbat discret duhoarea grea care vine din spate și de la balcoanele populare de sus. Câteva doamne elegante bat aerul cu evantaie parfumate, încruntându-se. Soții lor, înalți funcționari ai statului și alți demnitari, privesc concentrați în gol. *Spectacolul nu poate începe...* se aude o voce șoptită de după cortina enormă din atlas albastru, țesut cu diverse brocarturi... *până nu sosește Ministrul Culturii*. Toată sala își întoarce privirea spre loja goală a acestuia. Situația critică din țară solicită prezența sa indispensabilă la minister. Pliantele se sală foșnesc în mâinile doamnelor nerăbdătoare. Și tocmai își face apariția ministrul într-un frac elegant, pe cap poartă o cască militară, din care țâșnesc câteva rămurele cu frunze. Bate cu bastonul în bordura balconului solicitând atenția. *Sunt în stare, stimați concetățeni, să vă informez că Vincent Vega, omul nostru din Amsterdam, a sosit în oraș. Și nu pot decât să sper că înțelegeți ce vreau să spun. Și cu asta declar spectacolul deschis.* Își înalță mâinile spre tavan și, cu un gest dirijoral, face cortina să se ridice. *Vincent Vega!* O încordare se produce în mintea celor pentru care numele sună cunoscut. Restul tropăie și aclamă. De la balcoanele de sus, râsete grosolane. *Reflector!* Regizorul de culise declanșează cascada de lumini, orchestra suflă în alămuri și bate în țambale și pe scenă tropăie balerinele. Plinuțe, cu tutu-uri roz, merg pe poante strâmbându-și gleznele și lovindu-se unele de altele. Primbalerinul, cam trecut, musculatură fleșcăită, aleargă printre ele și încercă să le ridice. Cere o macara. Un mașinist bătrân ascuns în decor îi aruncă un cric înjurând. *Războiul ăsta ne omoară fiii... în satele țării n-au mai rămas decât pruncii, popii și câteva babe care, într-un gest disperat, au otrăvit fântânile... soldații americani sosesc pe tancuri și împart țigări, prezervative, ciocolată și ul-*

équivalences

Cuprins

Pagina 221 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

*timele numere din Playboy cu tinere cu trei perechi de sâni... apoi sosesc căștile albastre care îi gonesc pe americani... apoi sosesc soldații sovietici fără cap, cu țigările aprinse înșifte în fund, împărțind biblia roșii și iată-ne de unde am plecat... Toate astea mașinistul bătrân le știe din scrisorile pe care fiul său i le trimite de pe front. Și una dintre balerine tocmai a rupt cricul. La dracu! Spectacolul nu poate continua! Regizorul de culise, exoftalmic, se isterizează. La balcoanele de sus studenții tropăie și aruncă avioane de hârtie. Doamnele de jos răspândesc nervoase mirosuri fine ca niște nervuri electrice prin aerul greu. Câteva monocluri lucesc încordate. Vincent Vega, celebrul asasin, e în oraș. Ministrul culturii se ridică și face gesturi pline de înțeles cu bastonul. Horcăie și, spijinându-se de balustradă, scuipă în capul unei doamne de jos. Sub greutatea scuipatului peruca îi cade pe ochi, dezvelindu-i codul de bare tatuat pe ceafă. Toată lumea devine isterică. Ministrul se bate cu bastonul în cască. Răsună ca un gong și bătrânul mașinist, confuz, lasă cortina. Cortina cade peste o balerină retezând-o. Jumătate de corp, spre delirul mulțimii, face câțiva pași apoi cade în fosă, în tuba uriașă. Tutu-ul îi stă țeapăn ca o floare de ceară. I se vede mățaraia de sfori și scripeți. Un student firav se aruncă de la balcoanele de sus cântând un șlagăr la modă... *I'm not mechanical I'm just a boy who is playing the suicide kiiiiing...* cade ca o frunză... Ministrul culturii sparge ușa și iese în stradă. Își aprinde o țigară de foi și, urcându-se în limuzină, îi spune șoferului: *N-am timp de porcăria asta. Vincent Vega e în oraș.**

... râul și fauna lui milenară care ne consemnează neutru evoluția... gunoaiele au apărut din nou... la capătul lanțului trofic... plopii au che-
lit... cerul sur... obsesiile noastre sociale... cântecul râului în noua sa

équivalences

Cuprins

Pagina 222 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

albie... peste care se arcuiește într-un efort nemilos, nefiresc podul... și bicicleta grea de fier care îmi scoate toate gândurile prin piele... îmi curăță mintea... liniște... iarba fragedă, se coace o nouă pășune sub nisipul cărat de viitură... minune și nenorocire... sublimele involburări de ape condamnate de nevoile noastre cu care cotropim pământul... recolte după recolte plutind pe apele umflate care curăță și remodelează... o boare fină îmi udă fața... nu știu dacă nu cumva e doar umezeala minții mele... văd Pescărușul cum, planând prin rafalele de ploaie, se lansează elegant în apa învolburată de unde scoate un pește... se hrănește elegant... și nici vântul nici ploaia nu-l deranjează... iese cu peștele în cioc... elegant... și eu, și îți spun că mă simt un ipocrit nemernic făcându-ți această destăinuire, stau și-mi dospesc cu scârbă creierul și rămășițele sufletului... nefiresc, încordat, sulfuros... și el, suplu, cade în apă făcând o superbă voltă... pentru un pește... *îmi vorbeai de idei și mi-ai dat numărul tău de telefon... ești un tip discret...* dar bineînțeles că el nu știe cât sunt de imperfect... mă invită să merg cu ea... sigură că, dacă n-am reușit să împruțim pasionali o cameră, o să ne fie mai bine bând și discutând în cercul ei... sub tutela bătrânului romancier... îi rostește numele ca pe o garanție a unei seri deosebite în compania unor oameni deosebiți... discuții serioase, grave... o serie de întrebări firești se ridică peste masa curată, acoperită cu o față de masă din in alb... *noi, oamenii de cultură, ce ne facem?* ... un pic mai albă decât fețele noastre... se ridică spre noaptea veșnică... văd stelele printr-o fereastră deschisă... tremură într-un surâs malițios... luna nu-i altceva decât fața grasă și ciuruită a unui porcar obosit care ne privește mirat... o serie de întrebări legitime... în timp ce, în capul mesei, mult prea bătrânul romancier moțăie risipind din când în când mirosuri nu toc-

[équivalences](#)[Cuprins](#)[Pagina 223 din 230](#)[Înapoi](#)[Întregul ecran](#)[Închide](#)[leșire](#)

mai civilizate... privirile lor stânjenite se opresc pe el o clipă, apoi fug spre mine... poate că nu a fost o idee tocmai potrivită... șuşotesc printre pahare... cocteiluri de întrebări... vinuri dulci și moi... doar un poet un pic mai coleric... așezat într-un colț de masă... încearcă să-și stingă năbădăile firii și ale spiritului cu un alcool caustic... pare o combustie în tot ce e... iar băutura îi agravează situația... deși e clar că fără alcool i-ar fi imposibil să trăiască... ridicolul ne cotopește... dar abia când ne ridicăm putem contempla dezastrul... bătrânul și tot mirosul care vine dinspre el... îmi scapă un zâmbet crispat... câțiva dintre ei se gândesc deja la bârfa care mâine, fulgerător, la prima oră, va străbate în hohote orașul... *în fond, pentru ei sunt un străin și era normal să mă privească de parcă aș fi avut vreo vină...* din felul în care îmi întoarce spatele îmi dau seama că nu mă crede sincer... *tu chiar nu înțelegeți*, îmi aruncă vorbele peste umăr... atașamentul ei față de clan și de ideile sale e mult mai mare decât necesitățile fizice... o singurătate colectivă... e mai mare și mai importantă decât singurătatea camerei mele în care ne-am putea măcar împreuna generoși, dacă nu discuta, fuma, privi tavanul în tăcere... orice... mă lasă singur în prima stație de taxi... citesc șervețelul pe care l-am șterpelit de pe masă și pe care bătrânul romancier și-a notat ceva: *Ce dracu e cu ăștia? Ei nu văd că am făcut pe mine... stau ca momăile și se fac că nu observă și discută tot felul de prostii. Cred că merit ceva mai mult respect...* știe el asta?... și teiul uriaș pe care îl salut în fiecare seară înainte de a-l duce la culcare... mirosul frigului și-al nopții... mirosul ca de lapte acru al somnului care vine de nicăieri peste oraș... mirosul de pământ ranced al morților pe care îi salut în treacăt peste gardul cimitirului... și care unul singur e mai liniștit și știe mai multe decât noi,

équivalences

Cuprins

Pagina 224 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

o omenire... și casa de cărămidă cu țiglă roșie din parc... rareori cobora seara la ora mesei din cămăruța lui în sala mare... se plimba printre sirurile de mese din sala lungă privindu-ne cum mâncăm... se plimba ca un spectru fără să scoată un cuvânt... noi, niște copii cu țestele rase, trebuia să ne prefacem că nu e acolo... dar îl vedeam în ferestrele înnegrite de noaptea de afară... în lumina galben murdară a becurilor ieftine... se plimba printre noi și ne privea capetele albe... uneori ne binecuvânta cu atingerea lui... pe cei care ne știa el mai cumiți... mut ca un spectru... pedagogul... ne mângâia pe frunte... apoi dispărea în bucătărie... își pune într-o farfurie o lingură de fasole și doi cârnați afumați și urca sus, în camera lui cu rafturi pline de cărți... și pe noi ne duceau femeile în halate albastre în dormitoare și stingeau lumina... noi nu dormeam imediat... erau poveștile cu strigoi sau concursurile de scuipat la țintă... sau pur și simplu ne măsuram mușchii fragezi și puțele cât niște muguri... o grămadă de lucruri pe care nu le-am mai putut face mai târziu oricât ne-am dorit-o... emoția primelor țigări... emoția primelor povești cu fete și ale primelor poluții... casa de cărămidă cu țiglă roșie ca o gară... fără balcoane... ferestrele întunecate pe care continuă să cadă o ploaie ca o bură... ieșim toți în stradă dis-de-dimineată și urmărim peste garduri spectacolul care ne mișcă... vecinul meu are privirea mai grea ca de obicei... nu-și poate ridica ochii spre mine... vine și îmi spune că bătrâna a murit între florile ei... *nu i le mai cumpăra nimeni... nici pentru nunți, nici pentru înmormântări... a trebuit să aleagă... ori medicamentele ori școala micuțului... caietele, uniforma... câțiva oameni din vecini o ajutau cu bani și cu ce puteau... acum s-a dus... stăm și-l privim pe micuț... îmi vine să țip de oroare... în uniforma de școlar de care e foarte mândru... se*

équivalences

Cuprins

Pagina 225 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

joacă cu castanele căzute pe jos... își scoate apoi un măr din buzunar și îl șterge de haină... așteaptă cuminte pe bordură în timp ce câteva femei în halate albastre îi adună lucrurile din casă... nici nu știe ce se întâmplă... nu e nici trist nici vesel... e cuminte... moartea... femeile ies cu o geantă mare și se urcă toți într-o mașină... și dispar către casa din parc, din cărămidă... cu țigla roșie, ca o gară... fără balcoane... și stau așa multă vreme, ascultând sunetul sacadat pe care un tren, undeva, nu departe, îl bate cu roțile în șinele de fier... cadența vitezei... apoi îl văd cum vine... expresia feței i se schimbă de mai multe ori din colțul străzii până ajunge la poartă... mă privește ironic... și, după ce intrăm în casă, nu se trânteste, așa cum o făcea de obicei în pat... citadela renunțării?... *cred că o să plec înapoi... nu știu dacă o să ne mai vedem... poate... de ce m-ai făcut?... nu... nu mă întreabă... mă privește bine ca să mă țină minte... nu știe cât sunt de imperfect... tac și îl privesc... pare cuprins de un neastâmpăr mai degrabă vesel... prinsoarea lui îmi pare o sminteală grosolană... la fel și sângele meu... ce pierzi și ce câștigi?... nimic... bun sau rău... ei bine, cam asta ar fi... funia, abandonul, maiestuoasele catastrofe, martirii și istoria, camionul, un pod și o casă de cărămidă cu țigla roșie... o mică parte... să le țină minte pe toate... pleacă... și eu nu apuc să-i răspund... mă plimb prin oraș la braț cu domnul Z... îmi zice el... *literatura, dragul meu, e totul... cele mai frumoase crime... intrigi nebunești... prăpăstii limpezi sau vagi certitudini ce se întrezăresc la capătul unui șir de erori seducătoare... cred, dragul meu, că aș fi în stare să-mi dau o mână pentru a putea scrie... zău! ... uite, ți-aș da ție mâna asta stângă... că tot nu-i bună la nimic... doar să pot scrie... Z oftează privind apatic Orașul care, în fața noastră. își schimbă firesc forma și culoarea de câteva ori într-un**

équivalences

Cuprins

Pagina 226 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

interval aproape imperceptibil de timp...

Adrian Buz

Profil

Adrian Buz s-a născut în Craiova, la 3 mai 1971, dintr-un tată bucovinean și-o mamă ardeleană.

Este absolvent al Facultății de litere, secția de engleză-italiană, a Universității din Craiova.

Începînd din 1999, publică proze și traduceri în periodice literare (*Flacăra*, *Paradigma*, *Ramuri*, *România literară*, etc.).

În anul 2000, criticul Alex. Ștefănescu îl surprinde și îi acordă premiul editurii MAȘINA DE SCRIS.

Pariază în continuare pe talentul său și astfel în anul 2001 i se consemnează debutul editorial cu volumul *Ultimul capitol* (la editura MAȘINA DE SCRIS). Volumul primește premiul pentru debut al revistei *România literară* și este nominalizat la premiile Uniunii scriitorilor la aceeași secțiune.

équivalences

Cuprins

Pagina 228 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire

équivalences

Cuprins

Pagina 229 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

leșire

Cuprins

Fum	7
Umbra albă	33
Oglindire strâmtă	58
Hilton	81
Control digital	129
Reflexe incerte în sângele domnului Z	181
Adrian Buz – Profil	227

équivalences

Cuprins

Pagina 230 din 230

Înapoi

Întregul ecran

Închide

Ieșire